J.O.P

KEBRA

NAGAST

GLORIA REGILOR

Kebra Nagast
GLORIA REGILOR
de

Anonimul
Traducere de J.O.P.

INDEX

PREFAŢĂ

La răscrucea secolelor se află poveşti care transcend paginile timpului, ţesând bogata tapiserie a tradiţiilor care au modelat culturi milenare. Printre aceste naraţiuni sacre şi mistice, apare o bijuterie literară care a rezistat asaltului istoriei şi şi-a înrădăcinat esenţa în identitatea unei naţiuni. Ne
5 5 5 5
scufundăm în universul misterios şi fascinant al „Kebra Nagast”, un text venerat care rezonează cu vibraţiile credinţei şi ale tradiţiei în ţesătura culturală a Etiopiei.

Din ţinuturile înalte ale Africii de Est, unde munţii îşi înalţă vârfurile spre cer şi râurile şerpuiesc prin văile fertile, ecourile unei naraţiuni atemporale care a sfidat eroziunea timpului. În acest tărâm străvechi, unde legendele se împletesc cu şoaptele istoriei, „Kebra Nagast” se prezintă ca o epopee care îmbină mitologia biblică cu rădăcinile etiopiene, creând o simfonie unică de spiritualitate şi naţionalism.

Kebra Nagast” este mai mult decât o simplă poveste; este o mărturie a legăturii speciale pe care Etiopia o revendică faţă de istoria sacră. Prin lentila acestei naraţiuni, suntem transportaţi într-o perioadă în care enigmatica şi nobila regină din Saba a pornit într-o călătorie spre regatul lui Solomon, regele înţelept al Israelului. Întâlnirile lor şi urmările moştenirii ei sunt împletite într-un amalgam de credinţă, dragoste şi regalitate, creând o lucrare care devine o oglindă a identităţii etiopiene şi o afirmare unică a locului lor în istoria biblică.

Contextul mitic:

Printre dealurile culturii etiopiene, „Kebra Nagast” se află ca un far care luminează fundalul mitic al unui ţinut încărcat de spiritualitate. Naraţiunea se deschide cu legenda reginei Makeda din Saba, a cărei căutare a înţelepciunii o conduce pe domeniul regelui Solomon. Acest prim act al dramei

dezvăluie simfonia regalităţii şi a dorinţei, fuzionând genealogiile biblice cu tradiţiile locale pentru a crea o poveste care rezonează cu vocile strămoşilor.

Dealurile Sionului şi palatele din Ierusalim se întâlnesc cu luxuriantele ţinuturi etiopiene într-o întâlnire epică ce transcende graniţele geografice şi cronologice. În această pânză narativă, regina din Saba apare ca un simbol al înţelepciunii, al feminităţii puternice şi al conexiunii spirituale care transcende graniţele naţiunilor. Fiecare pagină din „Kebra Nagast” este impregnată de mit şi misticism, împletind bogata tradiţie etiopiană în ţesătura universală a istoriei biblice.

Încoronarea spirituală:

Povestea reginei Makeda şi a regelui Solomon este doar preludiul unei călătorii spirituale care se desfăşoară în „Kebra Nagast”. Inima poveştii bate cu naraţiunea sosirii Chivotului Legământului în Etiopia, marcând un punct culminant în spiritualitatea etiopiană şi stabilind o legătură unică între popor şi Dumnezeul său.

Încoronarea spirituală manifestată în aceste pagini este mai mult decât o tranziţie fizică a unui obiect sacru; este o mărturie a credinţei profunde a Etiopiei în alegerea divină. Cuvintele din „Kebra Nagast” rezonează cu o afirmaţie spirituală care ridică Etiopia la statutul de „Ţară aleasă”, un loc sacru în care legătura dintre pământesc şi divin se împleteşte într-un dans etern.

Linia regilor:

Paginile cărţii „Kebra Nagast” devin un neam de regi, desfăşurând în faţa noastră genealogia care îi leagă pe Solomon şi pe regina din Saba de liniile regale etiopiene. Fiecare monarh încoronat în istoria Etiopiei poartă cu el povara legitimităţii conferite de legătura sacră cu eroii biblici.

J.O.P

THE GLORY OF KINGS

LĂUDÂNDU-L PE DUMNEZEU TATĂL, SUSŢINĂTORUL UNIVERSULUI, ŞI PE FIUL SĂU IISUS HRISTOS, PRIN CARE TOATE LUCRURILE AU FOST FĂCUTE ŞI FĂRĂ DE CARE NIMIC NU A FOST FĂCUT, ŞI PE SFÂNTUL SPIRIT TRINITAR, PARACLISERUL, CARE IESE DIN TATĂ ŞI DERIVĂ DIN FIU, NOI CREDEM ŞI NE ÎNCHINĂM TRINITĂŢII, UN SINGUR DUMNEZEU, TATĂL, FIUL ŞI SFÂNTUL SPIRIT.

1. DESPRE SLAVA REGILOR

INTERPRETAREA şi explicaţia celor Trei sute optsprezece [Părinţi] ortodocşi cu privire la splendoarea, măreţia şi demnitatea şi la modul în care Dumnezeu le-a dat fiilor lui Adam, şi mai ales cu privire la măreţia şi splendoarea Sionului, Cortul (tâbot) Legii lui Dumnezeu, despre care El Însuşi este Făcătorul şi Creatorul, în tăria sfinţeniei Sale înaintea tuturor lucrurilor create, [atât a îngerilor, cât şi a oamenilor]. Căci Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, cu bună părtăşie, cu bunăvoinţă dreaptă şi cu înţelegere cordială, împreună au făcut Sionul ceresc locuinţa Slava Sa. Si atunci Tatăl, şi Fiul şi Duhul Sfânt au zis: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră”, şi cu o concordie şi bunăvoinţă gata de bunăvoie toţi au fost de această părere. Iar Fiul a spus: „Mă voi îmbrăca în trupul lui Adam”, iar Duhul Sfânt a spus: „Voi locui în inima Profeţilor şi a Drepţilor”; şi acest acord şi legământ comun a fost [împlinit] în Sion, Cetatea Gloriei Sale. Si David a spus: „Adu- Ţi aminte de înţelegerea Ta, pe care ai făcut-o din vechime pentru mântuire, toiagul moştenirii Tale, în Muntele Sionului, unde locuieşti”.

Si El l-a făcut pe Adam după chipul şi asemănarea Sa, ca să-l înlăture pe Satana, din cauza mândriei lui, împreună cu oştirea lui, şi să-l întemeieze pe Adam – propria Lui plantă – împreună cu cei drepţi, copiii Lui, pentru lauda Sa. Pentru că planul lui Dumnezeu a fost hotărât şi decretat, în sensul că El a spus: „Mă voi face om şi voi fi în tot ceea ce am creat, voi locui în trup”. Si în zilele care au urmat, prin buna Sa plăcere s-a născut în trup al doilea Sion, al doilea Adam, care a fost Mântuitorul nostru Hristos. Aceasta este slava şi credinţa noastră, nădejdea şi viaţa noastră, al doilea Sion.

2.DESPRE MĂREŢIA REGILOR

Să ne întoarcem, aşadar, şi să ne gândim şi să începem [să declarăm] care dintre regii pământului, de la primul până la ultimul, în ceea ce priveşte Legea şi rânduielile şi onoarea şi măreţia, trebuie să mărim sau să discredităm.

Grigore, făcătorul de minuni şi miracole, care a fost aruncat într-o peşteră din cauza [iubirii sale] pentru martiriul lui Hristos şi care a suferit necazuri timp de cincisprezece ani, a spus: „Când eram în groapă, reflectam la această chestiune şi la nebunia regilor Armeniei şi am spus: „În măsura în care o pot concepe, [în] ce [constă] măreţia regilor? Oare în mulţimea soldaţilor, sau în splendoarea averilor lumeşti, sau în extinderea stăpânirii asupra oraşelor şi cetăţilor? Acesta era gândul meu ori de câte ori mă rugam, iar gândul meu mă îndemna din nou şi din nou să meditez asupra măreţiei regilor. Şi acum voi începe.

3.DESPRE ÎMPĂRĂŢIA LUI ADAM

Şi mă ridic din Adam şi spun: Dumnezeu este într-adevăr rege, pentru El lauda este dreaptă şi El l-a pus pe Adam sub El ca să fie rege peste tot ceea ce El a creat. Şi l-a alungat din Grădină, din cauza apostaziei sale prin păcatul şarpelui şi a uneltirilor Diavolului. Şi în acel moment trist s-a născut Cain, iar când Adam a văzut că faţa lui Cain era mohorâtă (sau, încruntată) şi înfăţişarea lui rea, s-a întristat. Apoi s-a născut Abel, şi când Adam a văzut că înfăţişarea lui era bună şi chipul lui binevoitor a spus: „Acesta este fiul meu, moştenitorul împărăţiei mele”.

4. DESPRE INVIDIE

Şi când au crescut împreună, Satana a fost invidios pe el şi a aruncat această invidie în inima lui Cain, care era invidios [pe Abel] în primul rând, din cauza cuvintelor tatălui său Adam, care a spus: „Nu, nu, nu! „Cel cu chipul frumos va fi moştenitorul împărăţiei mele”; şi, în al doilea rând, din cauza surorii sale cu chip frumos, care se născuse împreună cu el şi care fusese dată lui Abel, aşa cum Dumnezeu le poruncise să se înmulţească şi să umple pământul; acum, chipul surorii care se născuse împreună cu Abel semăna cu cel al lui Cain, iar tatăl lor i-a transferat (i. e., cele două surori) dându-le [în căsătorie];- şi în al treilea rând, pentru că atunci când cei doi [fraţi] au adus jertfe, Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel şi a respins jertfa lui Cain. Şi din cauza acestei invidii, Cain l-a ucis pe Abel. Astfel, fratricidul a fost creat în primul rând de invidia lui Satana faţă de fiii lui Adam. Şi după ce şi-a ucis fratele, Cain a căzut într-o stare de cutremur şi de frică cumplită şi a fost renegat de tatăl şi de Domnul său. Şi [atunci] s-a născut Seth, iar Adam l-a privit şi a spus: „Acum Dumnezeu a avut milă de mine şi mi-a dat lumina feţei mele. În tristă amintire mă voi mângâia (...) cu el. Numele celui care îmi va ucide moştenitorul meu va fi şters până la al nouălea său neam”.

5.DESPRE ÎMPĂRĂŢIA LUI ŞET

Adam a murit, iar Seth a domnit în dreptate. Şi Seth a murit, iar Henos (Enos) a domnit. Şi Henos (Enos) a murit, iar Kâynân (Cainan) a domnit. Şi Kâynân (Cainan) a murit, iar Malâl'el (Mahalaleel) a domnit. Şi Malâl'el (Mahalaleel) a murit, şi a domnit Yârod (Jared). Şi Yârod a murit, iar Henokh (Enoh) a domnit în dreptate şi s-a temut de Dumnezeu şi [Dumnezeu] l-a ascuns ca să nu vadă moartea. Şi a devenit rege în carnea sa în Ţara celor vii. Şi după dispariţia lui Enoh a domnit Mâtusâlâ (Matusalem). Şi Mâtusâlâ a murit, iar Lâmekh (Lamech) a domnit. Şi Lâmekh a murit, iar Noh (Noe) a domnit în dreptate şi a plăcut lui Dumnezeu în toate lucrările sale.

6. DESPRE PĂCATUL LUI CAIN

Şi acel om blestemat, Cain, ucigaşul fratelui său, a înmulţit răul şi sămânţa lui a făcut la fel, şi l-au provocat pe Dumnezeu la mânie cu răutatea lor. Ei nu aveau frica de Dumnezeu înaintea ochilor lor şi nu şi-au amintit niciodată că El i-a creat, nu s-au rugat niciodată Lui, nu I s-au închinat niciodată, nu L-au invocat niciodată şi nu I-au slujit niciodată cu frică, ci au mâncat, au băut, au dansat, au cântat la instrumente cu coarde, au cântat cântece obscene şi au săvârşit necurăţii fără lege, fără măsură şi fără regulă. Şi răutatea fiilor lui Cain s-a înmulţit, până când, în cele din urmă, în măreţia necurăţiei lor, au introdus sămânţa măgarului în iapă şi a răsărit catârul, ceea ce Dumnezeu nu poruncise; ca şi cei care îşi dau copiii lor credincioşi celor ce se leapădă de Dumnezeu, iar urmaşii lor devin sămânţa necuraţilor Gomorrei, fiind jumătate din ei din sămânţă bună şi jumătate din sămânţă rea. Cât despre cei ce fac [această] răutate, judecata lor este pregătită, iar greşeala lor îndurată.

7. DESPRE NOAH

Noe a fost un om neprihănit. El se temea de Dumnezeu şi a păzit dreptatea şi Legea pe care i-o declaraseră părinţii săi – acum Noe era a zecea generaţie de la Adam – şi a ţinut minte şi a făcut ceea ce era bun, şi-a ferit trupul de desfrânare şi şi-a sfătuit fiii, poruncindu-le să nu se amestece cu fiii lui Cain, tiranul arogant, împărţitorul împărăţiei, [care] a umblat în sfatul Diavolului, care face să înflorească răul. Si i-a învăţat tot ceea ce Dumnezeu urăşte: mândria, lăudăroşenia, lăudăroşenia în cuvânt, lăudăroşenia de sine, calomnia, acuzaţia falsă şi jurământul fals. Şi, pe lângă acestea, în răutatea necurăţiei lor, care era nelegiuită şi contrară regulii, bărbatul făcea desfrânare cu bărbatul şi femeia făcea ceea ce era urâcios cu femeia.

8. DESPRE POTOP

Şi aceasta a fost rău înaintea lui Dumnezeu şi El i-a nimicit cu apa Potopului, care era mai rece decât gheaţa. El a deschis porţile cerului şi cataractele Potopului s-au revărsat; a deschis izvoarele care erau sub pământ şi izvoarele Potopului au apărut pe pământ. Şi păcătoşii au fost nimiciţi, căci au cules rodul pedepsei lor. Împreună cu ei au pierit toate fiarele şi târâtoarele, căci toate au fost create pentru mulţumirea lui Adam şi pentru slava lui, unele pentru a-i asigura hrana, altele pentru plăcerea lui, iar altele ca nume pentru slăvirea Creatorului lor, ca să le cunoască, după cum spune David: „Şi ai pus toate lucrurile sub picioarele lor”; de dragul lor au fost create şi de dragul lor au fost distruse, cu excepţia a Opt Suflete şi a şapte din fiecare fel de animale şi târâtoare curate şi două din fiecare fel de animale şi târâtoare necurate.

9. DESPRE LEGĂMÂNTUL LUI NOE

Şi Noe cel drept a murit, iar Sem a domnit în înţelepciune şi dreptate, căci a fost binecuvântat de Noe, zicând: „Fii Dumnezeu pentru fratele tău. Iar lui Ham i-a spus: „Fii rob fratelui tău”. Iar lui lafet a zis: „Fii robul lui Sem, moştenitorul meu, şi supune-te lui”. Şi din nou, după Potop, Diavolul, duşmanul nostru, nu a încetat în ostilitatea sa împotriva fiilor lui Noe, ci l-a incitat pe Canaan, fiul lui Ham, şi a devenit tiranul violent (sau uzurpatorul) care a luat regatul de la fiii lui Sem. Aceştia şi-au împărţit ţara între ei, iar Noe i-a pus să jure pe Numele Dumnezeului lor că nu vor încălca graniţele unul altuia, că nu vor mânca animalul care a murit de unul singur sau a fost sfâşiat [de animalele sălbatice] şi că nu vor cultiva prostituţia împotriva legii, ca nu cumva Dumnezeu să se mânie din nou pe ei şi să-i pedepsească cu Potopul. În ceea ce-l priveşte pe Noe, el s-a smerit şi a adus jertfe, a strigat, a gemut şi a plâns. Şi Dumnezeu a vorbit cu Noe, care i-a spus: „Dacă vrei să distrugi pământul a doua oară cu un Potop, şterge-mă dintre cei ce vor pieri”. Şi Dumnezeu i-a zis: „Voi încheia cu tine un legământ prin care să le spui copiilor tăi că nu vor mânca animale moarte de la sine sau sfâşiate de fiare sălbatice şi că nu vor cultiva curvia împotriva legii, iar Eu, de partea Mea, [fac] legământ că nu voi distruge pământul a doua oară cu un Potop şi că voi da copiilor tăi iarna şi vara, semănatul şi secerişul, toamna şi primăvara”.

10. DESPRE SION

„Şi jur pe Mine Însumi şi pe Sion, Cortul legământului Meu, pe care l-am creat ca propice şi pentru mântuirea oamenilor, şi în zilele din urmă îl voi coborî la urmaşii voştri, că Mă voi bucura de jertfele copiilor voştri pe pământ, iar Cortul legământului Meu va fi cu ei în veci. Şi când va apărea [pe cer] un nor, ca să nu se teamă şi să nu-şi închipuie că [vine] un Potop, voi face să coboare din locuinţa Mea din Sion arcul legământului Meu, adică curcubeul, care va încununa Cortul Legii Mele. Şi când păcatele lor se vor înmulţi şi Eu voi dori să Mă mânii pe ei, Îmi voi aduce aminte de Cortul Legământului Meu şi voi aşeza curcubeul [pe cer] şi voi întoarce mânia Mea şi voi trimite compasiunea Mea. Şi nu voi uita cuvântul Meu şi nu voi trece cu vederea ceea ce a ieşit din gura Mea. Chiar dacă cerul şi pământul vor trece, cuvântul Meu nu va trece.”

Iar arhiepiscopii care erau acolo au răspuns şi au zis către fericitul Grigorie: „Iată acum înţelegem limpede că mai înainte de orice lucru creat, chiar şi de îngeri, şi mai înainte de ceruri şi de pământ, şi mai înainte de stâlpii cerului şi de adâncurile mării, El a creat Cortul Legământului, iar ceea ce este în ceruri umblă pe pământ”.

11. DECLARAŢIA UNANIMĂ A CELOR TREI SUTE OPTSPREZECE PĂRINŢI ORTODOCŞI.

Ei au răspuns şi I-au zis: „Da, cu adevărat, Cortul Legământului a fost primul lucru pe care El l-a creat şi nu există minciună în cuvântul Tău; este adevărat, drept, corect şi nealterat. El a creat Sionul înainte de orice altceva pentru a fi locuinţa gloriei Sale şi a fost planul Său de legământ, când a spus: „Mă voi îmbrăca cu carnea lui Adam, care este din ţărână, şi Mă voi prezenta tuturor celor pe care i-am creat cu mâna Mea şi cu glasul Meu”. Şi dacă nu sar fi coborât Sionul ceresc şi dacă nu s-ar fi îmbrăcat în carnea lui Adam, atunci Dumnezeu Cuvântul nu s-ar fi arătat, iar mântuirea noastră nu ar fi avut loc. Mărturia (sau dovada) este în asemănare; Sionul ceresc trebuie considerat ca fiind asemănarea Mamei Răscumpărătorului, MARIA. Căci în Sionul zidit sunt depuse cele Zece Cuvinte ale Legii, care au fost scrise de mâinile Sale, iar El Însuşi, Creatorul, a locuit în pântecele Mariei şi prin El toate lucrurile au luat fiinţă”.

12. DESPRE CANAAN

Canaan a fost cel care a luat regatul de la fiii lui Sem şi a încălcat jurământul pe care tatăl lor, Noe, îi pusese să îl jure. Fiii lui Canaan au fost şapte oameni puternici, a luat şapte cetăţi puternice din ţara lui Sem şi a pus pe fiii săi peste ele; şi şi-a făcut şi el o parte dublă. În zilele de pe urmă, Dumnezeu s-a răzbunat pe fiii lui Canaan şi a făcut ca fiii lui Sem să moştenească ţara lor. Iată neamurile pe care le-au moştenit ei: canaaniţii, fereziţii, fereziţii, heviţii, hetiţii, amoriţii, iebusiţii şi gherghiţii; aceştia sunt cei pe care Canaan i-a luat cu forţa de la urmaşii lui Sem. Pentru că nu era drept ca el să invadeze împărăţia [lor] şi să contrazică jurământul, şi din această cauză au încetat să mai fie şi memorialul lor a pierit, pentru că au încălcat porunca [lui Dumnezeu] şi s-au închinat la idoli şi s-au închinat la cei care nu erau dumnezei.

Şi după moartea lui Sem a domnit Arfaxad, iar după moartea lui Arfaxad a domnit Kâynân (Cainan), iar după moartea lui Kâynân a domnit Sâlâ (Salah), iar după el a domnit Eber, şi după el a domnit Pâlek (Peleg), şi după el a domnit Râgâw (Reu), şi după el a domnit Seroh (Serug), şi după el a domnit Nakhor (Nahor), şi după el a domnit Târâ (Terah). Aceştia sunt cei care au făcut imagini magice şi s-au dus la mormintele părinţilor lor şi au făcut o imagine (sau, imagine) de aur, de argint şi de bronz, iar un demon obişnuia să converseze cu ei din fiecare dintre imaginile părinţilor lor şi să le spună: „O, fiul meu, aşa şi aşa, oferă-mi ca jertfă pe fiul pe care îl iubeşti”. Şi ei îşi sacrificau fiii şi fiicele demonilor şi vărsau sânge nevinovat pentru demonii necuraţi.

13. DESPRE ABRAHAM

Şi Târâ (Terah) a născut un fiu şi l-a numit „Avraam” (sau, Abram). Şi când Avraam a împlinit doisprezece ani, tatăl său Târâh i-a poruncit să vândă idoli. Şi Avraam a spus: „Aceştia nu sunt dumnezei care pot face eliberare”; şi a luat idolii ca să-i vândă, chiar aşa cum îi poruncise tatăl său. Şi a zis celor cărora voia să-i vândă: „Vreţi să cumpăraţi dumnezei care nu pot face izbăvire, [lucruri] făcute din lemn, piatră, fier şi aramă, pe care le-a făcut mâna unui meşter?”. Şi au refuzat să cumpere idoli de la Avraam, pentru că el însuşi defăimase chipurile tatălui său. Când s-a întors, s-a abătut de la drum, a pus imaginile pe pământ, s-a uitat la ele şi le-a zis: „Mă întreb acum dacă sunteţi în stare să faceţi ceea ce vă cer în acest moment şi dacă sunteţi în stare să-mi daţi pâine să mănânc sau apă să beau”. Şi nici unul dintre ei nu i-a răspuns, pentru că erau bucăţi de piatră şi de lemn; şi el le maltrata şi le aduna insulte, iar ei nu voiau să spună nici un cuvânt. Pe unul l-a lovit la faţă, pe altul l-a lovit cu picioarele, pe al treilea l-a doborât şi l-a sfărâmat cu pietre şi le-a zis: „Dacă nu sunteţi în stare să vă izbăviţi de cel care vă loveşte şi nu

5 5 5 5

puteţi răsplăti cu o rană pe cel care vă răneşte, cum puteţi fi numiţi „dumnezei”? Cei care se închină vouă o fac în zadar, iar în ceea ce mă priveşte, vă dispreţuiesc cu totul şi nu veţi fi dumnezeii mei”. Apoi şi-a întors faţa spre Răsărit şi, întinzându-şi mâinile, a zis: „Fii Tu, Doamne, Dumnezeul meu, Creatorul cerurilor şi al pământului, Creatorul soarelui şi al lunii, Creatorul mării şi al uscatului, Creatorul măreţiei cerurilor şi al pământului, al celor văzute şi al celor nevăzute, Creatorul universului, fii Tu Dumnezeul meu. În Tine îmi pun încrederea mea şi de astăzi nu-mi voi pune încrederea în nimeni altcineva decât în Tine. Şi atunci i s-a

arătat un car de foc arzând, iar Avraam s-a speriat şi a căzut cu faţa la pământ, iar [Dumnezeu] i-a spus: „Nu te teme, ridică-te drept”. Şi i-a luat frica.

14. DESPRE LEGĂMÂNTUL LUI ABRAHAM

Dumnezeu a stat de vorbă cu Avram şi i-a spus: „Nu te teme. Din această zi eşti robul Meu şi voi încheia legământul Meu cu tine şi cu sămânţa ta după tine, voi înmulţi sămânţa ta şi voi mări numele tău nespus de mult. Si voi coborî Cortul Legământului Meu pe pământ şapte generaţii după tine şi va înconjura sămânţa ta şi va fi o mântuire pentru neamul tău; iar după aceea voi trimite Cuvântul Meu pentru mântuirea lui Adam şi a copiilor lui pentru totdeauna. Şi în acest moment, cei care sunt din neamul tău sunt oameni răi (sau, răzvrătiţi), iar divinitatea Mea, care este adevărată, ei au respins-o. Iar în ceea ce te priveşte pe tine, pentru ca zi de zi să nu te seducă, vino, ieşi din ţara aceasta, ţara părinţilor tăi, în ţara pe care ţi-o voi arăta şi o voi da seminţei tale după tine.” Şi Avram a făcut ascultare de Dumnezeu şi s-a supus Dumnezeului său. Şi [Dumnezeu] i-a zis: „Numele tău va fi Avraam”; şi i-a dat salutul de pace şi s-a înălţat la cer. Şi Avraam s-a întors la locuinţa

5 V 5 5 5 5

sa şi a luat-o pe Sârâ (Sara), soţia sa, şi a ieşit şi nu s-a mai întors la tatăl său, la mama sa, la casa sa şi la rudele sale; şi i-a părăsit pe toţi de dragul lui Dumnezeu. Şi a venit în cetatea Sâlem, a locuit acolo şi a domnit în dreptate şi nu a încălcat porunca lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu l-a binecuvântat nespus de mult şi, în cele din urmă, a posedat [3]18 slujitori stolnici, care erau antrenaţi în război şi care stăteau înaintea lui şi îi executau voia. Ei purtau tunici bogat brodate cu aur, aveau lanţuri de aur la gât şi brâuri de aur la brâu, şi aveau pe cap cununi de aur; şi cu ajutorul acestor oameni Avraam l-a învins pe duşmanul [său]. Şi a murit glorios în Dumnezeu şi a fost mai milostiv şi mai excelent decât cei dinaintea lui. El a fost milostiv, şi onorat, şi foarte apreciat.

15. DESPRE ISAAC ŞI JACOB

Isaac, fiul său, a devenit rege şi nu a încălcat porunca lui Dumnezeu; şi a fost curat în suflet şi în trup şi a murit în cinste. Fiul său Iacov a domnit, şi el de asemenea nu a încălcat porunca lui Dumnezeu, iar averile lui au devenit numeroase şi copiii lui au fost mulţi; Dumnezeu l-a binecuvântat şi a murit în cinste.

16. DESPRE ROBEL (REUBEN)

După el, fiul întâi născut al lui Iacov a călcat porunca lui Dumnezeu şi împărăţia s-a depărtat de la el şi de la urmaşii lui, pentru că a pângărit pe soţia tatălui său; acum nu este bine să calci legea pe care a poruncit-o Dumnezeu. Şi tatăl său l-a blestemat şi Dumnezeu s-a mâniat pe el şi a ajuns cel mai mic dintre fraţii săi, iar copiii lui au devenit leproşi şi scorojiţi; şi, deşi era fiul întâi născut [al lui Iacov], împărăţia s-a îndepărtat de la el. Şi a domnit fratele său mai mic, care din acest motiv s-a numit Iuda. Şi sământa lui a fost binecuvântată, şi împărăţia lui a înflorit, şi fiii lui au fost binecuvântaţi. Şi după el a domnit Phâres (Pharez), fiul său. Şi el a murit şi a domnit 'Isârom (Hezron), fiul său. Şi după el a domnit fiul său 'Orni (Oren?), şi după el a domnit Arâm (Aram), fiul său, şi după el a domnit Amînâdab, fiul său, şi după el a domnit Nason (Naasson), fiul său, şi după el a domnit Sâlâ (Salmon?), fiul său, a domnit, iar după el a domnit Bâ'os (Boaz), fiul său, iar după el a domnit 'Yyubed (Obed), fiul său, iar după el a domnit E'sey (Isai), fiul său. Şi iată ce spun [cu privire la] regat: Binecuvântarea tatălui [a fost] asupra fiului, astfel încât acesta (adică regatul) a fost binecuvântat cu prosperitate. Iar în ceea ce priveşte domnia peste Israel, după moartea lui Isai, David a domnit în dreptate, integritate şi har.

17. CU PRIVIRE LA SLAVA LUI SION

În ceea ce priveşte Sionul, Cortul Legii lui Dumnezeu: la început, de îndată ce Dumnezeu a întemeiat cerurile, El a rânduit ca acesta să devină locuinţa gloriei Sale pe pământ. Şi intenţionând acest lucru, El l-a coborât pe pământ şi i-a permis lui Moise să facă o asemănare a lui. Şi i-a spus: „Fă un chivot (sau tabernacol) din lemn care nu poate fi mâncat de viermi şi acoperă- l cu aur curat. Şi să pui în el Cuvântul Legii, care este Legământul pe care lam scris cu propriile Mele degete, pentru ca ei să păzească Legea Mea, cele două Tablete ale Legământului.” Or, [originalul] ceresc şi duhovnicesc care se află în ea este de diferite culori şi lucrarea ei este minunată şi se aseamănă cu jaspul, cu piatra sclipitoare, cu topazul, cu piatra de jacint (...), cu cristalul şi cu lumina, şi atrage ochiul cu putere, uimeşte mintea şi o uimeşte cu uimire; ea a fost făcută de mintea lui Dumnezeu şi nu de mâna meşterului, a omului, ci El Însuşi a creat-o pentru locuinţa slavei Sale. Şi este un lucru duhovnicesc şi este plin de compasiune; este un lucru ceresc şi este plin de lumină; este un lucru de libertate şi o locuinţă a Dumnezeirii, a Cărei locuinţă este în ceruri şi al Cărei loc de mişcare este pe pământ, şi locuieşte cu oamenii şi cu îngerii, o cetate a mântuirii pentru oameni şi o locuinţă pentru Duhul Sfânt. Şi înăuntru este un Gomor de aur [care conţine] o măsură din mana care s-a coborât din cer; şi toiagul lui Aaron care a înmugurit după ce sa uscat deşi nimeni nu l-a udat cu apă şi cineva l-a despicat în două părţi şi a devenit trei toiaguri fiind [iniţial] un singur toiag.

Şi Moise a acoperit [Chivotul] cu aur curat şi i-a făcut toiege cu care să-l poarte şi inele [în care să le aşeze] şi l-au purtat înaintea poporului până când l-au adus în ţara moştenirii [lor], care este Ierusalimul, Cetatea Sionului. Când treceau Iordanul şi preoţii îl duceau, apele au stat drepte ca un zid până când a trecut tot poporul, iar după ce a trecut tot

poporul, preoţii au trecut ducând Chivotul şi l-au depus în cetatea lui Iuda, ţara [lor] de moştenire. Au fost numiţi profeţi peste copiii lui Israel în Cortul Mărturiei, iar preoţii purtau efodul pentru a sluji în Cortul Mărturiei, iar marii preoţi aduceau jertfe pentru a obţine iertarea păcatelor lor şi ale poporului.

Dumnezeu a poruncit lui Moise şi lui Aaron să facă vase sacre pentru Cortul Mărturiei, pentru mobila Locului Preasfânt, şi anume vase de aur, boluri şi oale, ulcioare şi mese sacre, pânze de plasă şi coifuri pentru stâlpi, lămpi şi vase pentru umplerea lor, sfeşnice şi stingătoare de lumânări, cleşti, sfeşnice, inele şi stâlpi pentru a le purta, boluri mari şi platouri, draperii şi perdele brodate, coroane şi veşminte sculptate, pânze purpurii şi articole din piele, covoare şi perdele, unguente pentru ungerea preoţilor şi regilor, perdele de iacint şi purpură, covoare de dublă grosime şi perdele de mătase (?), piei de capră şi piei roşii de berbec, pietre de sardiu, rubine, safire şi smaralde [şi puneţi-le] în Cortul Martorilor, unde locuieşte Sionul, locuinţa gloriei Sale. [Şi Dumnezeu le-a spus] să facă pentru ea „pântecul unei corăbii” cu cele Două Tablete, care au fost scrise de degetele lui Dumnezeu: Sionul se va odihni pe ele; şi să-i faci un cort din lemn pe care viermii nu-l pot mânca, pe care se va odihni Sionul; doi coţi şi jumătate de cotitură să fie lungimea lui şi un cotit şi jumătate de cotitură lăţimea lui, şi să-l acoperi cu aur curat, atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru. Să-i faci monturile şi acoperământul din aur fin, şi să faci inele de jur împrejurul lui; şi să faci în cele patru laturi ale lui patru găuri pentru stâlpii de povară. Să-l faci din lemn pe care nu-l pot mânca viermii şi să-l acoperi cu aur curat, şi în el să porţi cortul Legii.

Aşa i-a poruncit Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai şi i-a arătat lucrarea, clădirea şi modelul Cortului, după care trebuia să-l facă. Şi ea (adică Sionul) era venerată şi avea o măreţie nespus de mare în Israel şi era recunoscută de Dumnezeu ca locuinţă a slavei Sale. Şi El Însuşi S-a coborât

pe muntele sfinţeniei Sale şi a stat de vorbă cu aleşii Săi şi le-a deschis [o cale de] mântuire şi i-a eliberat din mâna vrăjmaşilor lor. Şi a vorbit cu ei de pe stâlpul de nor şi le-a poruncit să păzească Legea Sa şi poruncile Sale şi să umble după poruncile lui Dumnezeu.

18. CUM S-AU PUS DE ACORD PĂRINŢII ORTODOCŞI SI EPISCOPII

Şi iarăşi a răspuns Conciliul celor trei sute optsprezece şi a zis: „Amin. Aceasta este mântuirea copiilor lui Adam. Căci de când s-a pogorât Cortul Legii lui Dumnezeu, ei vor fi numiţi „Oameni ai casei lui Dumnezeu”, după cum spune David: „Şi locuinţa lor este în Sion”. Şi iarăşi zice prin gura Duhului Sfânt: „Şi locuinţa Mea este aici, căci Eu am ales-o”. Şi voi binecuvânta pe preoţii ei şi voi bucura pe săracii ei. Şi lui David îi voi da sământă în ea, şi pe pământ unul care va fi rege şi, mai mult, în ceruri unul din sămânţa lui va domni în trup pe tronul Dumnezeirii”. Cât despre vrăjmaşii lui, ei vor fi adunaţi sub scăunelul lui şi vor fi pecetluiţi cu pecetea lui

19. CUM A FOST GĂSITĂ ACEASTĂ CARTE

Şi Demâteyos (Domitius), arhiepiscopul de Rom (adică Constantinopol, Bizanţ), a spus: „Am găsit în biserica [Sfânta] Sofia, printre cărţile şi comorile regale, un manuscris [care spunea] că întreaga împărăţie a lumii [aparţinea] împăratului din Rom şi împăratului Etiopiei”.

20. DESPRE ÎMPĂRŢIREA PĂMÂNTULUI.

De la mijlocul Ierusalimului şi de la nordul său până la sud-est este partea împăratului de Rom; iar de la mijlocul Ierusalimului, de la nordul său până la sud şi până la vestul Indiei este partea împăratului Etiopiei. Căci amândoi sunt din neamul lui Sem, fiul lui Noe, din neamul lui Avraam, din neamul lui David, fiii lui Solomon. Căci Dumnezeu a dat slavă seminţiei lui Sem, datorită binecuvântării tatălui său Noe. Împăratul Rhumului este fiul lui Solomon, iar împăratul Etiopiei este întâiul născut şi cel mai mare fiu al lui Solomon.

21. DESPRE REGINA SUDULUI

Şi cum s-a născut această regină am descoperit scris în acel manuscris, şi în acest fel şi ambii Evanghelişti pomenesc pe această femeie. Iar Domnul nostru Iisus Hristos, condamnând poporul iudeu, pe răstignitorii care trăiau în acea vreme, a vorbit zicând: „Împărăteasa Sudului se va ridica în Ziua Judecăţii şi va certa, va osândi şi va birui acest neam care n-a vrut să asculte propovăduirea cuvântului Meu, pentru că a venit de la marginile pământului să asculte înţelepciunea lui Solomon”. Iar regina din sud despre care vorbea El era regina Etiopiei. Iar prin cuvintele „marginile pământului” [El face aluzie] la delicateţea constituţiei femeii, la distanţa mare a călătoriei, la căldura arzătoare a soarelui, la foamea de pe drum şi la setea de apă. Această regină a sudului era foarte frumoasă la înfăţişare, iar statura ei era mândră, iar înţelegerea şi inteligenţa pe care i le dăduse Dumnezeu erau de un caracter atât de înalt, încât a mers la Ierusalim pentru a asculta înţelepciunea lui Solomon; or, acest lucru s-a făcut la porunca lui Dumnezeu şi a fost pe placul Lui. În plus, ea era foarte bogată, căci Dumnezeu îi dăduse glorie, bogăţie, aur, argint, haine splendide, cămile, sclavi şi negustori. Aceştia se ocupau de afacerile ei şi făceau trafic pentru ea pe mare şi pe uscat, şi în India, şi în 'Aswân (Syene).

22. DESPRE TÂMRÎN, NEGUSTORUL

Era un om înţelept, conducător al unei caravane de negustori, al cărui nume era Tâmrîn, care încărca cinci sute douăzeci de cămile şi care avea în posesie vreo trei sute şaptezeci de corăbii.

În vremea aceea, regele Solomon dorea să construiască Casa lui Dumnezeu şi a trimis mesaje printre toţi negustorii din est şi din vest, din nord şi din sud, poruncind negustorilor să vină şi să ia de la el aur şi argint, ca să ia de la ei tot ce era necesar pentru lucrare. Nişte oameni l-au informat despre un negustor etiopian bogat, iar Solomon i-a trimis un mesaj şi i-a spus să aducă din ţara Arabiei tot ce doreşte: aur roşu, lemn negru care nu poate fi mâncat de viermi şi safire. Şi negustorul acela, care se numea Tâmrîn, negustorul reginei Etiopiei, s-a dus la regele Solomon; şi Solomon a luat de la el tot ce a dorit şi i-a dat negustorului tot ce a dorit în mare abundenţă. Şi negustorul acela era un om cu multă pricepere şi a văzut şi a înţeles înţelepciunea lui Solomon şi s-a minunat [de ea] şi a urmărit cu atenţie să afle cum răspundea regele cu cuvântul său şi să înţeleagă judecata lui, promptitudinea gurii lui şi discreţia vorbirii lui, felul în care trăia, cum şedea şi cum se ridica, ocupaţiile lui, dragostea lui, administraţia lui, masa lui şi legea lui. Celor cărora Solomon trebuia să le dea porunci le vorbea cu smerenie şi blândeţe, iar atunci când comiteau o greşeală îi admonesta [cu blândeţe]. Căci el îşi rânduia casa cu înţelepciune şi cu frică de Dumnezeu, zâmbea cu bunăvoinţă celor nebuni şi îi punea pe calea cea bună, iar pe slujnice le trata cu blândeţe. Îşi deschidea gura în pilde şi cuvintele lui erau mai dulci decât cea mai pură miere; toată purtarea lui era admirabilă şi toată înfăţişarea lui plăcută. Căci înţelepciunea este iubită de oamenii înţelepţi şi respinsă de nebuni.

Negustorul, văzând toate acestea, a rămas uimit şi s-a mirat foarte tare. Căci cei care erau obişnuiţi să-l vadă pe

Solomon îl ţineau cu toată afecţiunea şi el [a devenit] învăţătorul lor; şi din cauza înţelepciunii şi a excelenţei sale, cei care veniseră odată la el nu-l lăsau şi nu se depărtau de el. Şi dulceaţa cuvintelor lui era ca apa pentru cei însetaţi şi ca pâinea pentru cei flămânzi, ca vindecarea pentru cei bolnavi şi ca îmbrăcămintea pentru cei goi. Şi era ca un tată pentru cei fără tată. Şi judeca cu dreptate şi nu accepta persoana nimănui (adică era imparţial). Avea glorie şi bogăţie, pe care Dumnezeu i-o dăduse din belşug, şi anume: aur, argint şi pietre preţioase, haine bogate, vite, oi şi capre nenumărate. Pe vremea regelui Solomon, aurul era la fel de comun ca arama şi argintul ca plumbul; iar arama, plumbul şi fierul erau la fel de abundente ca iarba câmpurilor şi ca trestiile din pustiu; şi lemnul de cedru era şi el din belşug. Şi Dumnezeu îi dăduse slavă, bogăţie, înţelepciune şi har în atâta belşug, încât nu era nimeni ca el printre predecesorii săi, iar printre cei care au venit după el nu era nimeni ca el.

23. CUM S-A ÎNTORS NEGUSTORUL ÎN ETIOPIA

Când negustorul Tâmrîn a dorit să se întoarcă în ţara sa, s-a dus la Solomon, s-a închinat în faţa lui, l-a îmbrăţişat si i-a spus: „Pacea fie cu Maiestatea Voastră! Ia-ţi la revedere de la mine şi lasă-mă să plec în ţara mea împreună cu doamna mea, căci am stat mult timp să privesc gloria ta, înţelepciunea ta şi abundenţa de bunătăţi cu care m-ai ospătat. Si acum vreau să mă duc la doamna mea. Aş vrea să pot rămâne cu tine ca unul dintre cei mai mici dintre robii tăi, căci fericiţi sunt cei care ascultă glasul tău şi fac ce le porunceşti. Aş vrea să pot rămâne aici şi să nu te părăsesc niciodată, dar trebuie să mă trimiţi la Doamna mea pentru ceea ce mi s-a încredinţat, ca să-i pot duce bunurile ei. În ceea ce mă priveşte, eu sunt servitorul tău.” Şi Solomon a intrat în casa lui şi i-a dat toate lucrurile de valoare pe care le dorea pentru ţara Etiopiei şi l-a trimis în pace. Tâmrîn l-a concediat şi a ieşit, a călătorit pe drumul său, a venit la stăpâna sa şi i-a dat toate bunurile pe care le adusese. Şi i-a povestit cum a ajuns în ţara lui Iuda [şi] la Ierusalim şi cum a intrat în faţa regelui Solomon şi tot ce a auzit şi a văzut. Şi i-a povestit cum Solomon administra o judecată dreaptă, cum vorbea cu autoritate, cum hotăra cu dreptate în toate chestiunile pe care le întreba şi cum răspundea cu blândeţe şi cu bunăvoinţă, cum nu era nimic fals în el şi cum numea inspectori peste cei şapte sute de tăietori de lemne care cărau lemnul şi peste cei opt sute de zidari care tăiau piatra, şi cum a căutat să afle de la toţi negustorii şi meseriaşii despre meşteşugul iscusit şi despre lucrarea sa, şi cum a primit informaţii şi le-a transmis de două ori, şi cum toate meşteşugurile şi lucrările sale au fost executate cu înţelepciune.

Şi în fiecare dimineaţă, Tâmrîn îi relata reginei [despre] toată înţelepciunea lui Solomon, despre cum administra el

judecata şi făcea ceea ce era drept, despre cum îşi rânduia masa şi cum făcea ospeţe şi despre cum învăţa înţelepciunea, şi cum îşi conducea slujitorii şi toate afacerile lor într-un sistem înţelept, şi cum mergeau la comenzi la porunca lui, şi cum nimeni nu a înşelat pe altul, şi cum nimeni nu a furat proprietatea aproapelui său, şi cum nu a existat nici un hoţ şi nici un tâlhar în zilele lui. Pentru că în înţelepciunea sa îi cunoştea pe cei care au greşit, îi pedepsea şi îi făcea să se teamă, iar ei nu repetau faptele lor rele, ci trăiau într-o stare de pace în care se amesteca frica de rege.

Toate aceste lucruri Tâmrîn i le-a povestit reginei şi în fiecare dimineaţă îşi amintea de lucrurile pe care le văzuse împreună cu regele şi i le descria. Regina a rămas mută de uimire la auzul lucrurilor pe care le auzise de la negustorul, slujitorul ei, şi se gândea în sinea ei că va merge la el; şi plângea din pricina marii plăceri pe care i-o făceau lucrurile pe care i le povestise Tâmrîn. Şi era foarte nerăbdătoare să meargă la el, dar când s-a gândit la drumul lung, s-a gândit că era prea departe şi prea greu de întreprins. Şi iarăşi şi iarăşi i-a pus lui Taman întrebări despre Solomon, şi iarăşi şi iarăşi Tâmrîn i-a povestit despre el, şi ea a devenit foarte dornică să se ducă pentru a-i asculta înţelepciunea, pentru a-i vedea faţa, pentru a-l îmbrăţişa şi pentru a-i cere domnia. Şi inima ei era înclinată să meargă la el, pentru că Dumnezeu îi făcuse inima înclinată să meargă şi îi făcuse dorinţa de a merge la el.

24. CUM S-A PREGĂTIT REGINA SĂ PORNEASCĂ LA DRUM

Şi regina le-a zis: „Ascultaţi, voi care sunteţi poporul meu, şi daţi ascultare cuvintelor mele. Căci eu doresc înţelepciune şi inima mea caută să găsească înţelegere. Iubirea de înţelepciune m-a rănit şi corzile înţelegerii mau strâns; căci înţelepciunea este cu mult mai bună decât comorile de aur şi de argint şi înţelepciunea este cea mai bună dintre toate câte au fost create pe pământ. Cu ce va fi comparată înţelepciunea sub ceruri? Ea este mai dulce decât mierea, se bucură mai mult decât vinul, străluceşte mai mult decât soarele şi este mai de iubit decât pietrele preţioase. Ea îngraşă mai mult decât untdelemnul şi sătură mai mult decât cărnurile delicate şi dă [omului] mai mult renume decât mii de aur şi argint. Ea este un izvor de bucurie pentru inimă, o lumină strălucitoare şi strălucitoare pentru ochi, un dătător de viteză pentru picioare, un scut pentru piept, un coif pentru cap, un lanţ pentru gât şi un brâu pentru coapse. El face ca urechile să audă şi inimile să înţeleagă, El este învăţătorul înţelepţilor şi mângâietorul celor discreţi şi prudenţi şi dă faimă celor care o caută. Cât despre o împărăţie, ea nu poate sta în picioare fără înţelepciune, iar bogăţiile nu pot fi păstrate fără înţelepciune; piciorul nu poate păstra locul unde este aşezat fără înţelepciune. Iar fără înţelepciune ceea ce spune limba nu este acceptabil. Înţelepciunea este cea mai bună dintre toate comorile. Cine adună aur şi argint nu are nici un folos fără înţelepciune, dar cine adună înţelepciune, nimeni nu i-o poate smulge din inimă. Ceea ce adună cei nebuni, înţelepţii consumă. Şi din cauza răutăţii celor răi, cei drepţi sunt lăudaţi; şi din cauza faptelor rele ale nebunilor, cei înţelepţi sunt iubiţi. Înţelepciunea este un lucru înalt şi bogat: o voi iubi ca pe o mamă, şi ea mă va îmbrăţişa ca pe fiul ei. Voi călca pe

urmele înţelepciunii şi ea mă va păzi în veci; voi căuta înţelepciunea şi ea va fi cu mine în veci; voi merge pe urmele ei şi ea nu mă va lepăda; mă voi sprijini pe ea şi ea va fi pentru mine un zid de diamant; mă voi adăposti la ea şi ea va fi pentru mine putere şi tărie; mă voi bucura în ea şi ea va fi pentru mine har din belşug. Căci este drept să mergem pe urmele înţelepciunii şi tălpile picioarelor noastre să stea în pragul porţilor înţelepciunii. Să o căutăm şi o vom găsi; să o iubim şi nu se va depărta de la noi; să o urmărim şi o vom dobândi; să cerem şi vom primi; şi să ne întoarcem inima spre ea, ca să nu o uităm niciodată. Dacă [ne] amintim de ea, ea ne va ţine minte; iar în privinţa nebunilor nu vă veţi aminti de înţelepciune, căci ei nu o cinstesc si ea nu-i iubeşte. A cinsti înţelepciunea înseamnă a-i cinsti pe cei înţelepţi, iar a iubi înţelepciunea înseamnă a-i iubi pe cei înţelepţi. Iubeşte-l pe înţelept şi nu te îndepărta de el, şi prin privirea lui vei deveni înţelept; ascultă ce spune gura lui, ca să devii ca el; priveşte locul unde a pus piciorul şi nu-l părăsi, ca să primeşti restul înţelepciunii lui. Şi eu îl iubesc numai auzind de el şi fără să-l văd, şi toată povestea care mi sa spus despre el este pentru mine ca o dorinţă a inimii mele şi ca apa pentru cel însetat”.

Iar nobilii ei, slujitorii, roabele, roabele şi sfetnicii ei au răspuns şi i-au zis: „O, Doamna noastră, în ce priveşte înţelepciunea, nu-ţi lipseşte şi din pricina înţelepciunii tale ai cea mai de jos înţelepciune. Cât despre noi, dacă te vei duce, vom merge cu tine, iar dacă vei şedea, vom şedea cu tine; moartea noastră va fi cu moartea ta şi viaţa noastră cu viaţa ta”. Atunci regina a pornit la drum cu mare pompă şi măreţie, cu mare echipament şi multe pregătiri. Căci, prin voia lui Dumnezeu, inima ei dorea să meargă la Ierusalim pentru a asculta înţelepciunea lui Solomon, căci o ascultase cu nerăbdare. Aşa că s-a pregătit să plece. Au fost încărcate şapte sute nouăzeci şi şapte de cămile şi nenumăraţi catâri şi măgari, iar ea a pornit la drum şi şi-a continuat drumul fără oprire, iar inima ei avea

încredere în Dumnezeu.

25. CUM A AJUNS REGINA LA REGELE SOLOMON

Ea a venit la Ierusalim şi i-a adus regelui foarte multe daruri preţioase, pe care el dorea foarte mult să le aibă. Iar el i-a făcut o mare cinste şi s-a bucurat şi i-a dat locuinţă în palatul regal, lângă el. Şi i-a trimis hrană atât pentru masa de dimineaţă, cât şi pentru masa de seară, de fiecare dată cincisprezece măsuri pe korî de făină albă fin măcinată, gătită cu ulei şi sos din belşug, şi treizeci de măsuri pe korî de făină albă măcinată din care se făcea pâine pentru trei sute cincizeci de persoane, cu vasele şi tăvile necesare, şi zece boi în grajduri, şi cinci tauri şi cincizeci de oi, fără a (număra) căprioarele, cerbii, gazelele şi păsările îngrăşate, şi un vas de vin care conţinea şaizeci de măsuri de gerrât şi treizeci de măsuri de vin învechit, şi douăzeci şi cinci de bărbaţi cântăreţi şi douăzeci şi cinci de femei cântăreţe, şi cea mai fină miere şi dulciuri bogate, şi o parte din mâncarea pe care o mânca el însuşi, şi o parte din vinul din care bea. Şi în fiecare zi o îmbrăca în unsprezece veşminte care vrăjeau ochii. Şi el o vizita şi se bucura, iar ea îl vizita şi se bucura, şi vedea înţelepciunea lui, judecăţile lui drepte, splendoarea lui şi harul lui, şi auzea elocvenţa vorbelor lui. Şi ea s-a minunat în inima ei şi a fost cu totul uimită în

5 5 5

mintea ei şi a recunoscut în înţelegerea ei şi a perceput foarte clar cu ochii ei cât de minunat era el; şi s-a minunat nespus de mult de ceea ce a văzut şi a auzit la el: cât de desăvârşit era el în cumpănă, şi înţelept în înţelegere, şi plăcut în har, şi impunător în statură. Şi a observat subtilitatea glasului său şi discreţia buzelor sale, că dădea poruncile sale cu demnitate şi că răspunsurile sale erau făcute cu glas scăzut şi cu frică de Dumnezeu. Toate acestea le-a văzut şi s-a mirat de belşugul înţelepciunii lui şi nu-i lipsea nimic din ceea ce vorbea şi din ceea ce spunea, ci tot

ceea ce spunea era desăvârşit.

Solomon lucra la zidirea Casei lui Dumnezeu şi, sculându-se, mergea la dreapta şi la stânga, înainte şi înapoi. Şi arăta muncitorilor măsura şi greutatea şi spaţiul acoperit [de materiale], şi spunea muncitorilor în metal cum să folosească ciocanul, burghiul şi dalta (?), şi arăta cioplitorilor în piatră unghiul [măsura] şi cercul şi suprafaţa [măsura]. Şi toate lucrurile se făceau prin porunca lui şi nu era nimeni care să se opună cuvântului lui, căci lumina inimii lui era ca o lampă în întuneric şi înţelepciunea lui era la fel de bogată ca nisipul. Şi din vorbirea fiarelor şi a păsărilor nimic nu era ascuns de el, iar pe demoni îi silea să i se supună prin înţelepciunea sa. Şi a făcut toate acestea

prin capacitatea pe care i-a dat-o Dumnezeu atunci când l-a rugat; căci nu a
cerut biruinţă asupra duşmanului său şi nu a cerut bogăţii sau faimă, ci a cerut
lui Dumnezeu să-i dea înţelepciune şi pricepere ca să poată conduce poporul
său şi să zidească Casa Sa şi să înfrumuseţeze lucrarea lui Dumnezeu şi tot
5 5 5 5
ceea ce i-a dat El [în] înţelepciune şi pricepere.

26. ÎN TIMP CE REGELE STĂTEA DE VORBĂ CU REGINA

Regina Mâkedâ i-a vorbit regelui Solomon şi i-a zis: „Binecuvântat eşti, domnul meu, pentru că ţi s-a dat o asemenea înţelepciune şi o asemenea pricepere. În ceea ce mă priveşte, aş vrea doar să fiu ca una dintre cele mai mici dintre roabele tale, ca să-ţi pot spăla picioarele, să-ţi ascult înţelepciunea, să-ţi înţeleg priceperea, să-ţi slujesc maiestatea şi să mă bucur de înţelepciunea ta. Cât mă bucur de răspunsul tău, de dulceaţa glasului tău, de frumuseţea umblării tale, de harul cuvintelor tale şi de promptitudinea cuvintelor tale! Dulceaţa glasului Tău bucură inima, îngraşă oasele, dă curaj inimii, bunăvoinţă, har buzelor şi putere umblării. Mă uit la tine şi văd că înţelepciunea ta este nemăsurată şi înţelegerea ta inepuizabilă şi că este ca o lampă în întuneric, ca o rodie în grădină, ca o perlă în mare, ca Steaua dimineţii printre stele, ca lumina lunii în ceaţă şi ca o zare şi un răsărit de soare glorios în ceruri. Şi mulţumesc Celui care m-a adus aici şi mi-a arătat-o şi m-a făcut să calc pragul porţii Tale şi m-a făcut să aud glasul Tău.”

Regele Solomon i-a răspuns şi i-a zis: „Din tine însuţi ies înţelepciunea şi priceperea. Cât despre mine, [le posed] numai în măsura în care Dumnezeul lui Israel mi le-a dat pentru că le-am cerut şi le-am implorat. Iar tu, deşi nu-l cunoşti pe Dumnezeul lui Israel, ai această înţelepciune pe care ai făcut-o să crească în inima ta şi [te-a făcut să vii] să mă vezi pe mine, vasalul şi sclavul Dumnezeului meu, şi clădirea sanctuarului Său pe care îl ridic şi în care slujesc şi mă mişc în jurul Doamnei mele, Cortul Legii Dumnezeului lui Israel, Sionul sfânt şi ceresc. Acum sunt sclavul Dumnezeului meu şi nu sunt un om liber; nu slujesc după voia mea, ci după voia Lui. Iar această vorbire a mea nu izvorăşte din mine

însumi, ci exprim doar ceea ce El mă face să exprim. Tot ce-mi porunceşte El, asta fac; oriunde vrea El să merg, acolo merg; tot ce mă învaţă El, asta vorbesc; tot ce-mi dă El înţelepciune, asta înţeleg. Pentru că din numai ţărână m-a făcut trup, şi din numai apă m-a făcut om solid, şi din numai o picătură ejectată, care, aruncată pe pământ, s-ar fi uscat la suprafaţa pământului, El m-a modelat după chipul şi asemănarea Sa şi m-a făcut după chipul Său".

27. DESPRE LUCRĂTOR

În timp ce Solomon vorbea astfel cu regina, a văzut un muncitor care purta pe cap o piatră şi pe gât şi pe umeri un burduf cu apă, iar în jurul coapselor îi erau [legate] mâncarea şi sandalele, iar în mâini avea bucăţi de lemn; hainele îi erau zdrenţuite şi zdrenţuite, sudoarea îi cădea în picături de pe faţă, iar apa din burduf îi picura pe picioare. Şi a trecut boierul prin faţa lui Solomon şi, pe când trecea pe lângă el, regele i-a zis: „Stai pe loc!" Şi a stat pe loc boierul. Iar regele s-a întors spre regină şi i-a zis: „Uită-te la omul acesta; în ce sunt eu mai presus de omul acesta, în ce sunt mai bun decât omul acesta şi în ce mă voi lăuda mai presus de omul acesta? Căci eu sunt un om, ţărână şi cenuşă, care mâine va deveni vierme şi putreziciune, şi totuşi în clipa aceasta apar ca unul care nu va muri niciodată. Cine s-ar plânge împotriva lui Dumnezeu dacă i-ar da acestui om ceea ce mi-a dat mie şi dacă m-ar face aşa cum este acest om? Nu suntem amândoi fiinţe, adică oameni? Ca şi moartea lui, [la fel] este şi moartea mea; şi ca şi viaţa lui, [la fel] este şi viaţa mea. Cu toate acestea, acest om este mai puternic să lucreze decât mine, căci Dumnezeu dă putere celor slabi aşa cum vrea El". Şi a zis Solomon către sluga cea angajată: „Pune-te la lucru".

Şi a vorbit mai departe reginei, zicând: „La ce ne foloseşte nouă, copii ai oamenilor, dacă nu ne exercităm bunătatea şi dragostea pe pământ? Nu suntem oare cu toţii nimic, o simplă iarbă a câmpului, care se usucă la vremea ei şi arde în

foc? Pe pământ suntem aprovizionaţi cu delicatese delicioase şi îmbrăcaţi în haine scumpe, dar chiar şi în viaţă suntem corupţie împuţită; suntem aprovizionaţi cu parfumuri dulci şi unguente delicate, dar chiar şi în viaţă suntem morţi în păcat şi fărădelegi; fiind înţelepţi, devenim nebuni prin neascultare şi fapte de nelegiuire; fiind ţinuţi în cinste, devenim josnici prin magie, vrăjitorie şi închinare la idoli. Acum, omul care este o fiinţă de cinste, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu, dacă face ceea ce este bun, devine asemenea lui Dumnezeu; dar omul care este un lucru de nimic, dacă săvârşeşte un păcat, devine asemenea diavolului – diavolul arogant care a refuzat să se supună poruncii Creatorului său – şi toţi cei aroganţi dintre oameni merg pe calea lui şi vor fi judecaţi împreună cu el. Iar Dumnezeu îi iubeşte pe cei smeriţi, iar cei care practică umilinţa merg pe calea lui şi se vor bucura în împărăţia lui. Binecuvântat este omul care cunoaşte înţelepciunea, adică compasiunea şi frica de Dumnezeu."

Auzind acestea, regina a spus: „Cât mă încântă vocea ta! Şi cum mă încântă cuvintele tale şi rostirea gurii tale! Spune-mi acum: cui este drept să mă închin? Noi ne închinăm la sup, aşa cum ne-au învătat părinţii noştri, căci noi spunem că soarele este regele zeilor. Şi mai sunt şi alţii printre supuşii noştri [care se închină la alte lucruri]; unii se închină la pietre, alţii la lemn (adică la copaci), alţii la figuri cioplite şi alţii la imagini de aur şi de argint. Iar noi ne închinăm soarelui, pentru că el ne găteşte mâncarea şi, mai mult decât atât, luminează întunericul şi îndepărtează frica; şi îl numim „Regele nostru", şi îl numim „Creatorul nostru", şi ne închinăm la el ca la un zeu al nostru; căci nimeni nu ne-a spus că în afară de el există un alt zeu. Dar noi am auzit că există cu voi, o, Israel, un alt Dumnezeu pe care nu-L cunoaştem, şi oamenii ne-au spus că El a trimis la voi din ceruri un Cort şi v-a dat o Tabletă a rânduielii îngerilor, prin mâna lui Moise, Profetul. Şi aceasta am auzit şi noi, că El Însuşi se coboară la voi şi vă vorbeşte şi vă informează

despre rânduielile şi poruncile Sale”.

28. CUM A DAT SALOMON PORUNCI REGINEI.

Şi regele a răspuns şi i-a zis „Cu adevărat, este drept ca ei (adică oamenii) să se închine lui Dumnezeu, Care a creat universul, cerurile şi pământul, marea şi uscatul, soarele şi luna, stelele şi corpurile strălucitoare din ceruri, copacii şi pietrele, animalele şi păsările cu pene, fiarele sălbatice şi crocodilii, peştii şi balenele, hipopotamii şi şopârlele de apă, fulgerele şi tunete, norii şi tunete, binele şi răul. Se cuvine să ne închinăm numai Lui, cu frică şi cutremur, cu bucurie şi veselie. Căci El este Domnul Universului, Creatorul îngerilor şi al oamenilor. El este Cel care ucide şi dă viaţă, El este Cel care aplică pedepse şi arată compasiune, Cel care ridică de pe pământ pe cel aflat în mizerie, Cel care înalţă pe cel sărac din ţărână, Cel care întristează şi Cel care bucură, Cel care înalţă şi Cel care doboară. Nimeni nu-L poate mustra, căci El este Domnul Universului, şi nu există nimeni care să-i poată spune: „Ce ai făcut? Şi Lui Îi aparţin laudele şi mulţumirile îngerilor şi ale oamenilor. Iar în ceea ce priveşte ceea ce spuneţi voi, că „El v-a dat Cortul Legii”, cu adevărat, nouă ne-a fost dat Cortul Dumnezeului lui Israel, care a fost creat înainte de toată creaţia prin sfatul Său glorios. Şi El ne-a coborât poruncile Sale, făcute în scris, ca să cunoaştem hotărârea Lui şi judecata pe care a rânduit-o pe muntele sfinţeniei Sale”.

Şi regina a zis: „De acum înainte nu mă voi mai închina soarelui, ci mă voi închina Creatorului soarelui, Dumnezeul lui Israel”. Şi acel Cort al Dumnezeului lui Israel va fi pentru mine, doamna mea, şi pentru urmaşii mei după mine şi pentru toate regatele care sunt sub stăpânirea mea. Şi pentru aceasta am găsit har înaintea ta şi înaintea Dumnezeului lui Israel, Creatorul meu, care m-a adus la tine şi m-a făcut să aud glasul tău, mi-a arătat faţa ta şi m-a făcut

să înţeleg porunca ta.” Apoi s-a întors în casa [ei].

Şi regina obişnuia să meargă [la Solomon] şi să se întoarcă neîncetat, să asculte înţelepciunea lui şi să o depună în inima ei. Şi Solomon obişnuia să meargă şi să o viziteze şi răspundea la toate întrebările pe care ea i le punea, iar regina obişnuia să îl viziteze şi să îi pună întrebări, iar el o informa despre orice lucru despre care dorea să se intereseze. După şase luni de şedere, regina a dorit să se întoarcă în patria ei şi i-a trimis un mesaj lui Solomon, spunându-i: „Mi-am dorit foarte mult să trăiesc cu tine, dar acum, de dragul întregului meu popor, doresc să mă întorc în patria mea. Iar în ceea ce priveşte ceea ce am auzit, fie ca Dumnezeu să o facă rodnică în inima mea şi în inimile tuturor celor care au auzit-o împreună cu mine. Căci urechea nu ar putea fi niciodată mulţumită de auzul înţelepciunii tale, iar ochiul nu ar putea fi niciodată mulţumit de vederea ei”.

Şi nu numai regina era cea care venea [să asculte înţelepciunea lui Solomon], ci veneau foarte mulţi din oraşe şi din ţări, atât de departe cât şi de aproape; pentru că în acele zile nu se găsea nimeni care să se asemene cu el în înţelepciune (şi nu numai oamenii veneau la el, ci şi animalele sălbatice şi păsările se apropiau de el, îi ascultau glasul şi conversau cu el), apoi se întorceau în ţările lor şi fiecare dintre ei era uimit de înţelepciunea lui şi se minuna de ceea ce văzuse şi auzise.

Iar când regina i-a trimis mesajul ei lui Solomon, spunându-i că se pregăteşte să plece în ţara ei, el a meditat în inima sa şi a zis: „O femeie de o frumuseţe atât de splendidă a venit la mine de la capătul pământului! Ce ştiu eu, îmi va da Dumnezeu sământă în ea?”. Acum, după cum se spune în Cartea Regilor, regele Solomon era un iubitor de femei. Şi s-a căsătorit cu femei evreice, egiptene, canaanite, edomite, Îyobâwîyân (moabite?) şi femei din Rîf şi Kuergue, Damasc şi Surest (Siria), şi femei despre care se spunea că sunt frumoase. Şi avea patru sute de regine şi şase sute de concubine. Iar acest lucru pe care l-a făcut nu a fost pentru

[din cauza] curviei, ci ca urmare a intenţiei înţelepte pe care i-o dăduse Dumnezeu şi a amintirii sale de ceea ce Dumnezeu îi spusese lui Avraam: „Voi face ca urmaşii tăi să fie la număr ca stelele cerului şi ca nisipul mării”. Şi Solomon şi-a spus în inima sa: „Ce ştiu eu, poate că Dumnezeu îmi va da copii de parte bărbătească din fiecare dintre aceste femei”. De aceea a acţionat cu înţelepciune, spunând: „Fiii mei vor moşteni cetăţile vrăjmaşilor şi vor nimici pe cei care se închină la idoli”.

Or, acei oameni primitivi trăiau sub legea cărnii, pentru că nu primiseră harul Duhului Sfânt. Iar celor [care au trăit] după Hristos, li s-a dat să trăiască cu o singură soţie, sub legea căsătoriei. Iar Apostolii au stabilit pentru ei o rânduială, zicând: „Toţi cei ce au primit trupul şi sângele Lui sunt fraţi. Mama lor este Biserica, iar tatăl lor este Dumnezeu, şi ei strigă împreună cu Hristos, pe care L-au primit, zicând: „Tatăl nostru, Care eşti în ceruri”„. Cât despre Solomon, nu i s-a impus nicio lege cu privire la femei şi nu i se poate imputa nicio vină pentru că s-a căsătorit cu [multe] neveste. Dar credincioşilor li s-a dat legea şi porunca de a nu se căsători cu multe neveste, după cum spune

Pavel: „Cei care se căsătoresc cu multe neveste îşi caută propria pedeapsă. Cel care se căsătoreşte cu o singură femeie nu are niciun păcat”. Iar legea ne opreşte de la cumnată, în ceea ce priveşte procrearea de copii. Apostolii vorbesc [despre aceasta] în [Cartea] Conciliilor.

29. DESPRE CEI TREI SUTE OPTSPREZECE [PATRIARHI].

Acum noi rânduim la fel ca şi ei. Noi ştim bine ce au vorbit Apostolii dinaintea noastră. Noi, cei trei sute optsprezece, am menţinut şi am întemeiat credinţa ortodoxă, Domnul nostru Iisus Hristos fiind cu noi. Si El ne-a poruncit ce trebuie să învăţăm şi cum trebuie să modelăm credinţa.

[CONTINUĂ NARAŢIUNEA DESPRE SOLOMON ŞI REGINA DIN SABA].

Regele Solomon a trimis un mesaj reginei, zicând: „Acum, că ai venit aici, de ce vrei să pleci fără să vezi cum se administrează regatul şi cum se mănâncă mesele pentru aleşii regatului, după obiceiul celor drepţi, şi cum se alungă poporul după obiceiul păcătoşilor? Din [vederea] aceasta aţi dobândi înţelepciune. Urmează-mă acum şi şezi în cortul meu de splendoare, iar eu îţi voi desăvârşi învăţătura şi vei învăţa administrarea împărăţiei mele, pentru că ai iubit înţelepciunea şi ea va locui cu tine până la sfârşitul tău şi în veci.” Acum, în [acest] discurs se manifestă o profeţie.

Şi regina a trimis un al doilea mesaj, zicând: „Din nebună am devenit înţeleaptă urmând înţelepciunea ta şi, din lucru respins de Dumnezeul lui Israel, am devenit o femeie aleasă, datorită acestei credinţe care este în inima mea; şi de acum înainte nu mă voi închina la alt dumnezeu decât la El. Iar în ceea ce priveşte ceea ce spui tu, că doreşti să sporeşti în mine înţelepciunea şi cinstea, voi proceda conform dorinţei tale”. Şi Solomon s-a bucurat din cauza acestui [mesaj] şi i-a îmbrăcat pe aleşii săi [cu haine splendide], a adăugat o provizie dublă la masa sa şi a făcut ca toate aranjamentele privind administrarea gospodăriei sale să fie ordonate cu grijă, iar casa regelui Solomon era pregătită [pentru oaspeţi] în fiecare zi. Şi a pregătit-o cu foarte mare fast, cu bucurie şi cu pace, cu înţelepciune şi cu tandreţe, cu toată smerenia şi umilinţa; şi apoi a aranjat masa regală după legea regatului.

Iar regina a venit şi a trecut într-un loc pus deoparte în splendoare şi slavă şi s-a aşezat imediat după el, unde putea să vadă, să înveţe şi să ştie toate lucrurile. Şi s-a minunat nespus de mult de ceea ce vedea şi de ceea ce auzea, şi a lăudat în inima ei pe Dumnezeul lui Israel; şi s-a minunat de splendoarea palatului regal pe care îl vedea. Căci ea putea să vadă, deşi nimeni nu o putea vedea, aşa cum cu înţelepciune îl aranjase Solomon pentru ea. El înfrumuseţase locul în care ea şedea, întinsese peste el pânzeturi de purpură, pusese covoare, îl împodobise cu miskât (moschee), cu marmură şi cu pietre preţioase, arsese pulberi aromatice, stropise de jur împrejur ulei de smirnă şi de casia, şi împrăştiase în toate părţile tămâie şi tămâie scumpă. Când a fost adusă în această locuinţă, mirosul ei i-a fost foarte plăcut şi, chiar înainte de a mânca cărnurile delicate care se aflau acolo, a fost satisfăcută de mirosul ei. Si cu intenţie înţeleaptă, Solomon i-a trimis mâncăruri care să-i facă sete, băuturi amestecate cu oţet, peşte şi mâncăruri făcute cu piper. Aşa a făcut şi ia dat reginei să mănânce. După ce s-a terminat masa împărătească de trei ori şi de şapte ori, iar administratorii, sfetnicii, tinerii şi slujitorii au plecat, regele s-a sculat şi s-a dus la regină şi i-a spus – acum erau singuri împreună – „Odihneşte-te aici, din dragoste, până în zori”. Iar ea i-a răspuns: „Jură-mi pe Dumnezeul tău, Dumnezeul lui Israel, că nu mă vei lua cu forţa. Căci dacă eu, care după legea oamenilor sunt o fecioară, aş fi sedusă, aş călători în călătoria mea [de întoarcere] cu durere, cu necazuri şi cu necazuri”.

30. DESPRE CUM A JURAT REGELE SOLOMON REGINEI.

Solomon i-a răspuns şi i-a zis: „Îţi jur că nu te voi lua cu forţa, dar tu trebuie să-mi juri că nu vei lua cu forţa nimic din ceea ce se află în casa mea”. Regina a râs şi i-a zis: „Fiind un om înţelept, de ce vorbeşti ca un nebun? Să fur ceva sau să iau din casa regelui ceea ce nu mi-a dat regele? Să nu crezi că am venit aici din dragoste pentru bogăţii. Într-adevăr, propriul meu regat este la fel de bogat ca al tău şi nu-mi lipseşte nimic din ceea ce doresc. Într- adevăr, am venit doar ca să caut înţelepciunea ta. Iar el i-a zis: „Dacă vrei să mă juri, jură-mi, căci un jurământ este bun pentru amândoi, ca niciunul dintre noi să nu fie nedreptăţit. Dar dacă nu vrei să mă faci să jur, nici eu nu te voi face să juri. Iar ea i-a zis: „Jură-mi că nu mă vei lua cu forţa, iar eu, la rândul meu, jur să nu-ţi iau cu forţa bunurile tale”; iar el i-a jurat şi a făcut-o să jure.

Şi regele s-a urcat în patul ei de o parte [a camerei], iar slujitorii i-au pregătit un pat de cealaltă parte. Şi Solomon a zis unui slujitor tânăr: „Spală paharul şi pune o cană de apă în el cât timp regina veghează, apoi închide uşile şi culcă-te”. Şi Solomon i-a vorbit servitorului într-o altă limbă pe care regina nu o înţelegea, iar el a făcut cum i-a poruncit regele şi s-a dus să doarmă. Regele nu adormise încă, ci doar se prefăcea că doarme şi o privea atent pe regină. Şi casa regelui Solomon era strălucitoare ca ziua, căci în înţelepciunea sa făcuse perle strălucitoare ca soarele, luna şi stelele [şi le aşezase] pe acoperişul casei sale.

Şi regina a dormit puţin timp. Şi când s-a trezit, gura ei era uscată de sete, căci mâncarea pe care i-o dăduse Solomon în înţelepciunea lui o făcuse să înseteze, şi era într-adevăr foarte însetată, iar gura ei era uscată; şi îşi mişca buzele şi sugea cu gura şi nu găsea umezeală. Şi s-a hotărât

să bea apa pe care o văzuse, şi s-a uitat la regele Solomon şi l-a privit cu atenţie şi credea că doarme un somn adânc. Dar el nu dormea, ci aştepta ca ea să se ridice ca să fure apa şi să-şi [potolească] setea. Şi ea s-a ridicat şi, fără să facă zgomot cu picioarele, s-a dus la apa din vas şi a ridicat ulciorul ca să bea apă. Dar Solomon a prins-o de mână înainte ca ea să poată bea apa şi i-a zis: „De ce ai călcat jurământul pe care l-ai făcut că nu vei lua cu forţa nimic din ce este în casa mea?”. Iar ea a răspuns şi i-a zis înspăimântată: „A fost încălcat jurământul pentru că beau apă?”. Iar regele i-a spus: „Există oare ceva ce ai văzut sub ceruri care să fie mai bun decât apa?”. Şi regina a spus: „Am păcătuit împotriva mea, iar tu eşti liberă de jurământul [tău]. Dar lasă-mă să beau apă pentru setea mea”. Atunci Solomon i-a zis: „Sunt eu liberă de jurământul pe care m-ai pus să-l fac?”. Şi regina a răspuns: „Fii liberă de jurământul tău, dar lasă-mă să beau apă”. Şi el a lăsat-o să bea apă şi, după ce a băut apă, şi-a făcut voia cu ea şi au dormit împreună.

Şi după ce au dormit, i s-a arătat regelui Solomon [în vis] un soare strălucitor, care a coborât din cer şi a revărsat o mare splendoare asupra lui Israel. Şi după ce a rămas acolo o vreme, s-a retras deodată şi a zburat în ţinutul Etiopiei şi a strălucit acolo cu mare strălucire pentru totdeauna, căci dorea să locuiască acolo. Şi [regele a spus]: „Am aşteptat [să văd] dacă se va întoarce în Israel, dar nu s-a întors. Şi iarăşi, în timp ce aşteptam, o lumină s-a ridicat în ceruri şi un Soare a coborât din ele în ţara lui Iuda şi a trimis o
5 5 5
lumină care era mult mai puternică decât înainte”. Iar Israel, din cauza flăcării acelui Soare, s-a rugat la acel Soare în răutate şi nu a vrut să umble în lumina lui. Şi acel Soare nu a luat în seamă pe Israel, iar israeliţii l-au urât şi a devenit imposibil ca între ei şi Soare să existe pace. Şi au ridicat mâinile împotriva Lui cu vergi şi cuţite şi au vrut să stingă acel Soare. Şi au aruncat întuneric peste întreaga lume cu cutremure şi întuneric gros, şi şi-au închipuit că acel Soare nu va mai răsări niciodată asupra lor. Şi au distrus lumina

Lui şi s-au aruncat asupra Lui şi au stat de pază la mormântul Lui unde L-au aruncat. Şi El a ieşit de unde nu L-au căutat şi a luminat întreaga lume, mai ales Marea cea dintâi şi Marea cea de pe urmă, Etiopia şi Rom. Şi nu a dat atenţie lui Israel şi S-a urcat pe tronul Său străvechi.

Şi când regele Solomon a văzut această viziune în timp ce dormea, sufletul lui s-a tulburat şi înţelegerea lui a fost răpusă ca de [un fulger] şi s-a trezit cu mintea tulburată. Şi mai mult, Solomon s-a minunat de regină, căci era viguroasă în putere şi frumoasă în forme şi era imaculată în fecioria ei; şi ea domnea de şase ani în ţara ei şi, în ciuda frumuseţii ei graţioase şi a formei sale splendide, îşi păstrase trupul pur. Şi regina a zis lui Solomon: „Trimite- mă departe şi lasă-mă să mă duc în ţara mea. Şi el a intrat în casa ei şi i-a dat tot ce dorea ea de lucruri splendide şi bogăţii, de haine frumoase care vrăjeau ochii, şi tot ce era în ţara Etiopiei din belşug, cămile şi care, în număr de şase mii, care erau încărcate cu lucruri frumoase de cea mai mare frumuseţe şi care cu care se transportau încărcături prin pustiu, şi o corabie cu care se putea călători pe mare şi o corabie cu care se putea străbate aerul (sau vânturile), pe care Solomon le făcuse prin înţelepciunea pe care i-o dăduse Dumnezeu.

31. DESPRE SEMNUL PE CARE SOLOMON L-A DAT REGINEI

Regina s-a bucurat şi a ieşit să plece, iar regele a pus-o pe drum cu mare fast şi ceremonie. Solomon a luat-o deoparte, ca să fie singuri, şi, scoţându-şi inelul pe care îl avea pe degetul cel mic, l-a dat reginei şi i-a zis: „Ia [acesta] ca să nu mă uiţi. Si dacă va avea urmaşi de la tine, inelul acesta îi va fi un semn; şi dacă va avea un fiu, el va veni la mine; şi pacea lui Dumnezeu să fie cu voi. În timp ce dormeam cu tine, am văzut multe viziuni în vis, [şi părea] că un soare a răsărit peste Israel, dar s-a ridicat şi a zburat şi a luminat ţara Etiopiei; poate că acea ţară va fi binecuvântată prin tine; Dumnezeu ştie. Cât despre tine, ţine cont de ceea ce ţi-am spus, ca să te închini lui Dumnezeu din toată inima ta şi să faci voia Lui. Căci El îi pedepseşte pe cei aroganţi şi are milă de cei umili, ia tronul celor puternici şi îi onorează pe cei nevoiaşi. Căci moartea şi viaţa vin de la El, iar bogăţia şi sărăcia sunt acordate prin voia Sa. Căci toate lucrurile sunt ale Lui şi nimeni nu se poate opune poruncii şi judecăţii Sale în ceruri, nici pe pământ, nici în mare, nici în adâncuri. Şi Dumnezeu să fie cu voi. Mergeţi în pace. Şi s-au despărţit unul de celălalt.

32. CUM A PLECAT REGINA ŞI A VENIT ÎN ŢARA EI

Regina a plecat şi a venit în ţara lui Bâlâ Zadîsârereya la nouă luni şi cinci zile după ce s-a despărţit de regele Solomon. Durerile naşterii au cuprins-o şi ea a născut un copil de sex masculin, pe care l-a dat doicii cu mare mândrie şi încântare. Şi a rămas până când s-au terminat zilele de purificare şi apoi s-a întors în ţara ei cu mare fast şi ceremonie. Iar ofiţerii ei, care rămăseseră acolo, au adus daruri stăpânei lor, i-au făcut reverenţe şi i-au adus omagiu şi toate hotarele ţării s-au bucurat de venirea ei. Pe cei dintre ei care erau nobili i-a îmbrăcat în haine splendide, iar unora le-a dat aur şi argint, haine de iacint şi purpură; şi le-a dat tot felul de lucruri pe care le puteau dori. Şi ea îşi rânduia bine împărăţia şi nimeni nu se supunea poruncii ei, căci iubea înţelepciunea, iar Dumnezeu i-a întărit împărăţia.

Şi copilul a crescut şi ea i-a pus numele Bayna-Lehkem. Şi copilul a ajuns la vârsta de doisprezece ani şi i-a întrebat pe prietenii săi dintre băieţii care erau educaţi împreună cu el şi i-a întrebat: „Cine este tatăl meu?”. Iar ei i-au răspuns: „Solomon, regele”. Şi s-a dus la regină, mama sa, şi a zis: „Regină, spune-mi cine este tatăl meu. Şi regina i-a vorbit cu mânie, vrând să-l sperie ca să nu vrea să se ducă [la tatăl său], zicând: „De ce mă întrebi pe mine despre tatăl tău? Eu sunt tatăl tău şi mama ta; nu căuta să afli mai mult”. Şi băiatul a ieşit din faţa lui şi s-a aşezat. Şi a doua şi a treia oară a întrebat-o, şi a bătut-o la cap ca să-i spună. Într-o zi, însă, ea i-a spus: „Ţara ta este departe, iar drumul până acolo este foarte greu; nu ai prefera să fii aici?”. Tânărul Bayna-Lehkem era chipeş, şi tot trupul său, membrele şi portanţa umerilor săi semănau cu cele ale regelui Solomon, tatăl său, iar ochii, picioarele şi tot mersul său semănau cu cele ale regelui Solomon. La vârsta de douăzeci şi doi de ani era priceput în toate artele războiului şi ale călăriei, în vânătoare şi în prinderea animalelor sălbatice şi în tot ceea

ce obişnuiesc să înveţe tinerii. Şi a zis reginei: „Mă voi duce să mă uit la faţa tatălui meu şi mă voi întoarce aici prin voia lui Dumnezeu, Domnul lui Israel”.

33. CUM A CĂLĂTORIT REGELE ETIOPIEI.

Regina l-a chemat pe Tâmrîn, căpetenia caravanelor şi a negustorilor ei, şi i-a spus: „Pregăteşte-te de călătorie şi ia-l pe acest tânăr cu tine, căci el mă tulbură noaptea şi ziua. Să-l duci în faţa regelui şi să-l aduci înapoi teafăr şi nevătămat, dacă Dumnezeu, Domnul lui Israel, va vrea”. Şi ea şi-a pregătit o suită potrivită cu bogăţia şi cu condiţia ei onorabilă şi a pregătit toate bunurile necesare pentru călătorie şi pentru a le prezenta ca daruri regelui, precum şi tot ceea ce ar fi fost necesar pentru uşurarea şi confortul pe drum. A pregătit tot ce era necesar pentru a-l trimite la drum şi a dat ofiţerilor care urmau să-l însoţească banii de care aveau nevoie pentru el şi pentru ei înşişi în timpul călătoriei. Şi le-a poruncit să nu-l lase acolo, ci să-l ducă la rege, iar apoi să-l aducă înapoi la ea, când îşi va asuma suveranitatea asupra ţării sale.

Or, în ţara Etiopiei era o lege care prevedea că [numai] o femeie trebuia să domnească şi că ea trebuia să fie fecioară şi să nu fi cunoscut bărbat, dar regina i-a spus [lui Solomon]: „De acum înainte va domni un bărbat care este din neamul tău şi nu va mai domni o femeie; numai neamul tău va domni şi neamul lui după el, din generaţie în generaţie. Şi aceasta să o scrii cu litere de pergament în Cartea Profeţilor Lui, în bronz, şi să o pui în Casa lui Dumnezeu, care va fi zidită ca o amintire şi ca o profeţie pentru zilele din urmă. Poporul să nu se închine nici soarelui, nici slavei cerurilor, nici munţilor, nici pădurilor, nici pietrelor, nici copacilor din pustiu, nici adâncurilor, nici apelor, nici chipurilor cioplite, nici figurilor de aur, nici păsărilor cu pene care zboară; să nu se folosească de ele pentru ghicire şi să nu se închine la ele. Şi legea aceasta va rămâne în veac. Şi dacă va fi cineva care va încălca această lege, urmaşii voştri îl vor judeca în veci. Dă-ne numai franjurile acoperământului sfântului Sion ceresc, Cortul Legii lui Dumnezeu, pe care îl vom îmbrăţişa (sau, îl

vom saluta). Pacea să fie cu tăria regatului tău şi cu înţelepciunea ta strălucitoare, pe care ţi-a dat-o Dumnezeu, Domnul lui Israel, Creatorul nostru”.

Regina l-a luat pe tânăr deoparte şi, când a rămas singur cu ea, i-a dat semnul pe care i-l dăduse Solomon, şi anume inelul de pe degetul lui, ca să-l cunoască pe fiul ei şi să-şi aducă aminte de cuvântul ei şi de legământul pe care îl făcuse [cu el], că se va închina lui Dumnezeu în toate zilele vieţii ei, ea şi cei care erau sub stăpânirea ei, cu toată [puterea] pe care i-o dăduse Dumnezeu. Şi atunci regina l-a concediat în pace.

Tânărul [şi suita sa] şi-au îndreptat drumul şi au călătorit şi au ajuns în ţinutul din vecinătatea Gâzâ. Or, acesta este Gâzâ pe care regele Solomon l-a dat reginei Etiopiei. Iar în Faptele Apostolilor, Evanghelistul Luca a scris: „Era guvernator al întregii ţări Gâzâ, un eunuc al reginei Hendake, care crezuse cuvântul Apostolului Luca”.

34. CUM A AJUNS TÂNĂRUL ÎN ŢARA MAMEI SALE.

Când tânărul a ajuns în ţara mamei sale, s-a bucurat acolo de cinstea [pe care a primit-o] şi de darurile [care i s-au făcut]. Şi când l-au văzut oamenii, au crezut că este asemănarea desăvârşită a regelui Solomon. Şi s-au închinat în faţa lui şi au zis: „Trăiască tatăl regal!”. Şi i-au adus daruri şi ofrande, vite îngrăşate şi mâncare, ca şi regelui lor. Şi [oamenii din] tot ţinutul lui Gâzâ, până la graniţa lui Iuda, s-au agitat şi au spus: „Acesta este regele Solomon”. Şi au fost unii care au spus: „Regele este în Ierusalim, construindu-şi casa” – acum terminase de construit Casa lui Dumnezeu – iar alţii au spus: „Acesta este regele Solomon, fiul lui David”. Şi ei erau perplecşi şi se certau între ei, şi au trimis spioni călare pe cai, care trebuiau să-l caute pe regele Solomon şi să afle dacă el era într-adevăr la Ierusalim sau dacă era cu ei [în Gâzâ]. Spionii au ajuns la paznicii cetăţii Ierusalimului şi l-au găsit acolo pe regele Solomon, s-au închinat în faţa lui şi i-au spus: „Trăiască, trăiască tatăl regal! Ţara [noastră] este tulburată pentru că a venit la ea un negustor care seamănă cu tine ca formă şi înfăţişare, fără cea mai mică modificare sau variaţie. El seamănă cu tine prin ţinuta nobilă şi forma splendidă, prin statură şi înfăţişare; nu-i lipseşte nimic în această privinţă şi nu se deosebeşte în nimic de tine. Ochii lui sunt veseli, ca cei ai unui om care a băut vin, picioarele lui sunt graţioase şi subţiri, iar turnul gâtului lui este ca turnul lui David, tatăl tău. El este exact ca tine în toate privinţele şi fiecare membru al întregului său corp este ca al tău. „ Regele Solomon le-a răspuns şi le-a zis: „Atunci unde vreţi să mergeţi? Iar ei i-au răspuns: „Noi nu ne-am interesat de el, căci este minunat ca voi. Dar cei din poporul său, când i-am întrebat: „De unde veniţi şi unde mergeţi?”, au răspuns: „Noi venim din stăpânirile lui Hendake (Candace) şi din

Etiopia şi mergem în ţara lui Iuda, la regele Solomon”.” Când regele Solomon a auzit aceasta, inima lui s-a tulburat şi s-a bucurat în sufletul său, căci în acele zile nu avea copii, în afară de un băiat de şapte ani, care se numea Îyorbe'âm (Roboam). I s-a întâmplat lui Solomon chiar aşa cum declară Pavel, spunând: „Dumnezeu a făcut nebunie înţelepciunea acestei lumi”, căci Solomon îşi făcuse un plan în înţelepciunea sa şi a spus: „Prin o mie de neveste voi naşte o mie de fii bărbaţi şi voi moşteni ţările vrăjmaşilor şi voi răsturna idolii [lor]”. Dar [Dumnezeu] nu i-a dat decât trei fii. Fiul său cel mai mare a fost regele Etiopiei, fiul reginei Etiopiei, şi el a fost primul născut despre care [Dumnezeu] a vorbit în mod profetic: „Dumnezeu i-a jurat lui David cu dreptate, iar el nu s-a pocăit: „Din rodul trupului tău îl voi face să şadă pe tronul tău”„. Şi Dumnezeu i-a dat lui David, robul Său, har înaintea Lui, şi i-a dat să şadă pe tronul Dumnezeirii Unul din urmaşii Săi în trup, din Fecioară, şi să judece pe cei vii şi pe cei morţi şi să răsplătească fiecăruia după fapta sa, Unul căruia I se cuvine lauda, Domnul nostru lisus Hristos, în vecii vecilor, Amin. Şi i-a dat pe pământ pe unul care să se facă rege peste Cortul Legii din sfântul şi cerescul Sion, adică pe Regele Etiopiei. Iar în ceea ce priveşte pe cei care au domnit, care nu erau [din] Israel, aceasta s-a datorat călcării legii şi a poruncii, prin care Dumnezeu nu a fost mulţumit.

35. CUM A TRIMIS REGELE SOLOMON PE FIUL SĂU COMANDANTUL ARMATEI SALE.

Şi regele Solomon a trimis pe comandantul oştirii sale, pe a cărui mână obişnuia să se sprijine, cu daruri, mâncare şi băutură, ca să primească pe acel călător. Şi comandantul a pornit cu un mare număr de care şi a venit la Bayna Lehkem, l-a îmbrăţişat şi i-a dat tot ce-i trimisese regele Solomon. Şi i-a zis: „Grăbeşte-te şi vino cu mine, căci inima regelui arde ca focul pentru dragostea ta. Poate că va afla el însuşi dacă eşti fiul sau fratele lui, căci în înfăţişarea ta şi în felul tău de a vorbi (sau, de a fi) nu te deosebeşti cu nimic de el. Şi acum, scoală-te repede, căci regele, stăpânul meu, mi-a spus: „Grăbeşte-te şi adu-l aici la mine cu cinste, cu mângâiere, cu slujba cuvenită, cu bucurie şi veselie”.” Tânărul a răspuns şi i-a zis: „Mulţumesc lui Dumnezeu, Domnul lui Israel, că am găsit favoarea domnului meu, regele, fără să-i fi văzut faţa; cuvântul lui m-a bucurat. Şi acum mă voi încrede în Domnul lui Israel ca să mă arate regelui şi să mă ducă în siguranţă înapoi la mama mea, regina, şi la patria mea, Etiopia”.

Şi Ioas (...), fiul lui Yodâhe, comandantul armatei regelui Solomon, a răspuns şi i-a zis lui Bayna Lehkem: „Stăpâne, aceasta este o chestiune foarte mică şi vei găsi o bucurie şi o plăcere mult mai mare la domnul meu, regele. Iar în ceea ce priveşte ceea ce spui tu, „mama mea” şi „ţara mea”, regele Solomon este mai bun decât mama ta, iar această ţară a noastră este mai bună decât ţara ta. Iar în ceea ce priveşte ţara voastră, am auzit că este o ţară de frig şi de nori, şi o ţară de strălucire şi de căldură toridă, şi o regiune de zăpadă şi de gheaţă. Şi când fiii lui Noe, Sem, Ham şi Iafet, au împărţit lumea, ei au privit cu înţelepciune ţara voastră şi au văzut că, deşi era spaţioasă şi largă, era o ţară a vârtejurilor şi a căldurii arzătoare şi [de aceea] au dat-o lui Canaan, fiul

lui Ham, ca parte pentru el şi urmaşii lui pentru totdeauna. Dar ţara care este a noastră este ţara moştenirii (adică ţara promisă), pe care Dumnezeu ne-a dat-o conform jurământului pe care l-a făcut părinţilor noştri, o ţară în care curge lapte şi miere, în care hrana este [a noastră] fără griji, o ţară care dă roade de orice fel la vremea ei, fără să epuizeze munca, o ţară pe care Dumnezeu o veghează neîncetat de la un an până la începutul revoluţiei anului următor. Toate acestea sunt ale voastre, iar noi suntem ai voştri şi vom

fi moştenitorii voştri, iar voi veţi locui în tara noastră, pentru că voi sunteti

sămânţa lui David, stăpânul stăpânului meu, şi vouă vă aparţine acest tron al lui Israel.”

Şefii negustorului Tâmrîn au răspuns şi i-au zis lui Benaia: „Ţara noastră este cea mai bună. Aerul (adică clima) ţării noastre este bun, căci este fără arşiţă şi fără foc, iar apa ţării noastre este bună şi dulce şi curge în râuri, ba mai mult, vârfurile munţilor noştri curg cu apă. Şi noi nu facem cum faceţi voi în ţara voastră, adică să săpăm puţuri adânci [în căutarea] apei, şi nu murim de căldura soarelui, ci chiar la amiază vânăm animale sălbatice, şi anume bivoli sălbatici, gazele, păsări şi animale mici. Iar în timpul iernii, Dumnezeu are grijă de noi de la [un] an până la începutul cursului anului următor. Iar primăvara, poporul mănâncă ceea ce a călcat cu picioarele ca [în] ţara Egiptului, iar în ceea ce priveşte copacii noştri, ei aduc recolte bune de fructe, grâu, orz şi toate fructele noastre, iar vitele sunt bune şi minunate. Dar voi aveţi un lucru în care sunteţi mai buni decât noi, şi anume înţelepciunea, şi prin ea am pornit spre voi”.

Iar loas (a se citi Benaia), comandantul armatei regelui Solomon, a răspuns [zicând]: „Ce este mai bun decât înţelepciunea? Căci înţelepciunea a întemeiat pământul, a întărit cerurile şi a înlănţuit valurile mării, ca să nu acopere pământul. Totuşi, scoală-te şi hai să mergem la domnul meu, căci inima lui este foarte mişcată de dragoste pentru tine şi m-a trimis să te aduc [la el] cu toată viteza posibilă”.

Şi fiul reginei s-a ridicat şi l-a îmbrăcat pe loas (Benaia), fiul lui Yodâhe, şi pe cei cincizeci de bărbaţi care erau în suita lui, în veşminte magnifice, şi sau ridicat pentru a merge la Ierusalim la regele Solomon. Şi când s-au apropiat de locul unde erau antrenaţi şi dresaţi caii, Ioas (Benaia), fiul lui Yodâhe, a mers înainte şi a ajuns la locul unde se afla Solomon şi i-a spus că [fiul reginei] era bine înfăţişat, că vocea lui era plăcută, că semăna cu el la înfăţişare şi că toată ţinuta lui era foarte nobilă. Şi regele l-a întrebat: „Unde este şi nu te-am trimis eu să-l aduci cât mai repede?”. Şi loas (Benaia) i-a zis: „Este aici, îl voi aduce repede”. Şi s-a dus loas (Benaia) şi a zis tânărului: „Scoală-te, domnul meu, şi vino!” Şi, făcându-l pe Bayna Lehkem să meargă repede, l-a adus la poarta regelui. Şi când l-au văzut toţi ostaşii, s-au închinat în faţa lui şi au zis: „Iată, regele Solomon a ieşit din locuinţa sa”. Şi când au ieşit oamenii care erau înăuntru, s-au mirat şi s-au întors la locurile lor şi au văzut din nou pe rege pe tronul său; şi, minunându-se, au ieşit din nou afară şi s-au uitat la tânăr şi nu puteau să vorbească şi să spună nimic. Şi când loas (Benaia), fiul lui Yodâhe, a intrat din nou ca să anunţe pe rege despre venirea tânărului, nu era nimeni în faţa regelui, ci tot Israelul se înghesuise afară ca să-l vadă.

36. CUM A AVUT REGELE SOLOMON RELAŢII CU FIUL SĂU

Şi loas (Benaia), fiul lui Yodâhe, a ieşit şi a adus pe Bayna Lehkem. Şi când l-a văzut, regele Solomon s-a ridicat şi a înaintat în întâmpinarea lui şi a dezlegat de pe umărul său eşarfa hainei sale şi l-a îmbrăţişat, cu mâinile [sprijinite] pe pieptul său, şi i-a sărutat gura, fruntea şi ochii şi i-a spus: „Iată, tatăl meu David şi-a înnoit tinereţea şi a înviat din morţi”. Regele Solomon s-a întors către cei care anunţaseră venirea tânărului şi le-a spus: „Voi mi-aţi spus: „Seamănă cu tine”, dar nu aceasta este statura mea, ci statura lui David, tatăl meu, în zilele primei sale tinereţi, şi el este mai frumos decât mine”. Atunci regele Solomon s-a sculat şi s-a dus în camera sa şi l-a îmbrăcat pe tânăr cu haine de pânză brodată cu aur şi cu un brâu de aur, i-a pus o coroană pe cap şi un inel pe deget. Şi după ce l-a îmbrăcat cu veşminte glorioase, care vrăjeau ochii, l-a aşezat pe tronul său, ca să fie egal cu el în rang. Şi a zis către nobilii şi ofiţerii lui Israel: „O, voi care mă trataţi cu dispreţ între voi şi spuneţi că nu am fiu, iată, acesta este fiul meu, rodul care a ieşit din trupul meu, pe care mi l-a dat Dumnezeu, Domnul lui Israel, când nu mă aşteptam”.

Nobilii lui au răspuns şi i-au zis: „Binecuvântată să fie mama care a născut pe acest tânăr şi binecuvântată să fie ziua în care te-ai unit cu mama acestui tânăr. Căci din rădăcina lui Isai s-a ridicat pentru noi un bărbat strălucitor, care va fi rege al posterităţii posterităţii noastre, al urmaşilor lui. În privinţa tatălui său nimeni nu va pune întrebări şi nimeni nu va spune: „De unde vine el? Cu adevărat, el este un israelit din neamul lui David, modelat perfect după asemănarea formei şi înfăţişarea tatălui său; noi suntem robii lui şi el va fi regele nostru”. Şi i-au adus daruri, fiecare după măreţia lui. Tânărul a luat inelul pe care i-l dăduse mama sa,

când erau singuri împreună, şi a zis tatălui său: „Ia acest inel şi adu-ţi aminte de cuvântul pe care l-ai spus reginei şi dă-ne o parte din franjurile acoperământului Cortului Legii lui Dumnezeu, ca să ne închinăm la el în toate zilele noastre, împreună cu toţi cei care ne sunt supuşi şi cu cei care sunt în împărăţia reginei”. Regele a răspuns: „De ce îmi dai inelul ca semn? Fără ca tu să-mi dai un semn, am descoperit asemănarea formei tale cu mine însumi, căci tu eşti într-adevăr fiul meu.”

Negustorul Tâmrîn i-a vorbit din nou regelui Solomon, spunându-i: „Ascultă, o, rege, mesajul pe care roaba ta, regina, doamna mea, l-a trimis pentru mine: „Ia-l pe acest tânăr, unge-l, consacră-l şi binecuvântează-l şi fa-l rege peste ţara noastră, dă-i poruncă ca niciodată o femeie să nu mai domnească [în această ţară] şi trimite-l înapoi în pace. Şi pacea să fie cu puterea regatului tău şi cu înţelepciunea ta strălucitoare. În ceea ce mă priveşte, eu nu i-am dorit niciodată să vină acolo unde vă aflaţi, dar el a insistat foarte mult să i se permită să vină la voi. În plus, mă temeam pentru el, ca nu cumva să mă îmbolnăvesc în timpul călătoriei, fie din cauza setei de apă, fie din cauza căldurii soarelui, şi să-mi duc cu durere în mormânt părul meu cărunt. Atunci mi-am pus nădejdea în sfântul şi cerescul Sion, Cortul Legii lui Dumnezeu, ca nu cumva să-l reţii în înţelepciunea ta. Căci nobilii tăi nu pot să se întoarcă în casele lor şi să se uite la copiii lor, din pricina belşugului de înţelepciune şi de hrană pe care le dai, după dorinţa lor, şi spun: „Masa lui Solomon este mai bună pentru noi decât să ne bucurăm şi să fim mulţumiţi în casele noastre”. Şi din această cauză, eu, de frica mea, am căutat ocrotire ca să nu-l stabileşti la tine, ci să-l trimiţi [înapoi] la mine în pace, fără boală şi fără suferinţă, în dragoste şi în pace, pentru ca inima mea să se bucure că te-am găsit pe tine”.”

Regele a răspuns: „În afară de a naşte cu el şi de a-l alăpta, ce altceva trebuie să facă o femeie cu un fiu? Fiica aparţine mamei, iar fiul aparţine tatălui. Dumnezeu a

blestemat-o pe Eva, zicând: „Naşte cu angoasă şi durere în inimă şi [după] naştere va avea loc întoarcerea ta la soţul tău”; cu jurământ a spus: „Naşte” şi, după ce a jurat, [va urma] întoarcerea ta la soţul tău. Cât despre acest fiu al meu, nu-l voi da reginei, ci îl voi face rege peste Israel. Căci acesta este întâiul meu născut, cel dintâi din neamul meu pe care mi l-a dat Dumnezeu”.

Atunci Solomon i-a trimis tânărului, seara şi dimineaţa, delicatese, haine frumoase, aur şi argint. Şi i-a zis: „Este mai bine pentru tine să locuieşti aici, în ţara noastră, cu noi, unde este Casa lui Dumnezeu, unde este Cortul Legii lui Dumnezeu şi unde locuieşte Dumnezeu”. Şi tânărul, fiul său, i-a trimis un mesaj, zicând: „Aurul, argintul şi hainele [bogate] nu lipsesc în ţara noastră. Dar eu am venit aici ca să ascult înţelepciunea ta, să-ţi văd faţa, să te salut, să aduc omagiu împărăţiei tale şi să mă supun ţie, iar apoi [am intenţionat] să mă trimiţi la mama mea şi în ţara mea. Căci nimeni nu urăşte locul în care s-a născut şi fiecare iubeşte lucrurile patriei sale. Şi chiar dacă îmi dai mâncăruri delicate, eu nu le iubesc şi ele nu sunt potrivite pentru trupul meu, dar mâncărurile cu care cresc şi devin puternic sunt cele care mă mulţumesc. Şi deşi ţara [voastră] îmi place ca pânza unei grădini, totuşi inima mea nu este mulţumită de ea; munţii din ţara mamei mele, unde m-am născut, sunt mult mai buni în ochii mei. Iar în ceea ce priveşte Cortul Dumnezeului lui Israel, dacă mă voi închina Lui acolo unde sunt, El îmi va da slavă, şi voi privi Casa lui Dumnezeu pe care aţi zidit-o voi şi acolo Îi voi aduce jertfe şi cereri. Iar în ceea ce priveşte Sionul, Cortul Legii lui Dumnezeu, dă-mi [o parte din] franjurile acoperământului său şi mă voi închina la el împreună cu mama mea şi cu toţi cei care sunt supuşi suveranităţii mele. Căci doamna mea, regina, i-a dezrădăcinat deja pe toţi cei care slujeau idolilor şi pe cei care se închinau la obiecte străine, pietre şi copaci, i-a dezrădăcinat şi i-a adus în Sion, Cortul Legii lui Dumnezeu. Pentru că auzise de tine şi învăţase şi făcuse după cuvântul

tău, iar noi ne închinăm lui Dumnezeu.” Iar regele nu a putut să-l facă pe fiul său să consimtă să rămână [la Ierusalim] cu toate [convingerile sale].

37. CUM L-A INTEROGAT SOLOMON PE FIUL SĂU

Şi iarăşi Solomon a stat de vorbă cu fiul său, când era singur, şi l-a întrebat: „De ce vrei să pleci de la mine? Ce-ţi lipseşte aici de vrei să te duci în ţara păgânilor? Şi ce te îndeamnă să părăseşti împărăţia lui Israel?”.

Fiul său a răspuns: „Este imposibil pentru mine să trăiesc aici. Nu, trebuie să mă duc la mama mea, iar tu mă vei favoriza cu binecuvântarea ta. Căci tu ai un fiu care este mai bun decât mine, şi anume Îyorbe'âm (Roboam), care sa născut din soţia ta în mod legal, în timp ce mama mea nu este soţia ta conform legii”.

Şi regele i-a răspuns: „De vreme ce vorbeşti aşa, după lege, eu însumi nu sunt fiul tatălui meu David, pentru că el a luat pe soţia altuia pe care l-a ucis în luptă şi m-a născut pe mine din ea; dar Dumnezeu este milostiv şi l-a cruţat. Cine este mai rău şi mai nebun decât oamenii? Şi cine este mai milostiv şi mai înţelept decât Dumnezeu? Dumnezeu m-a făcut pe mine din tatăl meu, iar pe tine te-a făcut din mine, după voia Lui. Cât despre tine, fiule, temându-te de Domnul nostru Dumnezeu, nu face violenţă în faţa tatălui tău, pentru ca în vremurile viitoare să nu întâmpini violenţă din partea celui care va ieşi din pântecele tău şi pentru ca urmaşii tăi să prospere pe pământ. Fiul meu Roboam este un flăcău de şase ani, iar tu eşti întâiul meu născut şi ai ajuns să domneşti şi să ridici suliţa celui care te-a născut. Iată, eu am domnit douăzeci şi unu de ani, iar mama ta a venit la mine în al şaptelea an al domniei mele; şi să dea Dumnezeu să ajung la durata zilelor tatălui meu. Şi când mă voi aduna la părinţii mei, tu vei şedea pe tronul meu şi vei domni în locul meu, iar bătrânii lui Israel te vor iubi nespus de mult; şi-ţi voi face o soţie şi-ţi voi da toate reginele şi concubinele pe care le doreşti. Şi vei fi binecuvântat în această ţară de moştenire cu

binecuvântarea pe care Dumnezeu a dat-o părinţilor noştri, aşa cum a făcut legământ cu Noe, robul său, şi cu Avraam, prietenul său, şi cu cei drepţi, urmaşii lor după ei, până la David, tatăl meu. Tu mă vezi pe mine, slăbănogule, pe tronul părinţilor mei, şi tu vei fi ca mine după mine şi vei judeca neamuri fără număr şi familii care nu pot fi numărate. Cortul Dumnezeului lui Israel îţi va aparţine ţie şi urmaşilor tăi, la care vei aduce jertfe şi vei înălţa rugăciuni. Şi Dumnezeu va locui în el pentru totdeauna şi va asculta rugăciunile tale în el; vei face în el tot ce va vrea Dumnezeu şi amintirea ta va fi în el din generaţie în generaţie.”

Iar fiul său i-a răspuns: „Stăpâne, îmi este cu neputinţă să-mi părăsesc ţara şi pe mama mea, căci mama m-a pus să mă jur pe sânul ei că nu voi rămâne aici, ci că mă voi întoarce curând la ea şi, de asemenea, că nu mă voi căsători cu o femeie de aici. Iar Cortul Dumnezeului lui Israel mă va binecuvânta oriunde mă voi afla, iar rugăciunea voastră va fi cu mine oriunde mă voi duce. Am dorit să-ţi văd faţa, să-ţi aud glasul şi să primesc binecuvântarea ta, iar acum doresc să plec la mama mea în siguranţă”.

38. CUM PLĂNUIA REGELE SĂ-ŞI TRIMITĂ FIUL ÎMPREUNĂ CU Fiii NOBILILOR.

Atunci regele Solomon s-a întors în casa sa şi a adunat pe sfetnicii săi, pe ofiţerii săi şi pe bătrânii regatului său şi le-a spus: „Nu sunt în stare să-l fac pe acest tânăr să consimtă [să locuiască aici]. Si acum, ascultaţi-mă şi auziţi ce am să vă spun. Veniţi, să-l facem rege al ţării Etiopiei, împreună cu fiii voştri; voi să staţi la dreapta mea şi la stânga mea şi, la fel, cel mai mare dintre fiii voştri să stea la dreapta şi la stânga lui. Veniţi, sfetnici şi ofiţeri, să îi dăm [lui] pe fiii voştri întâi născuţi şi vom avea două regate; eu voi domni aici cu voi, iar fiii noştri vor domni acolo. Si îmi pun încrederea în Dumnezeu că a treia oară îmi va da urmaşi şi că un al treilea rege va fi pentru mine. Acum, Balţâsor, regele din Rom, doreşte ca eu să dau pe fiul meu fiicei sale şi să îl fac, împreună cu fiica sa, rege peste toată ţara Rom. Căci, în afară de ea, el nu mai are alt fiu, şi a jurat că nu va face rege decât pe un om care este din neamul lui David, tatăl meu. Si dacă vom domni acolo vom fi trei regi. Iar Roboam va domni aici peste Israel. Căci aşa spune profeţia tatălui meu David: „Sămânţa lui Solomon va deveni trei căpetenii de regate pe pământ”. Noi le vom trimite preoţi şi vom face legi pentru ei, iar ei se vor închina şi vor sluji Dumnezeului lui Israel sub cele trei capete regale. Si Dumnezeu va fi lăudat de neamul poporului Său Israel şi va fi înălţat pe tot pământul, aşa cum a scris tatăl meu în Cartea sa, zicând: „Spuneţi neamurilor că Dumnezeu este rege” ; şi iarăşi a spus: „Vestiţi popoarelor lucrarea Lui, lăudaţi-L şi cântaţi-I”; şi iarăşi spune: „Lăudaţi-L pe Dumnezeu cu o cântare nouă”. Lauda lui este în adunarea celor drepţi, Israel se va bucura în Creatorul său'. Nouă ne aparţine gloria suveranităţii şi noi îl vom lăuda pe Creatorul nostru. Iar naţiunile care slujesc idolilor se vor uita la noi, se vor teme

de noi şi ne vor face regi peste ele, şi vor lăuda pe Dumnezeu şi se vor teme de El. Si acum, haideţi să-l facem rege pe acest tânăr şi să-l trimitem departe cu copiii voştri, voi care posedaţi bogăţie şi poziţie. După poziţia şi bogăţia pe care o aveţi aici, fiii voştri [vor domni] acolo. Si ei vor vedea rânduiala de domnie şi Noi îi vom întemeia după legea Noastră şi îi vom îndruma şi le vom da ordine şi îi vom trimite să domnească acolo.”

Preoţii, ofiţerii şi sfetnicii au răspuns şi i-au zis: „Tu trimite-ţi întâiul tău născut şi noi vom trimite şi pe fiii noştri, după dorinţa ta. Cine se poate împotrivi poruncii lui Dumnezeu şi a regelui? Ei sunt robii tăi şi urmaşii tăi, după cum ai vestit. Dacă vreţi, puteţi să-i vindeţi pe ei şi pe mamele lor ca sclavi; nu ne stă în putinţă să încălcăm porunca ta şi porunca Domnului Dumnezeului tău.” Şi atunci s-au pregătit să facă pentru ei (adică pentru copiii lor) ceea ce era corect să facă şi să-i trimită în ţara Etiopiei, ca acolo să domnească şi să locuiască pentru totdeauna, ei şi urmaşii lor din generaţie în generaţie.

39. CUM L-AU FĂCUT REGE PE FIUL LUI SOLOMON

Au pregătit mirul de untdelemn regal şi sunetele cornului mare şi ale cornului mic, ale flautului, ale cimpoiului, ale harpei şi ale tobei au umplut aerul, iar cetatea a răsunat de strigăte de bucurie şi de veselie. Şi l-au dus pe tânăr în Sfânta Sfintelor şi a apucat coarnele altarului, iar suveranitatea i-a fost dată prin gura preotului Ţadoc şi prin gura preotului loas, comandantul armatei regelui Solomon, şi l-a uns cu untdelemnul sfânt al ungerii împărăteşti. Şi a ieşit din casa Domnului şi i-au pus numele David, pentru că numele de rege i-a venit prin lege. Şi l-au pus să călărească pe catârul regelui Solomon şi l-au dus în jurul cetăţii şi i-au spus: „Noi te-am numit de acum înainte”; apoi i-au strigat: „Bâh [Trăiască] tatăl regal!”. Şi au fost unii care au spus: „Este drept şi corect ca stăpânirea ta asupra Etiopiei să fie de la râul Egiptului până la vestul soarelui (adică până la apusul soarelui); binecuvântată fie sămânţa ta pe pământ!” şi de la Shoa până la estul Indiei, căci vei fi pe placul [oamenilor din aceste ţinuturi]. Şi Domnul Dumnezeul lui Israel îţi va fi călăuză şi Cortul Legii lui Dumnezeu va fi cu tot ceea ce vei vedea. Şi toţi vrăjmaşii şi potrivnicii tăi vor fi răsturnaţi înaintea ta, şi desăvârşirea şi desăvârşirea vor fi pentru tine şi pentru urmaşii tăi după tine; vei judeca multe naţiuni şi nimeni nu te va judeca pe tine.” Şi iarăşi tatăl său l-a binecuvântat şi i-a zis: „Binecuvântarea cerului şi a pământului va fi binecuvântarea ta” şi toată adunarea lui Israel a zis: „Amin”. Şi tatăl său a mai zis preotului Ţadoc: „Fă-i cunoscut şi spune-i despre judecata şi hotărârea lui Dumnezeu pe care o va respecta acolo” [în Etiopia].

40. CUM A DAT PORUNCILE PREOTUL ŢADOC REGELUI DAVID

Preotul Tadoc a luat cuvântul si i-a spus tânărului: „Ascultă ce am să-ti spun. Dacă o vei face, vei trăi pentru Dumnezeu, iar dacă nu o vei face, Dumnezeu te va pedepsi şi vei deveni cel mai mic dintre toate neamurile şi vei fi învins de duşmanii tăi. Si Dumnezeu Îşi va întoarce faţa Sa de la voi, iar voi veţi fi consternaţi, întristaţi şi mâhniţi în inima voastră, iar somnul vostru va fi fără răcoare şi fără sănătate. Să asculţi cuvântul lui Dumnezeu şi să-l

5 5 5

împlineşti şi să nu te abaţi nici la dreapta, nici la stânga de la ceea ce-ţi poruncim astăzi; şi să nu slujeşti altui dumnezeu. Iar dacă nu vei asculta cuvântul lui Dumnezeu, atunci ascultă toate blestemele amintite aici, care vor veni peste tine. Blestemat vei fi pe câmp, blestemat vei fi în cetate. Blestemat va fi rodul pământului tău, blestemat va fi rodul pântecelui tău, blestemate vor fi turmele vitelor tale, blestemate vor fi turmele oilor tale. Dumnezeu va trimite peste tine foamete şi ciumă, şi va nimici tot ce ai pus mâna pe tine, până ce, în sfârşit, te va nimici, pentru că n-ai ascultat de cuvântul Lui. Şi cerurile de deasupra ta se vor preface în aramă şi pământul de sub tine se va preface în fier; şi Dumnezeu va face ca ploaia [care ar trebui să cadă] pe pământul tău să fie numai întuneric, iar praful se va coborî din cer peste tine până te va acoperi şi te va nimici. Şi veţi fi loviţi în luptă înaintea duşmanilor voştri. Vei ieşi să-i ataci pe un drum, iar pe şapte drumuri vei fugi înaintea feţelor lor şi vei fi învins; iar cadavrul tău va deveni hrană pentru păsările cerului şi nu va fi nimeni care să te îngroape. Şi Dumnezeu te va pedepsi cu răni (sau, lepră), cu boală de moarte, cu febră care nimiceşte, cu pedepsele (adică plăgile) Egiptului, cu orbire şi groază în inimă; şi vei bâjbâi ziua ca un orb în întuneric şi nu vei găsi pe nimeni care să te ajute în necazul [tău]. Te vei

căsători cu o soţie, şi un alt bărbat ţi-o va lua cu forţa. Vei zidi o casă şi nu vei locui în ea. Să plantezi o vie şi să nu culegi strugurii ei. Oamenii îţi vor ucide boii graşi sub ochii tăi, şi nu vei mânca din carnea lor. Oamenii îţi vor răpi măgarul şi nu ţi-l vor da înapoi. Oile tale vor fugi la sclavi şi la vrăjmaşul tău, şi nu vei găsi pe nimeni care să te ajute. Fiii tăi şi fiicele tale vor urma alte popoare, şi vei vedea cu ochii tăi cum sunt răniţi, şi nu vei putea face nimic. Un vrăjmaş pe care nu-l cunoşti va devora hrana pământului tău şi munca ta, şi nu vei putea să-l împiedici; şi vei deveni un om al suferinţei şi al nenorocirii. Când va răsări ziua, vei spune: „De-ar veni seara!” Şi când va
cădea noaptea, vei spune: „De-ar veni dimineaţa!”, din cauza măreţiei fricii tale [Toate aceste lucruri vor veni peste voi] dacă nu veţi asculta cuvântul
Domnului. Dar dacă, într-adevăr, veţi asculta cuvântul Domnului – ascultaţi-l – bunătatea lui Dumnezeu vă va găsi si veţi stăpâni ţările vrăjmaşului si veţi moşteni gloria veşnică a Domnului Dumnezeul lui Israel, Care stăpâneşte totul. Căci El cinsteşte pe cel care Il cinsteşte şi iubeşte pe cel care Il iubeşte, căci El este Domnul morţii şi al vieţii şi El conduce şi stăpâneşte întreaga lume cu înţelepciunea Sa, cu puterea Sa şi cu braţul Său [puternic]”.

41. DESPRE BINECUVÂNTAREA REGILOR.

„Ascultă acum binecuvântarea care va veni peste tine, dacă vei face voia lui Dumnezeu. Binecuvântat vei fi în toate căile tale, binecuvântat vei fi în cetate, binecuvântat vei fi pe câmp, binecuvântat vei fi în casa ta, binecuvântat vei fi afară şi binecuvântat va fi rodul pântecelui tău. Şi cei adunaţi au zis: Amin. Binecuvântat va fi rodul pământului tău. Amin. Binecuvântaţi vor fi izvoarele apelor tale. Amin. Binecuvântat să fie rodul pe care l-ai plantat. Amin. Binecuvântate sunt turmele tale şi turmele oilor tale. Amin. Binecuvântate sunt hambarele şi grânarele voastre. Amin. Binecuvântat eşti tu la intrarea ta. Amin. Binecuvântat să fii la ieşirea ta. Amin.

„Şi Dumnezeu va aduce pe vrăjmaşii tăi, care s-au ridicat împotriva ta, şi vor fi umiliţi sub picioarele tale. Amin. Şi Dumnezeu va trimite binecuvântarea Sa peste casele voastre şi peste tot ce ţi-ai pus mâna. Amin. Şi Dumnezeu vă va înmulţi lucrurile bune, adică copiii din trupul vostru, produsele pământului vostru şi naşterile din turmele şi cirezile voastre. Amin. Şi în ţara pe care a jurat [să o dea] părinţilor voştri, El vă va da vouă după zilele cerului. Amin. Şi Dumnezeu va deschide pentru tine depozitul binecuvântării din ceruri şi îţi va da ploaie binecuvântată şi va binecuvânta rodul muncii tale. Amin. Să împrumuţi la multe popoare, dar să nu împrumuţi. Amin. Vei stăpâni peste multe popoare, dar ele nu te vor stăpâni pe tine. Amin. Şi Dumnezeu te va pune în frunte şi nu la coadă, şi vei fi în vârf şi nu la coadă. Amin. Şi vei aduna din toate binecuvântările pământului pentru turmele şi cirezile tale, şi vei lua prada neamurilor pentru armata ta şi se vor pleca înaintea ta pe faţa pământului, înaintea suveranităţii tale, din cauza măreţiei slavei tale. Onoarea Ta va fi înălţată ca cedrul şi, ca steaua dimineţii, strălucirea slavei Tale va fi înaintea tuturor neamurilor pământului şi înaintea fiecărei seminţii a poporului Tău Israel.

„Căci Dumnezeu va fi cu tine în toate căile tale şi va face voia ta în tot ceea ce vei hotărî. Şi vei moşteni ţările vrăjmaşului tău, iar măreţia poporului tău va fi lăudată prin măreţia măreţiei tale şi prin mulţimea ostaşilor tăi. Şi toţi cei care nu fac voia lui Dumnezeu se vor teme de tine, pentru că tu faci voia Lui şi Îi slujeşti şi de aceea El îţi va da o mare măreţie în ochii celor care te vor vedea. Inimile lor vor tremura la frâul cailor tăi, la tolba arcului tău şi la strălucirea scutului tău şi se vor pleca pe faţa pământului, pentru că inimile lor se vor îngrozi la vederea măreţiei tale. Şi când te vor vedea de departe cei din munţi, vor coborî la câmpie, şi vor ieşi cei din mări şi din apele adânci, ca să-i aducă Domnul în mâna ta, pentru că au călcat porunca lui Dumnezeu. Iar tu, când vei face voia Lui, vei primi de la El tot ceea ce i-ai cerut, căci dacă Îl iubeşti, El te va iubi şi, dacă vei păzi porunca Lui, îţi va îndeplini cererea inimii tale şi tot ceea ce vei căuta vei primi de la El. Căci El este Bunul pentru cei buni şi Compătimitorul pentru cei milostivi, şi El face voia celor care se tem de El şi dă răsplată celor care Îl aşteaptă cu răbdare. Fiţi răbdători faţă de mânie şi, în cele din urmă, El vă va face să vă bucuraţi; iubiţi dreptatea şi El va face ca viaţa să înflorească pentru voi. Fiţi buni cu cei buni şi mustraţi-i pe păcătoşi. Înlăturaţi răutatea celui rău mustrându-l şi îndreptându-l, iar pe cel rău care face violenţe asupra aproapelui condamnaţi- l şi dezonoraţi-l în scaunul de judecată. Faceţi dreptate săracilor şi orfanilor şi scăpaţi-i din mâna celui ce le face rău. Şi izbăviţi pe cel lipsit şi pe omul care este în mizerie şi eliberaţi-l din mâna celui care îl face să sufere. Nu judecaţi cu părtinire, nici cu părtinire, ci judecaţi cu dreptate. Când te pregăteşti să judeci, nu iubi darurile (adică mita) şi nu accepta persoane. Şi îndemnaţi pe conducătorii (sau, judecătorii) voştri să nu accepte daruri şi să nu accepte persoane de la prieteni sau de la duşmani, de la bogaţi sau de la săraci, atunci când judecă; şi ei vor judeca cu siguranţă pe aproapele lor cu dreptate şi cu judecată dreaptă.

42. DESPRE CELE ZECE PORUNCI

„Şi ascultă, Israele, ce-ţi porunceşte Dumnezeu să păzeşti; El spune: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din ţara Egiptului şi din casa robiei. Să nu fie alţi dumnezei în afară de Mine şi să nu faci nici un

5 5

dumnezeu cioplit, nici un dumnezeu asemănător cu cei care sunt sus în ceruri, sau cu cei care sunt jos pe pământ, sau cu cei care sunt în apele de sub pământ. Să nu vă plecaţi înaintea lor şi să nu le slujiţi, căci Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt un Dumnezeu gelos. [Eu sunt Cel care fac să cadă păcatul tatălui asupra copiilor până la a treia şi a patra generaţie a celor care Mă urăsc, iar celor care Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele le fac milă până la o mie (sau zece mii) de generaţii.

„Să nu juri strâmb în Numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va ţine nevinovat pe omul care jură strâmb în Numele Lui.

„Şi să sfinţeşti ziua de Sabat, cum a poruncit Domnul Dumnezeul tău. Şase zile să-ţi faci lucrul tău, iar în ziua a şaptea, Sabatul Domnului Dumnezeului tău, să nu faci nici o lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici măgarul tău, nici animalul tău, nici străinul care stă cu tine. Căci în şase zile a făcut Dumnezeu cerurile şi pământul, marea şi tot ce este în ele, şi s-a odihnit în ziua a şaptea; de aceea a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea şi a declarat-o liberă [de muncă].

„Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie bine în multele zile pe care le vei sta în ţara pe care ţi-a dat-o Domnul Dumnezeul tău.

„Să nu te duci cu soţia [altui] bărbat.

„Să nu ucizi o viaţă”.

„Să nu comiţi curvie”. Să nu furi.

„Să nu depui mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.

„Să nu râvneşti la nevasta aproapelui tău, nici la casa lui, nici la pământul lui, nici la robul lui, nici la roaba lui, nici la servitoarea lui, nici la boul lui, nici la vitele lui, nici la măgarul lui, nici la vreun animal pe care l-a dobândit aproapele tău.”

Acesta este cuvântul pe care l-a rostit Dumnezeu, Legea Sa şi rânduiala Sa. Iar pe cei care păcătuiesc îi mustră, ca să nu se confirme în greşeală şi să se abţină de la spurcăciunea care nu este plăcută lui Dumnezeu. Şi aceasta este ceea ce nu este plăcut lui Dumnezeu şi este drept ca oamenii să se abţină de la ea.

„Nimeni să nu descopere ruşinea celui cu care este rudă, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Să nu descoperi ruşinea tatălui tău şi a mamei tale, căci ea este mama ta. Să nu descoperi ruşinea soţiei tatălui tău, căci ea este ruşinea mamei tale. Să nu descoperi ruşinea surorii tale, născută din tatăl tău sau din mama ta. Fie că i s-a născut din afară, fie că este rudă cu tine, să nu-i descoperi ruşinea. Să nu descoperi ruşinea fiicei fiului tău, nici ruşinea fiicei fiicei fiicei tale, căci ea este ruşinea ta. Să nu descoperi ruşinea fiicei soţiei tatălui tău, căci este sora ta, fiica mamei tale, şi să nu-i descoperi ruşinea. Să nu descoperi ruşinea surorii tatălui tău, pentru că este din casa tatălui tău. Să nu descoperi ruşinea surorii mamei tale, căci ea este din casa mamei tale. Să nu descoperi ruşinea soţiei fratelui fratelui tatălui tău, pentru că ea este din ruda ta. Să nu descoperi ruşinea soţiei fiului tău, pentru că este soţia fiului tău. Să nu descoperi ruşinea fiicei tale şi ruşinea soţiei fiului fratelui tău, căci ele sunt ruşinea ta. Să nu descoperi ruşinea nevestei fratelui tău, căci ea este ruşinea fratelui tău, cât timp va trăi fratele tău. Să nu descoperi ruşinea femeii, nici ruşinea fiicei ei, nici ruşinea fiicei fiului ei, nici ruşinea fiicei fiicei fiicei fiicei ei. Să nu faci să i se descopere ruşinea; este casa ta şi este păcat.

„Să nu iei de nevastă o fecioară şi pe sora ei, astfel încât

fiecare să fie geloasă pe cealaltă; să nu descoperi ruşinea lor, nici ruşinea uneia şi a celeilalte, cât timp va trăi prima soră. Să nu te duci la o femeie cu menstruaţie, până nu se va purifica, ca să-i descoperi ruşinea, cât timp va fi necurată. Să nu te duci la nevasta aproapelui tău, ca să te culci cu ea, şi să nu laşi sămânţa ta să intre la ea.

„Şi să nu-ţi dai copiii tăi în fagăduială lui Moloc, ca să profanezi Numele Celui Sfânt, Numele Domnului.

„Şi să nu te culci cu un bărbat ca şi cu o femeie, căci este o spurcăciune.

„Şi să nu te apropii de o fiară şi să nu te culci cu ea ca să iasă sămânţa ta pe ea, ca să nu te spurci prin aceasta. Şi femeia să nu se apropie de o fiară ca să se culce cu ea, căci este o spurcăciune. Să nu vă spurcaţi cu nici unul din aceste lucruri, căci prin ele s-au spurcat neamurile pe care le-am izgonit de dinaintea voastră, şi prin ele să nu vă spurcaţi trupurile voastre.

Si sfinţiţi sufletele si trupurile voastre lui Dumnezeu, căci El este Cel 5 5 5 5 V 7
Sfânt şi îi iubeşte pe cei ce-şi sfinţesc sufletele şi trupurile lor pentru El. Căci El este sfânt şi vrednic de temut şi este înalt, milostiv şi plin de compasiune. A Lui să fie lauda în vecii vecilor. Amin.

43. CUM AU PRIMIT PORUNCILE [LUI] BĂRBAŢII DIN ARMATA LUI ISRAEL

Şi cetatea s-a bucurat pentru că regele îl făcuse rege pe fiul său şi îl făcuse rege de pe teritoriul său pe teritoriul altuia, dar şi cetatea s-a bucurat pentru că regele îl făcuse rege pe fiul său şi îl făcuse rege de pe teritoriul său pe teritoriul altuia, dar şi cetatea s-a întristat. Dar şi cetatea s-a întristat pentru că regele poruncise să renunţe la fiii lor care se numeau „întâii născuţi”. Iar cei din dreapta trebuiau să şadă cum şedeau părinţii lor la regele Solomon, aşa că trebuiau să şadă la dreapta fiului său David, regele Etiopiei; iar cei din stânga trebuiau să şadă cum şedeau părinţii lor la regele Solomon, aşa că trebuiau să şadă la stânga fiului său David, regele Etiopiei; şi rangul lor trebuia să fie ca al părinţilor lor şi numele lor trebuia să fie ca al părinţilor lor. Şi fiecare trebuia să fie după rânduiala sa, şi fiecare după mărirea sa, şi fiecare după poziţia sa de autoritate, şi fiecare după salariul său, şi fiecare după rangul său; aşa să fie. Cum a făcut Solomon pentru nobilii săi, aşa va face David pentru nobilii săi; şi cum a rânduit Solomon pentru guvernatorii săi, aşa va rândui David pentru conducerea casei sale.

Şi numele celor care au fost rânduiţi pentru a fi destituiţi au fost acestea:-

5 5 1 5

'Azâryâs (Azarias), fiul lui Zâdok, preotul, care era mare preot.

'Elyâs, fiul lui 'Arnî, arhidiaconul; acum tatăl lui 'Arnî era arhidiaconul lui Natan, profetul.

'Adrâm, fiul lui 'Arderones, căpetenia popoarelor.

Fankerâ, fiul lui Sobâ, scribul boilor.

'Akonhel, fiul lui Tofel, tânărul.

Sâmenyâs, fiul lui 'Akîtâlam, registratorul.

Fikâros, fiul lui Neyâ, comandant al oamenilor înarmaţi, adică şef al trupelor.

Lewândos, fiul lui 'Akîre, comandant al recruţilor (?).

Fâkuten, fiul lui 'Adrây, comandant pe mare.

Mâtân, fiul lui Benyâs, şef al casei.

Ad'araz, fiul lui Kîrem, servitor al decoraţiilor.

Dalakem, fiul lui Mâtrem, sef al soldaţilor călare.

'Adaryos, fiul lui Nedros, comandant al soldaţilor de jos.

Awsterân, fiul lui Yodâd, purtător de „glorie”.

'Astar'ayon, fiul lui 'Asâ, mesager al palatului (?).

Îmî, fiul lui Matâtyâs, comandant al armatei (?).

Mâkrî, fiul lui 'Abîsâ, judecător al palatului.

'Abîs, fiul lui Kâryos, evaluator de taxe (zeciuială?).

Lîk Wendeyos, fiul lui Nelenteyos, judecător de adunare.

Kârmî, fiul lui Hadneyâs, sef al muncitorilor regali.

Serânyâs, fiul lui 'Akâz'el, intendent al casei regale.

Aceştia sunt toţi cei care au fost daţi lui David, regele Etiopiei, fiul lui Solomon, regele lui Israel. Solomon i-a mai dat cai, care, trăsuri, trăsuri, catâri şi căruţe pentru cărat poveri, aur, argint, haine splendide, byssus, purpură, pietre preţioase, perle şi pietre scumpe; şi i-a dat fiului său tot ce se dorea în ţara Etiopiei.

Şi atunci s-au pregătit să plece şi [deşi] era mare bucurie la nobilii regelui Etiopiei, era întristare la nobilii regelui lui Israel, pentru că prin fiul întâi născut al lui Solomon, regele lui Israel, adică al regelui Etiopiei, fiilor întâi născuţi ai nobililor lui Israel le-a fost dat să stăpânească ţara Etiopiei împreună cu fiul regelui Solomon. Atunci s-au adunat şi au plâns, împreună cu părinţii lor, cu mamele lor, cu rudele lor,

cu apropiaţii lor, cu rudele lor, cu rudele lor, cu satele lor şi cu conaţionalii lor. L-au blestemat pe ascuns pe rege şi l-au ocărât pentru că luase pe fiii lor împotriva voinţei lor. Dar ei i-au spus regelui: „Pentru aceasta ai făcut bine. Înţelepciunea ta este atât de bună, încât regatul lui Israel, prin voia lui Dumnezeu şi prin înţelepciunea ta, se întinde până în ţara Etiopiei. Şi Dumnezeu va aduna celelalte împărăţii [ale lumii] în mâna ta, pentru că ai o minte dreaptă faţă de Dumnezeu şi doreşti ca ele să slujească Dumnezeului lui Israel şi să fie nimiciţi idolii din lume”.

Iar ei l-au lăudat şi i-au zis: „Acum ştim că Dumnezeu a vorbit despre tine tatălui nostru Avraam [când a zis]: „În urmaşii tăi vor fi binecuvântate toate neamurile pământului”.” Si si-au înfăţişat fetele lor cu bucurie, au glumit înaintea lui şi l-au lăudat nespus (adică cu efuziune) din cauza înţelepciunii lui. Şi când i-au spus acestea, el le-a înţeles în înţelepciunea [lui] şi le-a răbdat; acum Dumnezeu ne rabdă bine cunoscând toate păcatele noastre. Şi tot pământul, cerurile şi marginile lumii, marea şi uscatul sunt împărăţia lui Dumnezeu. El judecă. Şi a dat pământul împăratului ca să i se supună, ca să judece (sau, să domnească), aşa cum face El, pe cei ce fac răul, ca să le răsplătească cu rău, şi pe cei ce fac binele, ca să le răsplătească cu bine. Căci Duhul lui Dumnezeu se odihneşte în inima împăratului, mâinile Lui sunt în mintea lui şi cunoştinţa Lui este în priceperea lui.

44. CUM ESTE NEPOTRIVIT SĂ ÎL INSULŢI PE REGE

Nu este drept să-l insulţi pe rege, pentru că el este unsul lui Dumnezeu. Nu este nici decent şi nici bun. Dacă face ceea ce este bine, nu va suferi nicio pierdere în trei regate: ÎN PRIMUL rând, Dumnezeu va doborî pentru el pe vrăjmaşul său şi nu va fi prins de mâna duşmanului său. ÎN al DOILEA rând, Dumnezeu îl va face să domnească împreună cu El şi cu dreptatea Lui şi îl va face să şadă la dreapta Lui. ÎN AL TREILEA rând, Dumnezeu îl va face să domnească pe pământ cu glorie şi cu bucurie, îi va dirija împărăţia pentru el şi va face ca neamurile să cadă sub picioarele lui. Iar dacă se va purta cu uşurinţă cu Dumnezeu şi nu va face ce este bun şi nu va umbla el însuşi pe calea dreptăţii, Dumnezeu va lucra cum va vrea împotriva lui; pe pământ îi va face zilele puţine, iar în ceruri (sic) locuinţa lui va fi locuinţa lui Şeol cu Diavolul. Iar pe pământ nu se va bucura nici de sănătate, nici de bucurie [şi va trăi] în frică şi groază, fără pace şi cu tulburare.

Nu este bine ca vreunul dintre cei care se află sub stăpânirea unui rege să îl insulte, căci răsplata aparţine lui Dumnezeu. Acum, preoţii sunt asemenea profeţilor, doar că sunt mai buni decât profeţii, pentru că misterele le sunt date pentru ca ei să apuce soarele dreptăţii, în timp ce serafimii, care au fost creaţi din foc, nu pot apuca misterele decât cu cleştele. Cât despre preoţi, el ia numit „sare", iar mai mult, i-a numit pe preoţi „lampă", dar şi „lumina lumii", dar şi „soarele care luminează întunericul", Hristos, Soarele dreptăţii, fiind în inimile lor. Iar preotul care are înţelegere în sine îl mustră pe împărat despre lucrarea pe care a văzut-o. Iar ceea ce nu a văzut, Dumnezeu îl va întreba pe el şi nu este nimeni care să-i ceară socoteală. Mai mult, poporul nu trebuie să-i ocărască pe episcopi şi pe preoţi, căci ei sunt fiii

lui Dumnezeu şi oamenii casei Lui, de aceea trebuie să-i mustre [pe oameni] pentru păcatele şi greşelile lor. Iar tu, preotule, dacă vezi păcatul la un om cunoscut, nu ezita să- l mustri; să nu te sperie nici sabia, nici izgonirea. Şi auziţi cât de supărat a fost Dumnezeu pe Isaia pentru că nu l-a mustrat pe regele 'Uzyân (Ozia). Şi auziţi de asemenea despre profetul Samuel, cum l-a mustrat pe Saul, regele, fără să se teamă de el, şi cum i-a luat împărăţia [de la el] prin cuvântul său; şi [auziţi de asemenea] cum Ilie [l-a mustrat] pe Ahab. Tu, aşadar, nu te teme şi mustră şi învaţă pe cel ce calcă strâmb.

Şi Israelul din vechime şi-a ocărât regii şi a provocat la mânie pe profeţii lor, iar mai târziu L-a răstignit pe Mântuitorul lor. Dar poporul creştin credincios trăieşte în pace, fără boală şi fără suferinţă, fără ură şi fără jignire, cu împăratul nostru... care iubeşte pe Dumnezeu şi nu scoate din inima lui ceea ce este drept, şi credinţa în biserici şi în credincioşi. Iar vrăjmaşii lor vor fi risipiţi prin puterea Crucii lui Iisus Hristos.

45. CUM PLÂNGEAU ŞI FĂCEAU UN PLAN CEI CE ERAU CoNCEDIAŢI.

Fiii nobililor lui Israel, cărora li se poruncise să plece împreună cu fiul împăratului, s-au consultat între ei, zicând: „Ce vom face? Căci ne-am părăsit patria şi locul nostru de naştere, rudele noastre şi oamenii din cetatea noastră. Acum, haideţi să încheiem între noi numai un legământ, despre care rudele noastre să nu ştie nimic, că ne vom iubi unii pe alţii în ţara aceea; nimeni nu se va grăbi şi nu va zăbovi aici, şi nu ne vom teme şi nu vom avea îndoieli. Pentru că Dumnezeu este aici şi Dumnezeu este acolo, şi voia lui Dumnezeu să se facă! Şi lauda Lui să fie în vecii vecilor! Amin.” Şi 'Azâryâs şi 'Elmîyâs, fiii preoţilor, au răspuns: „Nu cealaltă chestiune – că neamurile noastre ne urăsc – să ne provoace tristeţe, ci să ne întristeze din cauza Doamnei noastre Sion, căci ne obligă să o părăsim. Căci în ea ne-au încredinţat pe noi lui Dumnezeu şi pe ea am slujit-o până în ziua de azi; şi să ne întristăm pentru că ne fac să o părăsim. Pentru ea şi mai ales pentru aceasta ne-au făcut să plângem”. Iar ceilalţi, răspunzând, le-au zis: „Cu adevărat ea este Doamna noastră şi nădejdea noastră şi lauda noastră şi noi am crescut sub binecuvântarea ei şi cum este cu putinţă să părăsim Sionul, Doamna noastră? Pentru ea ne-am dat pe noi înşine şi ce vom face? Dacă ne vom împotrivi poruncii ei, regele ne va ucide, iar noi nu suntem în stare să călcăm cuvântul părinţilor noştri şi nici porunca regelui. Şi ce vom face noi în privinţa Sionului, Doamna noastră?”.

Şi 'Azâryâs, fiul preotului Ţadoc, a răspuns şi a zis: „Te voi sfătui eu ce vom face. Dar faceţi un legământ cu mine până la sfârşitul vieţii voastre; şi juraţi-mi că nu-l veţi repeta chiar dacă vom trăi sau chiar dacă vom muri, sau chiar dacă vom fi luaţi prizonieri sau chiar dacă vom ieşi [nestingheriţi]”. Şi i-au jurat în Numele Domnului Dumnezeul lui Israel şi pe

Sionul cel ceresc, Cortul Legii lui Dumnezeu, şi pe ceea ce Dumnezeu promisese lui Avraam, şi pe puritatea şi excelenţa lui Isaac, şi pe faptul că a adus şi a moştenit lui Iacov o ţară din care era străin şi pe urmaşii lui după el.

Şi după ce i-au jurat astfel, el a răspuns şi le-a zis: „Veniţi acum, să luăm [cu noi] pe Doamna noastră Sion; dar cum o vom lua? Eu vă voi arăta vouă. Îndepliniţi planul meu şi, cu voia lui Dumnezeu, vom putea să o luăm pe Doamna noastră cu noi. Şi dacă vor afla despre faptele noastre şi ne vor ucide, asta nu ne va deranja, pentru că vom muri pentru Doamna noastră Zion. S-au ridicat cu toţii si i-au sărutat capul, fata si ochii si i-au spus: „Vom face tot ce ne-ai sfătuit; fie că vom muri sau vom trăi, noi suntem cu tine pentru Doamna noastră Zion. Dacă vom muri, nu ne va cauza durere, iar dacă vom trăi: facă-se voia lui Dumnezeu!”. Iar unul dintre ei, fiul lui Ioas (Benaia), al cărui nume era Zaharia, a spus: „Nu pot să stau jos din cauza marii bucurii care este în inima mea. Spune-mi, de altfel, poţi să o iei cu adevărat şi nu este o minciună? Poţi intra în Casa lui Dumnezeu în locul

5 5

tatălui tău Ţadoc, iar cheile sunt întotdeauna în mâna ta. Dar meditează bine la ceea ce te sfătuim înainte de a ţi se lua cheile din mână. Cunoşti

5 5

deschiderile (sau ferestrele) ascunse pe care le-a făcut regele Solomon; dar niciunul dintre preoţi nu poate intra în ele, cu excepţia tatălui tău, o dată pe an, pentru a aduce jertfe în Locul Preasfânt în numele lui şi al poporului. Reflectaţi, gândiţi-vă şi nu dormiţi în ceea ce priveşte dorinţa de a vă duce în Sion. Vom pleca cu ea de îndată ce ne va fi încredinţată în grija noastră şi vom avea bucurie, iar părinţii noştri se vor întrista când va ajunge cu noi în ţara Etiopiei. „ Şi Azâryâs le-a spus: „Faceţi cum vă spun eu şi vom reuşi. Daţi-mi fiecare dintre voi câte zece dîdrahme, iar eu le voi da unui tâmplar pentru ca el să se grăbească să-mi pregătească nişte scânduri bune de lemn – acum, din dragoste de bani, le va îmbina foarte repede – de înălţimea, şi lăţimea, şi

lungimea şi mărimea Doamnei noastre [Sion]. Îi voi da dimensiunile persoanei mele şi îi voi spune: „Pregăteşte-mi bucăţi de lemn pentru un cadru (...) ca să fac din ele o plută, căci vom călători pe mare şi, în caz că se scufundă corabia, voi putea să mă urc pe plută şi vom fi salvaţi de mare. Şi voi lua cadrul fără ca piesele de lemn ale acestuia să fie unite între ele şi le voi face să fie unite în Etiopia. Şi le voi pune în locuinţa Sionului şi le voi acoperi cu veşmintele Sionului, şi voi lua Sionul, şi voi săpa o groapă în pământ şi voi pune Sionul acolo, până vom călători şi o vom lua cu noi acolo. Şi nu voi spune împăratului această întâmplare până nu vom călători departe”.

Şi fiecare dintre ei i-a dat câte zece dîrdâme, iar aceşti bani s-au ridicat la o sută patruzeci de dîrdâme, iar el i-a luat şi i-a dat unui tâmplar, care a modelat imediat o lucrare bună din rămăşiţele de lemn ale casei sanctuarului, iar Azâryâs s-a bucurat şi a arătat-o fraţilor săi.

46. CUM AU FĂCUT UN PLAN DESPRE ZION

În timp ce Azâryâs dormea în timpul nopţii, Îngerul Domnului i s-a arătat şi i-a spus: „Ia-ţi patru capre, fiecare de un an de zile – acum vor fi pentru păcatele tale, tu însuţi, şi 'Elmeyâs, şi 'Abîs, şi Mâkrîs – şi patru oi pure, de asemenea de un an de zile, şi un bou pe care nu s-a pus niciodată jugul. Şi să aduci boul ca jertfa în partea de est a lui (adică a Sionului), iar oile şi caprele la dreapta şi la stânga lui şi la vest, care este aproape de ieşirea lui. Domnul tău David va vorbi cu regele Solomon şi-i va zice: „Un singur lucru îţi cer, părinte: să aduc jertfă cetăţii sfinte Ierusalim şi Doamnei mele Sion, Cortul sfânt şi ceresc al Legii lui Dumnezeu”. Şi Solomon îi va zice: 'Fă-o! Şi David îi va spune: „Fiul preotului să aducă jertfă în numele meu, aşa cum ştie el”; şi el îţi va da porunca şi tu vei aduce jertfa. După ce vei aduce afară Cortul

Legii lui Dumnezeu, după ce vei aduce jertfa, îţi voi arăta iarăşi ce trebuie să faci cu privire la el când îl vei scoate, căci aceasta vine de la Dumnezeu. Căci Israel a provocat pe Dumnezeu la mânie şi din această cauză va face să se depărteze de el Cortul Legii lui Dumnezeu”.

Şi când Azâryâs s-a trezit din somn, s-a bucurat foarte mult, iar inima şi mintea lui erau limpezi, şi şi-a amintit tot ceea ce îi arătase Îngerul Domnului în timpul nopţii şi cum îl pecetluise [cu semnul Crucii], şi cum îi dăduse putere şi îl încurajase. Şi s-a dus la fraţii săi şi, când s-au adunat, le-a povestit tot ceea ce îi arătase Îngerul Domnului: cum le fusese dat Cortul Legii lui Dumnezeu şi cum Dumnezeu îşi făcuse ochiul orb în ceea ce priveşte împărăţia lui Israel şi cum slava ei fusese dată altora, iar ei înşişi urmau să ia Cortul Legii lui Dumnezeu, şi cum împărăţia lui Solomon urma să fie luată de ei – cu excepţia a două „toiege” – şi cum nu trebuia să fie lăsată lui Îyorbe'âm (Roboam), fiul său, şi cum urma să fie împărţită împărăţia lui Israel. Şi [Azâryâs a spus]: „Bucuraţi-vă cu mine. Mă bucur pentru că mi s-a arătat astfel; căci harul preoţiei şi al regatului său va pleca cu noi, şi va fi prin voia lui Dumnezeu. Aşa mi-a spus el (adică Îngerul). Şi acum, veniţi şi să mergem să spunem lui David, Domnul nostru, ca să spună tatălui său: „Voi aduce o jertfă”.

Şi ei au mers şi i-au spus [lui David, fiul lui Solomon], iar el s-a bucurat şi l-a trimis pe Yo'as (Benaia), fiul lui Yodâhe, să vină la el, ca să-l trimită la tatăl său, iar el a venit. Şi David l-a trimis la tatăl său, Solomon, şi i-a spus: „Trimite-mă, căci voi pleca în ţara mea, împreună cu tot ceea ce mi-a dat bunătatea ta; şi fie ca rugăciunile tale să mă însoţească întotdeauna oriunde mă voi duce. Dar acum vreau să-ţi fac o singură cerere, dacă, din întâmplare, am găsit har în tine şi nu-ţi întorci faţa de la mine. Căci eu, robul Tău, voi pleca şi doresc să aduc o jertfa de ispăşire (sau, de mântuire) pentru păcatele mele în această cetate sfântă a Ta, Ierusalimul şi Sionul, Cortul Legii lui Gad. Şi pace [fie] cu Maiestatea Ta”.

47. CU PRIVIRE LA JERTFA LUI AZÂRYÂS (AZARIA) ŞI A REGELUI

Şi Yoââs (Benaia), fiul lui Yodâhe, s-a dus şi i-a spus regelui Solomon, iar regele s-a bucurat de aceasta şi le-a poruncit să pregătească altarul de jertfă pentru ca fiul său să poată jertfi. Şi a adus şi i-a dat ceea ce jurase lui Dumnezeu: o sută de tauri, o sută de boi, zece mii de oi, zece mii de capre, zece din fiecare fel de animal care poate fi mâncat şi zece din fiecare fel de pasăre curată, pentru ca el să aducă jertfe de băutură şi sacrificii Dumnezeului lui Israel; şi douăzeci de sâhaluri de argint de făină albă fină, fiecare cântărind douăsprezece sicli, şi patruzeci de coşuri de pâine. Toate aceste lucruri le-a dat Solomon, regele, fiului său David. Şi din nou David a trimis un mesaj, spunând: „Preotul Azâryâs să aducă jertfă în numele meu"; şi Solomon i-a spus: „Fă ce vrei". Şi Azâryâs s-a bucurat de acest lucru şi s-a dus şi a adus din turma tatălui său un bou pe care nu fusese pus niciodată jugul, patru capre de un an şi patru pui curaţi de oaie. Şi regele s-a dus să aducă jertfă, iar preoţii s-au pregătit, iar oamenii săraci s-au adunat, iar păsările cerului s-au bucurat şi toţi au fost uniţi în marea lor bucurie din acea zi. Şi Azâryâs a amestecat [jertfele sale] cu jertfele regelui şi a făcut o jertfă cu vasele sale, aşa cum îi poruncise Îngerul lui Dumnezeu să facă în timpul nopţii. Şi apoi, după ce şi-au adus jertfele, s-au întors la casele lor şi au dormit.

48. CUM AU FOST DUŞI LA ZION

Şi iată că Îngerul Domnului s-a arătat din nou lui Azâryâs şi a stat deasupra lui ca un stâlp de foc şi a umplut casa cu lumina lui. Şi l-a ridicat pe Azâryâs şi i-a spus: „Ridică-te, fii tare şi trezeşte-l pe fratele tău Elmeyâs, pe 'Abesâ şi pe Mâkarî, ia bucăţile de lemn şi îti voi deschide uşile sanctuarului.

5 V , 5 5 5 5

Şi luati Cortul Legii lui Dumnezeu şi-l veţi purta fără necazuri şi fără

5 5 C? 5 5 1 5

probleme. Iar eu, aşa cum am fost rânduit de Dumnezeu să fiu cu el pentru totdeauna, voi fi călăuza voastră când îl veţi duce.

Şi Azâryâs s-a sculat imediat şi i-a trezit pe cei trei bărbaţi, fraţii săi, şi au luat bucăţile de lemn şi au intrat în casa lui Dumnezeu – acum au găsit toate uşile deschise, atât cele de afară, cât şi cele dinăuntru – chiar în locul unde Azâryâs a găsit Sionul, Cortul Legii lui Dumnezeu; şi a fost purtat de ei imediat, într-o clipită, îngerul Domnului fiind prezent şi diriguind. Şi dacă Dumnezeu nu ar fi vrut, Sionul nu ar fi putut fi luat imediat. Şi cei patru dintre ei au luat Sionul şi l-au dus în casa lui Azâryâs, şi s-au întors la casa lui Dumnezeu, şi au pus bucăţile de lemn în locul unde fusese Sionul, şi le-au acoperit cu acoperământul Sionului, şi au închis uşile şi s-au întors la casele lor. Au luat lămpi şi le-au pus în locul unde era ascuns [Sionul], au jertfit oi acolo şi au ars acolo jertfe de tămâie, au întins peste el pânze purpurii şi l-au pus într-un loc secret timp de şapte zile şi şapte nopţi.

49. CUM A BINECUVÂNTAT TATĂL SĂU PE FIUL SĂU

Atunci regele Etiopiei s-a ridicat ca să plece în ţara sa şi a venit la tatăl său ca să se roage pentru el şi a spus: „Binecuvântează-mă, tată”; şi i-a adus omagiu. Şi regele l-a ridicat şi l-a binecuvântat, i-a îmbrăţişat capul şi a zis: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul meu, care l-a binecuvântat pe tatăl meu David şi care l-a binecuvântat pe tatăl nostru Avraam. Fie ca El să fie cu tine în toate zilele şi să binecuvânteze pe urmaşii tăi aşa cum a binecuvântat pe Iacov şi a făcut pe urmaşii lui numeroşi ca stelele cerului şi ca nisipul mării. Şi aşa cum Avraam l-a binecuvântat pe Isaac, tatăl meu, aşa să fie binecuvântarea voastră: roua cerului şi lăţimea pământului, şi fie ca toate animalele şi toate păsările cerului, toate fiarele câmpului şi peştii mării să vă fie supuse. Să fii plin şi să nu-ţi lipsească plinătatea; să fii desăvârşit şi să nu- ţi lipsească perfecţiunea; să fii milostiv şi să nu fii încăpăţânat; să fii sănătos şi să nu suferi; să fii generos şi să nu fii răzbunător; să fii curat şi să nu te mânjeşti; să fii drept şi să nu păcătuieşti; să fii milostiv şi să nu fii asupritor; să fii sincer şi să nu fii pervers; să fii răbdător şi să nu fii predispus la mânie. Şi vrăjmaşul se va teme de tine, şi potrivnicii tăi se vor arunca sub talpa piciorului tău. Şi Doamna mea Sion, cea sfântă şi cerească, Cortul Legii lui Dumnezeu, îţi va fi călăuză în orice moment, călăuză pentru ceea ce trebuie să gândeşti în inima ta şi să faci cu degetele tale, fie că este departe de tine sau aproape de tine, fie că este jos sau sus pentru tine, fie că este puternic sau slab pentru tine, fie că este în afara sau înăuntrul tău, fie pentru tine în casă sau pe câmp, fie că este vizibil sau invizibil pentru tine, fie că este departe sau aproape de tine, fie că este ascuns de tine sau dezvăluit ţie, fie că este secret sau făcut public pentru tine, pentru tine Doamna noastră Sion, cea sfântă şi cerească, Cortul curat al

Legii lui Dumnezeu, va fi o călăuză. „Şi David s-a binecuvântat, s-a închinat şi a plecat.

50. CUM L-AU ALUNGAT PE TATĂL SĂU ŞI CUM A PLÂNS CETATEA

Şi-au luat rămas bun de la el [regele] şi au plecat. Şi mai întâi de toate au pus Sionul noaptea într-un car împreună cu o mulţime de lucruri fără valoare, cu haine murdare şi cu provizii de tot felul şi de tot felul. Şi [când] toate căruţele au fost încărcate, când stăpânii caravanei s-au ridicat, când s-a sunat din goarnă, când oraşul s-a entuziasmat şi când tinerii au strigat cu putere, splendoarea l-a încununat şi harul l-a înconjurat (adică Sionul). Bătrânii au jelit, copiii au plâns, văduvele au plâns şi fecioarele au jelit, pentru că fiii nobililor lor, vitejii lui Israel, se ridicaseră să plece. Dar cetatea nu a plâns numai pentru ei, ci pentru că odată cu ei fusese luată şi măreţia cetăţii. Şi, deşi nu ştiau cu adevărat că Sionul le fusese luat, nu s-au înşelat cu inima şi au plâns cu amar; şi au fost atunci ca atunci când Dumnezeu a ucis pe întâii născuţi ai Egiptului. Nu era casă în care să nu plângă, de la om până la animal; câinii urlau, măgarii ţipau, şi toţi cei rămaşi acolo îşi amestecau lacrimile. Era ca şi cum generalii unei oştiri puternice ar fi asediat o mare cetate, ar fi luat-o cu asalt, ar fi jefuit-o, ar fi luat prizonieri pe locuitori şi i-ar fi ucis cu ascuţişul sabiei; aşa era acea cetate a Sionului – Ierusalimul.

Împăratul Solomon s-a înspăimântat de plânsul şi de strigătele cetăţii şi, privind de pe acoperişul palatului, cetatea casei împărăteşti, a văzut toată cetatea plângând şi urmându-i pe ei. Şi ca un copil pe care-l ia mama sa din pântece şi-l lasă, îi urmează paşii, plângând şi plângând, aşa plângea şi plângea poporul, îşi arunca ţărână pe cap şi vărsa lacrimi cu ochii. Iar Solomon, văzând măreţia celor plecaţi, s-a cutremurat şi s-a cutremurat şi i sau cutremurat măruntaiele şi lacrimile îi cădeau picătură cu picătură pe haina lui şi a zis: „Vai mie, căci slava mea s-a dus şi cununa strălucirii mele a căzut şi pântecele meu s-a pârjolit pentru

că acest fiu al meu s-a dus şi s-a dus măreţia cetăţii mele şi a celor liberi, fiii puterii mele. Din acest timp a trecut slava noastră şi împărăţia noastră a fost dusă la un popor străin, care nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, după cum spune profetul: „Poporul care nu m-a căutat m-a găsit”. De acum înainte li se va da legea, înţelepciunea şi înţelegerea. Şi tatăl meu a profeţit despre ei, zicând: „Etiopia i se va pleca, iar duşmanii lui vor mânca ţărâna”. Iar în alt [loc] spune: 'Etiopia îşi va întinde mâinile către Dumnezeu şi El o va primi cu cinste, iar regii pământului vor lăuda pe Dumnezeu'. Iar într-un al treilea [loc] spune: 'Iată filistenii, tiranii şi poporul etiopian, care s-au născut fără Lege. Legea le va fi dată lor şi ei vor zice către Sion: 'Mama noastră printr-un om care se va naşte. Va fi deci acest om fiul meu, care este născut de mine?”„.

51. Aşa cum i-a spus preotul lui Ţadoc:
„Du-te şi adu acoperământul (sau, haina)
care este peste ea (adică Sionul).”

Şi a zis preotului Ţadoc: „Du-te şi adu acoperământul care este peste Sion şi ia pentru tine acest acoperământ care este mai bun decât acela şi pune-l peste cei doi [heruvimi] care sunt sub el”. (Or, această învelitoare era făcută din fire din cea mai fină sârmă de aur răsucită şi ciocănită într-un model, şi nu erau ţesute ca firele de purpură). „Şi cei cinci şoareci care au fost daţi Sionului şi cele zece figuri ale ruşinii ei (adică smaraldele) pe care nobilii filistenilor le-au făcut pentru răscumpărarea ei – acum pe margini sunt figurile de aur care au ieşit din ţara lui Kâdes, pe care Moise, la Sinai, a poruncit să fie făcute (sau, lucrate) în franjurile hainei lui Aaron, fratele său – adunaţi [toate acestea] în acoperământul Sionului şi daţi-le [fiului meu David]. Căci mama lui a spus în [mesajul] său prin Tâmrîn, slujitorul său: „Dă-ne o parte din franjurile acoperământului Sionului, ca să ne închinăm la el, noi şi cei care ne sunt supuşi şi toată împărăţia noastră”. Şi acum, dă-i-o şi spune-i: 'Ia [şi] închină-te la acest acoperământ al Sionului, căci mama ta a trimis un mesaj despre aceasta şi ţi-a spus: 'Dă-ne o parte din franjurii acoperământului său, ca să ne închinăm, ca să nu ne închinăm, ca păgânii, la un alt [dumnezeu]''. Iar Sionul, Cortul Legii lui Dumnezeu, va fi călăuza voastră oriunde vă veţi afla. Dar el trebuie să rămână cu noi perpetuu, deşi nu i-am acordat toată cinstea care i se cuvine; iar voi, deşi nu este cu voi, trebuie să-l cinstiţi şi să-l veneraţi după cum i se cuvine şi după cum i se cuvine. Căci Dumnezeu i-a spus lui Eli prin gura profetului Samuel: „Am vrut ca tu şi casa tatălui tău să rămâneţi, să aduceţi tămâie la Cortul Legii Mele şi să locuiţi înaintea Mea pentru totdeauna, dar acum m-am

pocăit. Îmi voi întoarce faţa de la voi, pentru că aţi tratat cu dispreţ jertfele Mele şi Mi-aţi preferat copiii voştri. Şi acum îl voi onora pe cel care Mă onorează şi îl voi dispreţui pe cel care Mă dispreţuieşte şi voi nimici toţi urmaşii voştri". Acest lucru l-a spus pentru că leviţii L-au dispreţuit. Spune-i: „Ia acest acoperământ al Sionului, şi acest voievodat va fi la locul lui, şi pune-l în sanctuarul tău. Şi când vei jura şi vei pune pe altul să jure, jură tu şi fă-l să jure pe el, ca să nu pomeneşti numele altor dumnezei ai păgânilor. Şi când jertfeşti, să ai faţa spre noi şi să jertfeşti Ierusalimului şi Sfântului Sion; şi când te rogi, să ai faţa spre Ierusalim şi să te rogi spre noi."

52. CUM A PLECAT PREOTUL ŢADOC.

Preotul Ţadoc s-a dus şi a predat lui David acoperământul Sionului şi i-a dat toate poruncile pe care le spusese Solomon. Şi David, fiul lui Solomon, sa bucurat de acest lucru şi s-a minunat şi s-a considerat extrem de binecuvântat şi a zis, când i s-a încredinţat acoperământul Cortului Legii lui Dumnezeu: „Aceasta va fi pentru mine Doamna mea". Şi Azâryâs a răspuns şi a spus în faţa tatălui său: „Tu te bucuri pentru acoperământ, dar cu cât mai mult te vei bucura pentru Doamna acoperământului!" Iar tatăl său i-a spus: „Cu adevărat, el se bucură pentru Doamna acoperământului şi ar putea să ne subjuge pe toţi dacă nu s-ar duce în ţara lui." Şi el i-a spus regelui: „Fă acum cu mine un legământ prin care să-i dai acestui fiu al meu această stăpânire pentru Doamna lui, pentru patronul lui şi pentru ocrotirea lui, ca să o păstreze în toate zilele vieţii lui, pentru el şi pentru urmaşii lui după el; Şi că-i vei da zeciuială şi că-i vei da o cetate de refugiu în împărăţia ta şi, de asemenea, o zecime din cetăţile din toată împărăţia ta; şi că-ţi va fi preot, văzător, profet şi învăţător pentru tine şi pentru urmaşii tăi după tine şi ungător cu untdelemn al împărăţiei tale pentru fiii tăi şi pentru fiii fiilor tăi. „ Şi el a spus: „Sunt de acord". Şi au pecetluit (adică au făcut) un legământ, iar el a primit de la

tatăl său ex-voto, acoperământul Sionului şi un colier de aur.

Şi au încărcat carele, caii şi catârii ca să plece, şi au pornit cu bine şi au călătorit mai departe. Şi îngerul Mihail [Arhanghelul] mergea în frunte şi, întinzându-şi [aripile], i-a făcut să mărşăluiască prin mare ca pe uscat, iar pe uscat le-a făcut drum şi, întinzându-se ca un nor peste ei, i-a ascuns de arşiţa soarelui. Cât despre carele lui, nimeni nu a tras carul lui, ci el însuşi (adică Mihail) a mărşăluit cu carul. Mihail) mărşăluia cu carele şi, fie că erau bărbaţi, fie cai, fie catâri, fie cămile încărcate, fiecare dintre ele era ridicat deasupra pământului la înălţimea unui cot; şi toţi cei care călăreau pe fiare erau ridicaţi pe coapsele lor la înălţimea unui metru de om şi toate diferitele feluri de bagaje care erau încărcate pe fiare, precum şi cei care călăreau pe ele, erau ridicate la înălţimea unui metru de om, iar fiarele erau ridicate la înălţimea unui metru de om. Şi fiecare călătorea în carele ca o corabie pe mare când bate vântul, ca o pălărie în aer când dorinţa pântecelui îl împinge să-şi devoreze semenii şi ca un vultur când trupul său planează deasupra vântului. Astfel călătoreau ei; nu era nimeni în faţa sau în spatele lor şi nu erau deranjaţi nici la dreapta, nici la stânga.

53. CÂND CĂRUŢA A FOST LIVRATĂ ÎN ETIOPIA

S-au oprit la Gâzâ, cetatea mamei regelui, pe care regele Solomon o dăduse reginei Etiopiei când aceasta venise la el. Şi de acolo au ajuns într-o zi la graniţa Gebeş (Egipt), al cărei nume este „Mesrîn”. Şi când fiii războinicilor lui Israel au văzut că au parcurs într-o singură zi o distanţă de treisprezece zile de marş si că nu erau nici obosiţi, nici flămânzi, nici însetaţi, nici oameni, nici animale, şi că toţi [simţeau] că au mâncat şi au băut pe săturate, aceşti fii ai războinicilor lui Israel au ştiut şi au crezut că aceasta era de la Dumnezeu. Şi au zis împăratului lor: „Să coborâm carele,

căci am ajuns la apa Etiopiei. Aceasta este Takkazî care coboară din Etiopia şi udă Valea Egiptului"; şi şi-au coborât acolo carele şi şi-au aşezat corturile.

Fiii războinicilor lui Israel s-au dus şi au alungat tot poporul şi au spus împăratului lor [David]: „Să-ţi spunem o chestiune? Poţi să o ţii [secretă]?". Regele le-a răspuns: „Da, pot [să o ţin în secret]. Şi dacă mi-o veţi spune, nu voi lăsa să se afle sau să se repete până în ziua morţii mele". Iar ei i-au zis: „Soarele a coborât din cer şi a fost dat la Sinai lui Israel şi a devenit mântuirea neamului lui Adam, de la Moise până la sămânţa lui Isai, şi iată că este la tine prin voia lui Dumnezeu. Nu prin noi s-a făcut aceasta, ci prin Voinţa lui Dumnezeu; nu prin noi s-a făcut aceasta, ci prin Voinţa Celui care a format-o şi a făcut-o s-a întâmplat aceasta. Noi am dorit, şi Dumnezeu a împlinit [dorinţa noastră]; noi am fost de acord cu ea, şi Dumnezeu a făcut-o bună; noi am conversat [despre ea], şi Dumnezeu a împlinit-o; noi am meditat [asupra ei], şi Dumnezeu a conceput planul; noi am vorbit, şi Dumnezeu a fost mulţumit; noi ne-am îndreptat privirea, şi Dumnezeu a îndreptat-o bine; noi am meditat, şi Dumnezeu a justificat. Şi acum Dumnezeu te-a ales pe tine şi Dumnezeu a fost mulţumit de cetatea ta, pentru ca tu să fii slujitorul Sionului sfânt şi ceresc, Cortul Legii lui Dumnezeu; şi ea îţi va fi călăuză pentru totdeauna, ţie şi urmaşilor tăi după tine, dacă vei păzi porunca Lui şi vei face voia Domnului Dumnezeului tău. Căci tu nu poţi să o îndepărtezi, chiar dacă vrei, şi tatăl tău nu poate să o prindă, chiar dacă vrea, căci ea merge de bună voie unde vrea şi nu poate fi îndepărtată de pe scaunul ei decât dacă vrea ea. Şi iată, ea este Doamna noastră, Maica noastră şi mântuirea noastră, tăria noastră şi locul nostru de adăpost, slava noastră şi adăpostul siguranţei noastre, pentru cei ce se sprijină pe ea".

Şi Azâryâs i-a făcut un semn lui Elmeyâs, iar el i-a spus: „Du-te, înfrumuseţează-o şi îmbracă-o pe Doamna noastră, pentru ca Regele nostru să o vadă." Şi când Azâryâs a spus aceasta, regele David s-a tulburat şi şi-a pus ambele mâini pe pieptul său, a respirat de trei ori şi a spus: „Cu adevărat,

Doamne, Tu ţi-ai adus aminte de noi în mila Ta, de naufragiaţi, de poporul pe care Tu l-ai respins, ca să văd locuinţa Ta cea curată, care este în ceruri, Sionul cel sfânt şi ceresc? Cu ce Îi vom răsplăti Domnului pentru tot binele pe care ni l-a făcut? Nu există la El nici slavă, nici laudă! El ne-a încununat cu harul Său, ca să cunoaştem pe pământ lauda Lui şi să Îi slujim cu toţii după mărirea Lui. Căci El este Bun pentru aleşii Săi şi Lui îi aparţine lauda în veci.”

Şi s-a sculat regele [David] şi a sărit ca o oaie tânără şi ca un ied de capră care a supt lapte din belşug de la mama sa, aşa cum s-a bucurat bunicul său David înaintea Cortului Robului lui Dumnezeu. Şi ce voi spune despre marea bucurie şi veselie care era în tabăra regelui Etiopiei? Un om a povestit-o aproapelui său, iar ei au bătut pământul cu picioarele ca nişte tauri tineri, au bătut din palme, s-au mirat, şi-au întins mâinile spre cer, s-au plecat cu faţa la pământ şi au mulţumit lui Dumnezeu în inimile lor.

54.CUM A PROFEŢIT DAVID [REGELE ETIOPIEI] ŞI CUM A SALUTAT ZIONUL

Regele [David] a venit şi a stat în faţa Sionului, a salutat-o şi s-a închinat în faţa ei şi a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, Tie să-Ti fie lauda, căci Tu faci voia Ta şi nu voia oamenilor. Tu faci pe omul înţelept să-şi uite înţelepciunea şi nimiceşti sfatul sfetnicului, ridici pe cel sărac din adânc şi pui talpa piciorului său pe o stâncă tare. Căci un pahar plin de slavă este în mâna Ta pentru cei ce Te iubesc, şi un pahar plin de ruşine pentru cei ce Te urăsc pe Tine. Cât despre noi, mântuirea noastră va veni din Sion şi El va lua păcatul poporului Său, iar bunătatea şi mila se vor revărsa peste întreaga lume. Căci noi suntem lucrarea mâinilor Lui şi cine ne va mustra dacă El ne iubeşte ca pe poporul Său Israel şi cine Îl va ocărî dacă ne ridică la ceruri tronul Său? Pentru că moartea şi viaţa vin de la El, iar slava şi dezonoarea sunt în mâna Lui, El are puterea de a pedepsi şi de a înmulţi compasiunea Sa, poate să se mânie şi să înmulţească mila Sa, căci El este Cel care încearcă inima şi frâiele.

El dă şi ia, El plantează şi El smulge. El construieşte şi El dărâmă. El înfrumuseţează şi El deformează, căci toate lucrurile Îi aparţin, toate sunt ale Lui şi toate există în El. Iar în ceea ce te priveşte pe tine, Tabernacol al Legii lui Dumnezeu, mântuirea să fie acolo unde mergi şi de unde ieşi; mântuirea să fie în casă şi pe câmp, mântuirea să fie aici şi acolo, mântuirea să fie în palat şi în locul smerit, mântuirea să fie în mare şi în uscat, mântuirea să fie pe munţi şi pe dealuri, mântuirea să fie în ceruri şi pe pământ, mântuirea să fie în podele tari şi în adâncuri, mântuirea să fie în moarte şi în viaţă, mântuirea să fie în venirea Ta şi în plecarea Ta, mântuirea să fie în copiii noştri şi în seminţia poporului Tău, mântuirea să fie în ţările Tale şi în cetăţile Tale, mântuirea să

fie în împăraţi şi în nobili, mântuirea să fie în plante şi în fructe, mântuirea să fie în oameni şi în animale, mântuirea să fie în păsări şi în târâtoarele pământului; Fii mântuire, fii mijlocitor şi milostiv şi ai grijă de poporul tău. Fii pentru noi un zid, iar noi vom fi pentru tine un gard; fii pentru noi un rege, iar noi vom fi poporul tău; fii pentru noi o călăuză, iar noi te vom urma. Şi nu te impacienta, nu te uita cu atenţie şi nu te mânia pentru mulţimea păcatelor noastre, căci suntem un popor care nu are Legea şi care nu a învăţat lauda Ta. Şi de acum înainte călăuzeşte-ne şi învaţă-ne, dă-ne pricepere şi dă-ne înţelepciune, ca să învăţăm lauda Ta. Şi numele Tău să fie lăudat de noi în toată vremea, în toată ziua, în fiecare zi, în fiecare zi, în fiecare noapte, în fiecare ceas şi în toată lungimea timpului. Dă-ne putere ca să Te slujim. Scoală-te, Sionule, şi îmbracă-te cu tăria ta, şi biruieşte pe vrăjmaşii tăi, şi dă-ne nouă putere, împărăteasa noastră, şi ruşinează-i pe cei ce te urăsc pe tine, şi fa să se bucure cei ce te iubesc pe tine. „Şi apoi a făcut un circuit şi a zis: „Ce este? „Iată Sionul, iată mântuirea, iată cea care se bucură, iată splendoarea ca soarele, iată cea care este împodobită cu laude, iată cea care este împodobită ca o mireasă, nu în haina slavei trecătoare, ci cea care este împodobită cu slava şi lauda care sunt ale lui Dumnezeu, pe care se cuvine ca [oamenii] să o privească cu dorinţă şi nu o vor părăsi; Pe care [oamenii] o vor dori mai presus de toate şi nu o vor respinge; pe care [oamenii] o vor iubi de bunăvoie şi nu o vor urî; de care [oamenii] se vor apropia de bunăvoie şi nu vor sta departe. Ne vom apropia de tine şi nu te vei întoarce de la noi; ne vom sprijini pe tine şi nu ne vei lăsa să scăpăm; te vom implora şi nu vei pleca urechea surdă la noi; vom striga către tine; ascultă strigătul nostru în tot ceea ce-ţi cerem şi nu te vei întoarce de la noi, până când va veni Domnul tău şi va domni peste tine, căci tu eşti locuinţa Dumnezeului cerului”.

Aşa a vorbit regele David, fiul lui Solomon, regele lui Israel. Pentru că duhul profeţiei s-a coborât peste el din cauza bucuriei sale şi nu ştia ce spune şi era ca Petru şi Ioan

pe vârful muntelui Tâbor. Şi toţi se mirau şi ziceau:
5 5 V 5 5 5
„Acesta, fiul unui prooroc, va fi oare numărat între prooroci?”.

55. CUM S-A BUCURAT POPORUL ETIOPIAN

Şi [poporul etiopian] a luat flaute şi a suflat în cornuri, [a cântat] la tobe şi [a suflat] în flaute, iar pârâul Egiptului a fost mişcat şi uimit de zgomotul cântecelor şi al bucuriei lor; şi împreună cu ei s-au amestecat strigăte şi strigăte de bucurie. Şi idolii lor, pe care îi făcuseră cu mâinile lor şi care erau în formă de oameni, de câini şi de pisici, au căzut, iar turnurile înalte (piloni sau obeliscuri?), precum şi figurile de păsări, [făcute] din aur şi argint, au căzut şi ele şi s-au sfărâmat în bucăţi. Căci Sionul strălucea ca soarele şi, la măreţia ei, s-au îngrozit. Şi au îmbrăcat Sionul cu veşmintele lor, i-au adus daruri înaintea ei, au aşezat-o pe un car, au întins purpură sub ea şi au acoperit-o cu pânze de purpură şi au cântat cântece înaintea şi în spatele ei.

Atunci căruţele s-au ridicat (adică şi-au reluat călătoria) ca mai înainte şi au pornit dis-de-dimineaţă, iar poporul cânta cântări Sionului şi toate s-au ridicat pe o distanţă de un cot şi, când poporul ţării Egiptului şi-a luat rămas bun de la ele, au trecut înaintea lor ca nişte umbre, iar poporul ţării Egiptului s-a închinat lor, căci au văzut Sionul mişcându-se în ceruri ca soarele, şi toţi au alergat cu căruţa Sionului, unii înaintea ei şi alţii în spatele ei. Şi au ajuns la marea Al-Ahmar, care este Marea Eritreea (adică Marea Roşie), care a fost împărţită de mâna lui Moise, şi copiii lui Israel au mărşăluit prin adâncurile ei, urcând şi coborând. Or, pe vremea aceea, Cortul Legii lui Dumnezeu nu fusese dat lui Moise şi, de aceea, apa nu făcea decât să se unească între ele, cu un perete la dreapta şi unul la stânga, şi permitea lui Israel să treacă cu animalele lor, cu copiii şi cu soţiile lor. După ce au trecut marea, Dumnezeu i-a vorbit lui Moise şi i-a dat Cortul Legământului cu Cartea Legii. Şi când Sfântul Sion a trecut dincolo cu cei care o însoţeau şi cântau cântece

în

5 5

sunetul harpelor şi al flautelor, marea i-a primit şi valurile ei au sărit aşa cum sar munţii înalţi când sunt despărţiţi în două, şi a răcnit aşa cum răcneşte un leu când se înfurie, şi a tunat ca tunetul de iarnă din Damasc şi Etiopia când fulgerul răneşte norii, şi sunetul ei s-a amestecat cu sunetul instrumentelor muzicale. Şi marea s-a închinat Sionului. Şi în timp ce valurile ei se zvârcoleau ca munţii, carele sale se ridicau deasupra valurilor cu un spaţiu de trei coţi, iar în mijlocul sunetului cântecelor, [zgomotul] spargerii valurilor mării era minunat. Zdrobirea valurilor mării era maiestuoasă şi stupefiantă, şi era puternică şi puternică. Şi creaturile care erau în mare, cele care puteau fi recunoscute şi cele invizibile, au ieşit şi s-au închinat Sionului; iar păsările care erau pe ea şi-au bătut aripile şi au acoperit-o cu umbra lor. Şi a fost bucurie pentru marea Eritreei şi pentru poporul etiopian, care a ieşit la mare şi s-a bucurat nespus de mult, cu o bucurie mai mare decât a avut Israel când a ieşit din Egipt. Şi au ajuns în faţa muntelui Sinai şi au locuit în Kâdes şi au rămas acolo în timp ce îngerii cântau laude; şi făpturile spiritului au amestecat laudele lor cu [cele] ale fiilor pământului, cu cântece, psalmi şi tamburine cu bucurie.

Apoi şi-au încărcat căruţele, s-au ridicat şi au plecat şi au călătorit în ţara Medyâm şi au ajuns în ţara Belontos, care este o ţară din Etiopia. Şi s-au bucurat acolo şi au tăbărât acolo, pentru că ajunseseră la hotarul ţării lor cu slavă şi bucurie, fără necazuri pe drum, într-un car de duh, prin puterea cerului şi a Arhanghelului Mihail. Şi toate provinciile Etiopiei s-au bucurat, pentru că Sionul a trimis o lumină ca lumina soarelui în întuneric, oriunde ar fi ajuns.

56. DESPRE ÎNTOARCEREA PREOTULUI ŢADOC ŞI DESPRE ADUCEREA JERTFEI

Când preotul Ţadoc s-a întors la regele Solomon, l-a găsit întristat. Regele a luat cuvântul şi i-a spus preotului Ţadoc: „Când a venit regina, mi s-a arătat noaptea această vedenie: mi s-a părut că stau în camera Ierusalimului şi soarele a coborât din cer peste ţara lui Iuda şi a strălucit peste ea cu mare strălucire. Şi după ce a zăbovit o vreme, a coborât şi a strălucit peste ţara Etiopiei şi nu s-a mai întors în ţara lui Iuda. Şi iarăşi a coborât soarele din cer în ţara lui Iuda şi a strălucit mai tare decât prima dată; dar israeliţii nu l-au ascultat şi au căutat să-i stingă lumina. Şi a răsărit sub pământ într-un loc unde nu era aşteptat şi a luminat ţinutul Roamului şi ţinutul Etiopiei şi, după aceea, pe toţi cei care au crezut în el."

Preotul Ţadoc a luat cuvântul şi i-a zis: „O, domnul meu, de ce nu mi-ai spus mai înainte că ai avut o vedenie de acest fel? Tu îmi faci să îmi tremure genunchii. Vai de noi, dacă fiii noştri ne-au răpit pe Doamna noastră, Sionul cel sfânt şi ceresc, Cortul Legii lui Dumnezeu". Regele i-a răspuns şi i-a zis: „Înţelepciunea noastră este uitată şi înţelepciunea noastră îngropată. Cu adevărat, soarele care mi s-a arătat cu mult timp în urmă, când dormeam cu regina Etiopiei, era simbolul sfântului Sion. Dar spune-mi: ieri, când ai îndepărtat splendidul înveliş care acoperea Sionul, nu ai constatat că Sionul era [acolo]?". Preotul Ţadoc a răspuns: „Nu am făcut-o, domnule; avea trei învelitori pe el şi am îndepărtat pe cel mai de afară şi am îmbrăcat Sionul cu învelitoarea pe care mi-ai dat-o şi ţi-am adus-o [pe cealaltă]". Şi regele a zis lui Ţadoc: „Du-te repede şi uită-te la Doamna noastră şi examineaz-o îndeaproape". Şi preotul Ţadoc a luat cheile şi s-a dus şi a deschis casa sanctuarului şi a examinat [locul] repede şi nu a găsit în ea nimic altceva decât

scândurile de lemn pe care Azâryâs le fixase împreună şi le făcuse să semene cu laturile piedestalului Sionului.

57. CU PRIVIRE LA CĂDEREA PREOTULUI ŢADOC

Când Ţadoc a văzut aceasta, a căzut cu faţa în faţă, întins pe pământ, şi duhul lui s-a revărsat asupra lui, pentru că era îngrozit; şi a devenit ca un mort. Şi când a întârziat să iasă, Solomon a trimis la el pe Îyoas (Benaia), fiul lui Yodâhe, care l-a găsit pe Zadok ca un om mort. Şi a ridicat capul lui Ţadoc şi i-a pipăit inima şi nasul ca să ştie dacă mai are vreun semn de suflare în el; şi l-a vânturat, l-a ridicat, l-a frecat şi l-a pus pe masă. Şi sculându-se, s-a uitat la locul unde fusese aşezat Sionul şi nu l-a găsit, şi a căzut la pământ. Şi a aruncat ţărână pe capul său şi [apoi] s-a sculat şi a ieşit şi a plâns la porţile Casei lui Dumnezeu; şi sunetul strigătelor lui s-a auzit până la casa regelui. Şi s-a ridicat regele şi a poruncit crăişorului să se întoarcă şi ostaşilor să sune din trâmbiţe, ca poporul să iasă în urmărirea oamenilor din ţara Etiopiei şi, dacă îi vor ajunge, să prindă pe fiul său şi să-l aducă în Sion, iar pe [ceilalţi] oameni să-i ucidă cu sabia. Căci cu gura lui a vorbit şi a zis: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, aceştia sunt oameni de moarte şi nu de viaţă; căci, într-adevăr, merită moartea, pentru că au jefuit casa sanctuarului lui Dumnezeu şi au căutat să pângărească locuinţa Numelui Său într-o ţară unde nu există Lege”.

58. CUM S-A RIDICAT SOLOMON CA SĂ-I UCIDĂ.

Aşa a vorbit regele Solomon. Regele s-a sculat de mânie şi a ieşit să îi urmărească [pe oamenii din Etiopia]. Şi când regele, nobilii şi vitejii lui s-au ridicat [adică au pornit], bătrânii lui Israel, văduvele şi fecioarele s-au adunat în Casa lui Dumnezeu şi au plâns pentru Sion, pentru că le fusese luat Cortul Legii lui Dumnezeu. După ce Ţadoc a rămas [fără simţuri] o vreme, inima lui şi-a revenit. Atunci regele a poruncit soldaţilor să iasă la dreapta şi la stânga, ca nu cumva vreunul dintre [fugari] să se abată de frica jafului. Regele însuşi s-a ridicat şi a urmat urma drumului oamenilor din Etiopia şi a trimis călăreţi călare, ca să [meargă înaintea lui şi] să afle unde sunt, să se întoarcă şi să-i aducă veşti [despre ei]. Călăreţii şi-au continuat drumul şi au ajuns în ţara lui Mesr (Egipt), unde oamenii Etiopiei îşi aşezaseră tabăra împreună cu regele lor şi unde făcuseră pace cu Sionul, şi s-au bucurat. Soldaţii împăratului Solomon au întrebat poporul, iar oamenii din ţara Egiptului le-au spus: „Acum câteva zile, nişte oameni din Etiopia au trecut pe aici; şi călătoreau repede în care, ca nişte îngeri, şi erau mai iuţi decât vulturii din ceruri”. Şi soldaţii regelui i-au întrebat: „Cu câte zile în urmă au plecat de la voi?”. Iar egiptenii le-au răspuns: „Astăzi este a noua zi de când ne-au părăsit”. Unii dintre călăreţii regelui care se întorceau i-au spus regelui Solomon: „Au trecut nouă zile de când aţi plecat din Egipt. Unii dintre tovarăşii noştri au plecat săi caute în Marea Eritreei, dar noi ne-am întors ca să vă raportăm acest lucru. Gândeşte-te bine, rege, te implor. În a doua zi au plecat de la tine şi au ajuns în a treia zi la râul Takkazî [din] ţara lui Mesr (Egipt). Iar noi, trimişi de tine de la Ierusalim, am venit în ziua de Sabat. Şi ne întoarcem la tine astăzi [care este] a patra zi a săptămânii. Gândeşte-te în înţelepciunea ta la distanţa pe care au parcurs-o acei oameni.” Regele s-a

înfuriat şi a spus: „Luaţi-i pe cei cinci, până vom afla adevărul cuvintelor lor”.

Regele şi soldaţii săi au mărşăluit repede şi au ajuns la Gâzâ. Şi regele i-a întrebat pe oameni, spunând: „Când v-a părăsit fiul meu?” Iar ei i-au răspuns: „Ne-a părăsit acum trei zile. Şi, după ce şi-au încărcat căruţele, niciunul dintre ei nu a călătorit pe pământ, ci în căruţe suspendate în aer; şi erau mai iuţi decât vulturii care sunt pe cer, şi toate bagajele lor călătoreau cu ei în căruţe deasupra vânturilor. Cât despre noi, am crezut că Tu, în înţelepciunea Ta, i-ai făcut să călătorească în care deasupra vânturilor”. Şi regele i-a întrebat: „Oare Sionul, cortul legii lui Dumnezeu, a mers cu ei? Iar ei i-au răspuns: „Nu am văzut nimic”.

59. CUM A INTEROGAT REGELE UN EGIPTEAN, SLUJITOR AL FARAONULUI.

Solomon a ieşit din locul acela şi a întâlnit un nobil dintre nobilii Egiptului, pe care regele Faraon îl trimisese la el cu un dar; şi era cu el o comoară din belşug, iar el a venit şi s-a închinat regelui. Şi regele Solomon sa grăbit să-l întrebe, chiar înainte de a-şi prezenta darul şi ambasada, şi i-a zis: „Ai văzut tu oameni din Etiopia fugind pe aici?”. Ambasadorul lui Faraon a răspuns şi i-a zis regelui: „O, rege, trăieşte în veci! Stăpânul meu, regele faraon, m-a trimis la tine din Alexandria. Şi iată, îţi voi spune cum am venit. Plecând din Alexandria, am ajuns la Kâherâ (Cairo), oraşul regelui, şi la sosirea mea acolo au sosit şi aceşti oameni din Etiopia despre care vorbeşti. Ei au ajuns acolo după o călătorie de trei zile pe Takkazî, râul Egiptului, şi cântau la flaut şi călătoreau în care ca oştirea fiinţelor cereşti. Iar cei care i-au

5 5 5 5

văzut au spus despre ei: „Aceştia, după ce au fost odinioară făpturi ale pământului, au devenit fiinţe ale cerului. Cine este atunci mai înţelept decât Solomon, regele lui Iuda? Dar el nu a călătorit niciodată în acest fel într-un car al vânturilor. Iar cei care erau în cetăţi şi în sate au fost martori că, atunci când aceşti oameni au venit în ţara Egiptului, zeii noştri şi zeii regelui au căzut şi s-au sfărâmat, şi turnurile idolilor s-au sfărâmat şi ele. Ei au întrebat pe preoţii zeilor, pe ghicitorii Egiptului, care este motivul pentru care zeii noştri au căzut, iar ei ne-au spus: „Cortul Dumnezeului lui Israel, care s-a coborât din cer, este cu ei şi va rămâne în ţara lor pentru totdeauna”. Şi din această cauză, când au intrat în ţara Egiptului, zeii noştri s-au sfărâmat în bucăţi. Iar tu, împărate, a cărui înţelepciune nu are egal sub ceruri, de ce ai renunţat la Cortul Legii Domnului Dumnezeului tău, pe care părinţii

tăi l-au păstrat curat pentru tine? Căci, după cum am auzit, Cortul acela vă izbăvea din mâna vrăjmaşilor voştri, iar duhul profeţiei, care era în el, vorbea cu voi, iar Dumnezeul cerului locuia în el în Duhul Său cel Sfânt, şi voi sunteţi numiţi oameni ai casei lui Dumnezeu. De ce aţi dat slava voastră altuia?”. Solomon a răspuns cu înţelepciune şi a zis: „Cum ar putea el (adică David) să o ia pe Doamna noastră, căci ea este cu noi?”.

60. CUM A PLANS SOLOMON PENTRU SION

Solomon a intrat în cortul său, a plâns cu amar şi a spus: „O, Doamne, ne vei lua Tu Cortul Legământului Tău în zilele mele? De-ai fi luat viaţa mea înainte de aceasta pe care mi-ai luat-o în zilele mele! Căci Tu nu poţi să faci minciună din cuvântul Tău şi nu poţi să rupi legământul pe care l-ai făcut cu părinţii noştri, cu Noe, robul Tău, care a păzit dreptatea, cu Avraam, care nu a călcat porunca Ta, cu Isaac, robul Tău, care şi-a păstrat trupul curat de spurcăciunea păcatului, şi cu Israel, sfântul Tău, pe care Tu l-ai făcut mulţi prin Duhul Sfânt şi l-ai numit „urmaşul Tău” [sic], Israel, şi cu Moise şi Aaron, preoţii Tăi, în zilele cărora ai coborât din cer pe pământ Cortul Legii, fiilor lui Iacov, moştenirea Ta, cu Legea Ta şi porunca Ta, în forma constituţiei îngerilor. Căci Tu deja întemeiasem Sionul ca locuinţă a slavei Tale, pe muntele sanctuarului Tău. Şi iarăşi i-ai dat-o lui Moise ca să o slujească cu nobleţe pe pământ şi ai făcut-o să locuiască în „Cortul Martorilor”, pentru ca Tu Însuţi să vii acolo de pe muntele sanctuarului Tău şi să faci ca poporul să audă glasul Tău, ca să umble în Poruncile Tale”.

„Acum ştiu că Tu Îţi preţuieşti moştenirea Ta mai puţin decât poporul Tău Israel. Până acum a fost la noi şi noi nu i-am slujit drept şi de aceea Te-ai mâniat pe noi şi Ţi-ai întors faţa Ta de la noi. Doamne, nu te uita la faptele noastre rele,

ci ia aminte la bunătatea strămoşilor noştri. Tatăl meu David, robul Tău, a vrut să zidească o casă pentru numele Tău, pentru că auzise cuvântul profetului Tău, care zicea: „Care este casa pentru locuinţa mea şi care este locul în care să mă odihnesc?” Oare nu mâinile mele au făcut toate acestea, zice Domnul, care guvernează toate lucrurile? Şi după ce a meditat la aceasta, Tu i-ai spus: 'Este cu neputinţă ca tu să construieşti aceasta, dar cel care a ieşit din pântecele tău îmi va construi o casă'. Şi acum, Doamne, cuvântul Tău nu a fost făcut minciună şi am zidit casa Ta, Tu fiind ajutorul meu. Şi când am terminat de zidit Casa Ta, am adus în ea Cortul Legământului şi am adus jertfe Numelui Tău cel de trei ori sfânt, iar Tu le-ai privit [cu bunătate]. Şi casa s-a umplut de slava Ta, întreaga lume s-a umplut de Divinitatea Ta, iar noi, poporul Tău, ne-am bucurat văzând slava Ta în ea. Şi astăzi se împlinesc trei ani de atunci, iar Tu ai luat de la noi lumina Ta pentru a-i lumina pe cei care sunt în întuneric. Ne-ai luat onoarea pentru a-i onora pe cei nevrednici; ai şters măreţia noastră pentru a-i face maiestuoşi pe cei nevrednici; ne-ai luat viaţa pentru a-l zidi pe cel a cărui viaţă este departe de Tine.

„Vai de mine, vai de mine! Plâng pentru mine însumi. Ridică-te, David, tatăl meu, şi plânge cu mine pentru Doamna noastră, căci Dumnezeu ne-a neglijat şi a luat-o pe Doamna noastră de la fiul tău. Vai de mine! vai de mine! vai de mine! vai de mine! căci Soarele dreptăţii a neglijat pe cel nepoliticos. vai de mine! căci am neglijat porunca Dumnezeului nostru şi am devenit rebuturi pe pământ. Ca preoţi nu am acţionat corect, şi ca împăraţi nu am făcut ceea ce este drept cu privire la judecata celor fără de tată. Vai de noi! vai de noi! Ceea ce este drept a trecut de la noi şi suntem mustraţi. vai de noi! Bucuria noastră s-a întors de la noi la vrăjmaşii noştri, şi harul care era al nostru ne-a fost luat. Vai de noi! vai de noi! Ne-au întors spatele la suliţele vrăjmaşilor noştri. Vai de noi! vai de noi! vai de noi! vai de noi! Copiii noştri au devenit prada şi captivii celor pe care de curând i-am jefuit şi i-am luat prizonieri. Vai de noi! Vai de

noi! Vai de noi! Vai de noi! Văduvele noastre plâng şi fecioarele noastre jelesc, Vai de noi! Vai de noi! Bătrânii noştri plâng şi tinerii noştri jelesc; Vai de noi! vai de noi! Femeile noastre varsă lacrimi, şi cetatea noastră e pustie; Vai de noi! Vai de noi! Vai de noi! Vai de noi! De azi şi până la sfârşitul zilelor noastre [trebuie să plângem], şi copiii noştri; vai de noi! vai de noi! vai de noi! Căci slava glorioasei fiice a Sionului a fost luată, iar slava fiicei Etiopiei, cea josnică, a crescut.

„Dumnezeu este mânios şi cine va avea milă? Dumnezeu a spurcat, şi cine va purifica? Dumnezeu a plănuit, şi cine se va opune planului său? Dumnezeu a vrut, şi cine se va opune intenţiei Sale? Dumnezeu vorbeşte, şi totul se va întâmpla. Dumnezeu a smerit, şi nu există nimeni care să promoveze onoarea. Dumnezeu a luat, şi nu există nimeni care să se întoarcă. Dumnezeu urăşte, şi nu este nimeni care să-L facă iubit. Vai de noi! Numele nostru a fost onorat, astăzi nu mai este nimic. Vai de noi! Din oameni ai casei am devenit oameni din afară, şi din oameni ai cămărilor interioare am fost alungaţi pentru păcatele noastre. Căci Dumnezeu iubeşte pe cei curaţi, dar preoţii nu au iubit pe cei curaţi şi au iubit pe cei necuraţi. Profeţii ne-au mustrat, dar noi nu am acceptat mustrarea, şi [ei] au vrut să ne asculte, dar noi nu am ascultat. Vai de noi! Pentru păcatele noastre am fost respinşi şi din cauza defecţiunii noastre vom fi pedepsiţi. Suveranitatea nu foloseşte la nimic fără puritate, judecata nu foloseşte la nimic fără dreptate, bogăţia nu foloseşte la nimic fără frică de Dumnezeu. Preoţii iubesc cuvintele fabulelor mai mult decât cuvintele Scripturii, iubesc sunetul harpei mai mult decât sunetul Psaltirii, iubesc slujba lumii mai mult decât rugăciunea, iubesc certurile lumii mai mult decât glasul Dumnezeirii, iubesc râsul şi desfrânarea mai mult decât plânsul vieţii; şi iubesc mâncarea trecătoare mai mult decât postul pentru Dumnezeu; şi iubesc vinul şi băuturile dulci mai mult decât jertfele pentru Dumnezeu; şi iubesc trândăvia mai mult decât rugăciunea; şi iubesc bunurile mai mult decât milostenia; şi iubesc somnul mai mult decât

lauda; şi iubesc somnolenţa mai mult decât privegherea. Vai de noi, vai de noi!

„O, Regină, am fost neglijenţi în ceea ce priveşte porunca lui Dumnezeu. Am iubit cuvintele fabulatorilor mai mult decât cuvântul preoţilor. Am iubit să privim faţa femeilor noastre mai mult decât faţa lui Dumnezeu în pocăinţă. Am iubit să ne uităm la copiii noştri mai mult decât să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu. Ne-am mângâiat mai mult cu piatra sardelelor decât cu administrarea dreptei judecăţi pentru orfani. Am iubit să ne privim onoarea mai mult decât să auzim glasul lui Dumnezeu. Am iubit mai mult cuvintele nebunilor decât cuvintele înţelepţilor. Am iubit cuvintele nebunilor mai mult decât să ascultăm cuvintele profeţilor. Vai de noi! Prin propria noastră voinţă ne-am spurcat viaţa; vai de noi, vai de noi! Nu am făcut pocăinţa şi milostenia pe care le iubeşte Dumnezeu, vai de noi! El ne-a dat slava şi noi am risipit-o. Ne-a făcut foarte înţelepţi, iar din propria noastră voinţă am devenit mai nebuni decât fiarele. Ne-a dat bogăţii, iar noi am cerşit până la [cerşetorie] de pomană. Ne-am uitat la caii noştri şi am uitat de întoarcerea noastră. Am iubit lucrurile trecătoare şi nu le-am recunoscut pe cele ce rămân. Am făcut din zilele noastre o bătaie de joc de viaţa noastră, am preferat luxurianţa mâncării, care devine balegă, hranei vieţii care rămâne pentru totdeauna. [Ne-am îmbrăcat] în haine care nu sunt de folos sufletului şi ne-am dezbrăcat de hainele gloriei care sunt pentru totdeauna. Conducătorii noştri şi poporul fac ceea ce urăşte Dumnezeu şi nu iubesc ceea ce iubeşte Dumnezeu: iubirea aproapelui, smerenia, harul, mila faţă de săraci, răbdarea, iubirea casei lui Dumnezeu şi închinarea la Fiul. Dar ceea ce urăşte Dumnezeu este: augurarea cu ajutorul păsărilor, idolatria, cercetarea vrăjitoarelor, ghicitul, magia, muştele, 'akarîno, animalul sfâşiat şi trupul mort al unei fiare, furtul, asuprirea, curvia, invidia, frauda, băutura şi beţia, jurământul fals [împotriva] vecinilor şi mărturia mincinoasă [împotriva] vecinilor.

„Toate aceste lucruri pe care le urăşte Dumnezeu le fac ei.

Şi din cauza lor, Dumnezeu ne-a luat Cortul Legământului Său şi l-a dat poporului care face voia Sa, Legea Sa şi rânduiala Sa. El Şi-a întors faţa de la noi şi a făcut ca faţa Lui să strălucească asupra lor. El ne-a dispreţuit pe noi şi i-a iubit pe ei. Le-a arătat milă faţă de ei şi ne-a şters pe noi, pentru că a luat de la noi Cortul Legământului Său. Căci El a jurat pe Sine Însuşi că nu va desfiinţa iarna şi vara, vremea semănatului şi a secerişului, rodul şi munca, soarele şi luna, cât timp Sionul va fi pe pământ, că nu va nimici cerul şi pământul cu mânie, nici prin potop, nici prin foc, că nu va şterge pe om, nici pe animal, nici pe târâtoare şi nici pe dobitoace, ci că va arăta milă faţă de lucrarea mâinilor Sale şi va înmulţi mila Sa asupra a ceea ce a format. Şi când
5 5 V 9
Dumnezeu va lua Cortul Legământului Său, va nimici cerurile şi pământul şi toată lucrarea lor; iar astăzi Dumnezeu ne-a dispreţuit şi a luat Cortul Legii Sale”. Şi pe când Solomon spunea aceste lucruri, nu înceta să plângă şi lacrimile îi curgeau neîncetat pe obraji.

Iar Duhul Profeţiei a luat cuvântul şi i-a zis: „De ce eşti aşa de trist?
5 5 5 5
Pentru că acest lucru s-a întâmplat prin voia lui Dumnezeu. Şi [Sionul] nu a fost dat unui străin, ci fiului tău cel întâi născut, care va şedea pe tronul lui David, Tatăl tău, Căci Dumnezeu i-a jurat lui David cu adevărat, şi el nu se pocăieşte, că din rodul trupului său va face să şadă pe tronul Său pentru totdeauna, în Cortul Legământului Său, Sfântul Sion. Îl voi pune peste împăraţii pământului şi tronul lui va fi ca zilele cerurilor şi ca rânduiala lunii în veci. Şi Cel ce şade pe tronul Dumnezeirii în ceruri va stăpâni peste cei vii şi peste cei morţi în trup în veci. Şi îngerii şi oamenii Îi vor sluji Lui, şi orice limbă Îl va lăuda şi orice genunchi I se va pleca în adâncuri şi în râuri. Mângâie-te cu acest [cuvânt] şi întoarce-te în casa ta şi nu lăsa ca inima ta să fie cu totul întristată.”

Iar regele s-a mângâiat cu acest [cuvânt] şi a zis: „Facă-se

voia lui Dumnezeu, iar nu voia omului”. Şi iarăşi Îngerul lui Dumnezeu i s-a arătat în mod deschis şi i-a zis: „Cât despre tine, tu vei zidi Casa lui Dumnezeu şi ea va fi slavă şi ca un sprijin pentru tine; iar dacă vei păzi Porunca Lui şi nu vei sluji altor dumnezei, vei fi iubit de Dumnezeu, ca David, tatăl tău”.

61. CUM S-A ÎNTORS SOLOMON LA IERUSALIM.

Solomon s-a întors în cetatea Ierusalimului şi a plâns acolo, împreună cu bătrânii Ierusalimului, un mare plâns în Casa lui Dumnezeu. După aceasta, regele şi preotul Ţadoc s-au îmbrăţişat şi au plâns cu amar în locuinţa Sionului şi au tăcut multă vreme. Bătrânii s-au ridicat şi s-au adresat regelui, zicând: „Nu te întrista pentru aceasta, Domnul nostru, căci noi ştim, de la început până la sfârşit, că fără voia lui Dumnezeu Sionul nu va locui [nicăieri] şi că nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu. Cât despre Sion în vechime, în zilele preotului Eli, înainte ca părinţii noştri să ceară un rege, filistenii au luat Sionul în captivitate în tabăra [lor] – Dumnezeu neglijând Israelul în luptă, iar preoţii ei 'Afnî (Hofni) şi Pînâhas (Fineas) căzând în ascuţişul sabiei. Filistenii au luat Cortul Legii lui Dumnezeu, l-au adus în cetatea lor şi l-au pus în casa zeului lor Dagon. Şi Dagon a fost sfărâmat şi nimicit şi a ajuns ca ţărâna, iar ţara lui a devenit un pustiu pentru şoareci, care au mâncat toate roadele pământului lui, iar persoanele lui au devenit răni şi bube. Şi au adunat preoţii lor, magicienii şi astrologii, şi i-au rugat şi le-au zis: „Cum vom fi uşuraţi de aceste răni şi de necazul care a venit peste noi şi peste ţara noastră?”. Şi acei magicieni au meditat şi s-au retras pentru a fi singuri, şi-au adus instrumentele lor magice şi au meditat, au cumpănit şi au gândit cum ar putea să-i scape de necazul cetăţii lor şi al persoanelor lor. Şi au aflat că această pedeapsă căzuse asupra lor şi asupra cetăţii lor din cauza Sionului. Şi s-au dus la împăraţii lor şi la guvernatorii lor şi le-au spus: „Toate acestea au venit peste voi din cauza Sionului ceresc, Cortul Legii lui Dumnezeu. Şi acum, să ştiţi cum o veţi aduce înapoi în cetatea ei, în patria ei şi în căminul ei. Şi nu trebuie nicidecum să o trimitem cu mâna goală, ci trebuie să-i aducem o jertfă, ca să vă ierte păcatele şi să ia necazul

vostru, când se va întoarce în cetatea ei. Iar dacă nu o trimiteţi înapoi în cetatea ei, nu vă va folosi la nimic să o faceţi să trăiască cu voi, ci veţi continua să fiţi pedepsiţi până la distrugere'.

„ Şi regii şi guvernatorii ei au zis preoţilor ei: „Ce dar spuneţi acum că trebuie să-i dăm şi cum să o trimitem înapoi?”. Aflaţi şi spuneţi-ne ce vom face'. Şi preoţii filistenilor s-au întrunit din nou în consiliu şi au zis regilor şi guvernatorilor lor: 'Faceţi pentru ea, după căpeteniile caselor voastre, şaizeci de figurine de şoareci în aur, căci şoarecii v-au distrus ţara, şi şaizeci de figurine de membre de om, căci oamenii voştri au suferit răni şi furuncule pe membrele lor'. Şi filistenii au făcut cum li s-a poruncit o sută douăzeci de jertfe de aur şi le-au dat Sionului. Şi au întrebat iarăşi pe preoţi: „Cum o vom alunga?” Şi cine ziceţi voi că o va aşeza în cetatea ei?” Şi iarăşi magii filistenilor le-au zis: „Să aducă două cămile care au născut în acelaşi timp pe întâii lor născuţi şi să le unească un car, să le ţină puii şi să-i închidă în casă şi să unească cele două cămile, apoi să le dea drumul şi să le lase să se ducă unde vor vrea”. Şi dacă vor mărşălui drept spre Ierusalim, vom şti că poate Dumnezeu a avut milă de ţara noastră; dar dacă vor rătăci, vor merge încoace şi încolo şi se vor întoarce în locul de unde au pornit, atunci vom şti că Dumnezeu este [încă] mânios pe noi şi nu-şi va îndepărta pedeapsa până nu ne va şterge pe noi şi cetatea noastră.

„Şi filistenii au făcut cum au poruncit preoţii conducătorilor lor şi au alungat Sionul şi s-au închinat în faţa lui. Iar cămilele acelea au mers drept în ţara lui Iuda şi au ajuns la arie, iar casa rudelor tale le-a primit. Iar cei care nu le-au primit au fost bărbaţii din casa lui Dan şi nu s-au închinat Sionului, căci o priveau cu mânie ca pe Dumnezeul lor distrus (?). Şi au tăiat bucăţile de lemn din car şi au adus jertfe acelor cămile şi Sionul s-a întors la locul său. Şi cât timp Sionul a stat în casa [lui], Samuel, Profetul, i-a slujit şi i s-au revelat viziuni şi profeţii, iar el L-a mulţumit pe Dumnezeu în toate faptele sale şi a domnit în Israel patruzeci

şi opt de ani.

„După el, poporul nostru l-a rugat pe Dumnezeu să le dea un rege asemenea naţiunilor care erau în jurul lor. Proorocul Samuel l-a uns rege pe Saul şi acesta a domnit patruzeci de ani. El era din seminţia lui Beniamin, care era cea mai tânără ramură a poporului lui Israel. Şi tot Samuel, profetul, l-a uns pe David, tatăl tău. Şi când filistenii s-au luptat cu regele Saul, Saul a fost înfrânt şi a murit împreună cu [Io]nâthân, fiul său. Iar cei dintre fiii săi care au rămas au vrut să ia Sionul, când au aflat că tatăl şi fratele lor au murit. Şi atunci când au vrut să o ascundă şi să o mute în Valea Gelâbuhe (Gilboa), ca tatăl tău David să nu o ia, ea nu le-a permis să o ia până când tatăl tău a venit şi a luat-o din cetatea ei, dar nu cu jertfe, nu cu tămâie şi arderi de tot. Căci era cu neputinţă să ia Sionul dacă ea nu dorea acest lucru, iar Dumnezeu nu dorea acest lucru. Şi, de asemenea, când tatăl tău a domnit cu dreptate peste Israel, a luat-o din cetatea Samariei şi a adus-o aici, la Ierusalim, dansând în picioare înaintea ei şi scuturând palmele de bucurie pentru ea, căci a fost luată de el ca să vină în cetatea lui David, tatăl tău. Iar în ceea ce priveşte ceea ce spui despre Sionul care se duce în cetatea sa, în ţara Etiopiei, dacă Dumnezeu a vrut şi ea însăşi a vrut, nimeni nu o poate împiedica, căci de bunăvoie s-a dus şi de bunăvoie se va întoarce, dacă Dumnezeu va vrea. Iar dacă nu se va întoarce, va fi voia lui Dumnezeu. Iar în ce ne priveşte pe noi, cu voia lui Dumnezeu, vom avea Ierusalimul, unde ne-ai zidit o casă a lui Dumnezeu. Şi acum, să nu se întristeze inima voastră, ci să se mângâie prin ceea ce v-am spus. Şi înţelepciunea pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeul lui Israel, a ieşit din voi. Căci înţelepciunea este un lucru ciudat. Precum lampa nu este soarele, şi cum oţetul şi aloe nu sunt adaosuri folositoare şi utile la miere, tot aşa cuvintele nebunilor nu sunt folositoare înţeleptului. Şi precum fumul este pentru ochi şi fructul necopt pentru dinte, tot aşa cuvintele nebunilor nu sunt de folos înţeleptului.”

62. DESPRE RĂSPUNSUL LUI SOLOMON CĂTRE EI.

Atunci regele Solomon a luat cuvântul şi le-a zis: „Ascultaţi-mă şi ascultaţi ce am să vă spun. Să presupunem că m-ar fi luat pe mine în timp ce purtam Sionul, ce este cu neputinţă la Dumnezeu? Şi să presupunem că v-ar fi luat pe voi în timp ce-l purtaţi, ce este cu neputinţă la Dumnezeu? Şi să presupunem că v-ar fi făcut pe voi să moşteniţi cetatea noastră şi ne-ar fi distrus pe noi, ce este cu neputinţă la Dumnezeu? Căci toate sunt ale Lui şi nimeni nu poate contrazice voinţa Lui şi nu există nimeni care să poată încălca porunca Lui în cerurile de sus sau pe pământ de jos. El este Regele a Cărui împărăţie nu va trece niciodată, niciodată, Amin. Dar acum să mergem şi să îngenunchem în Casa lui Dumnezeu”.

Bătrânii lui Israel împreună cu regele lor au mers în Casa lui Dumnezeu, au intrat în Locul Preasfânt, au făcut o rugăciune, au căzut jos şi au binecuvântat pe Dumnezeu. Şi Solomon a plâns în locuinţa Sionului ceresc, Cortul Legii lui Dumnezeu, şi toţi au plâns împreună cu el, iar după o vreme au tăcut. Solomon a luat cuvântul şi le-a zis: „Încetaţi, ca nu cumva cei netăiaţi împrejur să se laude cu noi şi să nu ne zică: „Slava lor s-a luat de la ei şi Dumnezeu i-a părăsit”. Nu mai dezvăluiţi nimic poporului străin. Să ridicăm aceste tezaure, care zac bătute în cuie aici, şi să le acoperim cu aur, să le împodobim după felul Doamnei noastre Sionul şi să punem în ele Cartea Legii. Ierusalimul cel liber care este în ceruri deasupra noastră, pe care l-a văzut tatăl nostru Iacov, este cu noi, iar jos este Poarta Cerului, acest Ierusalim pe pământ. Dacă vom face voia lui Dumnezeu şi buna Lui plăcere, Dumnezeu va fi cu noi şi ne va izbăvi din mâna vrăjmaşului nostru şi din mâna tuturor celor ce ne urăsc; voia lui Dumnezeu să se facă, iar nu voia noastră, şi buna plăcere a lui Dumnezeu să se facă, iar nu buna noastră plăcere. Cu aceasta ne-a mâhnit El. De acum încolo mânia

Lui se va răci faţă de noi şi nu ne va abandona vrăjmaşilor noştri, nu-şi va întoarce mila Sa de la noi şi îşi va aduce aminte de legământul încheiat cu părinţii noştri Avraam, Isaac şi Iacov. El nu va face din cuvântul Său o minciună şi nu va încălca legământul Său, care prevedea ca sământa părinţilor noştri să fie nimicită.”

63. CUM AU FOST DE ACORD NOBILII LUI ISRAEL [CU REGELE].

Atunci bătrânii lui Israel au luat cuvântul şi i-au zis: „Facă-se voia ta şi voia Domnului Dumnezeu! Cât despre noi, niciunul dintre noi nu va încălca cuvântul Tău şi nu vom raporta niciunui alt popor că Sionul a fost luat de la noi.” Şi au stabilit acest legământ în Casa lui Dumnezeu, bătrânii lui Israel cu regele lor Solomon, până în ziua de azi. Şi Solomon a trăit [astfel] unsprezece ani după ce Sionul a fost luat de la el, apoi inima lui s-a îndepărtat de dragostea lui Dumnezeu şi şi-a uitat înţelepciunea, din cauza iubirii sale excesive pentru femei. Şi a iubit-o foarte mult pe fiica lui Faraon, regele Egiptului, care se numea Mâkshârâ, şi a adus-o la ea în casa pe care o făcuse; iar pe acoperişul ei erau figuri ale soarelui, ale lunii şi ale stelelor şi era luminată noaptea la fel de puternic ca şi ziua. Grinzile ei erau de bronz, acoperişul de argint, panourile de plumb, iar pereţii de piatră, roşii cu negru, maro cu alb [şi] verde; şi podeaua era din blocuri de safir şi piatră de sardiu. Şi el obişnuia să meargă şi să locuiască acolo din cauza iubirii sale pentru casa sa şi pentru soţia sa Mâkshârâ, fiica lui Faraon, regele Egiptului.

Or, regina poseda nişte idoli pe care tatăl ei îi dăduse ca să se închine la ei şi pentru că, văzând-o pe Solomon că le jertfeşte şi se închină la ei, nu a mustrat-o şi nici nu a părăsit-o, Dumnezeu s-a mâniat pe el şi l-a făcut să uite de înţelepciunea sa. Şi a înmulţit jertfele lor, închinarea lor şi nebunia lor, după nebunia egiptenilor, şi tot poporul casei lui

s-a închinat idolilor şi a învăţat slujba cea nebună a idolilor. Şi, bucurându-se de plăcerea slujbei lor nebuneşti, s-au închinat la fiica lui Faraon, şi copiii lui Israel s-au unit cu ea, iar femeile şi roabele ei s-au unit cu ea în închinarea şi slujba nebună a idolilor. Şi însuşi Solomon a găsit plăcere să audă de slujba ei nebună şi de nebunia ei. Şi când ea a văzut că el o iubea, că o asculta şi tăcea şi că punea multe întrebări despre slujba nebună a zeilor egiptenilor, s-a făcut nespus de plăcută lui şi i-a vorbit cu cuvinte de miere, cu vorbirea blândă a femeilor, cu zâmbetul dulce care însoţeşte prezentarea unei fapte rele, cu întoarcerea feţei şi asumarea unei priviri de bună intenţie şi cu plecarea capului. Prin acţiuni de acest fel, ea i-a abătut inima de la intenţia lui bună şi l-a atras spre răul faptei sale, dorind să-l tragă în nebunia slujirii nebuneşti a idolilor prin nepăsare. Şi aşa cum marea adâncă târăşte în adâncurile ei un om care nu ştie
V 5 5 5 5
să înoate, până când apa îl copleşeşte şi îi distruge viaţa, tot aşa femeia aceea a dorit să-l scufunde pe regele Solomon.

64. CUM L-A SEDUS FIICA FARAONULUI PE SOLOMON

Fiica lui Faraon a venit la Solomon şi i-a spus: „Este bine să te închini zeilor ca tatăl meu şi ca toţi regii Egiptului care au fost înaintea tatălui meu”. Solomon i-a răspuns: „Ei numesc dumnezei lucrurile care au fost făcute de mâinile meşterului în metal, ale tâmplarului, ale olarului, ale pictorului, ale meşterului în piatră şi ale sculptorului; acestea nu sunt dumnezei, ci opera mâinii omului, în aur şi în argint, în aramă şi în plumb, în fier şi în lut şi în piatră, iar voi numiţi „dumnezeii noştri” lucrurile care nu sunt dumnezeii voştri. Dar noi nu ne închinăm decât Sfântului Dumnezeu al lui Israel şi Doamnei noastre, sfântul şi cerescul Sion, Cortul Legii lui Dumnezeu, pe care El ni l-a dat ca să ne închinăm, nouă şi urmaşilor noştri după noi.”

Iar ea, răspunzând, i-a zis: „Fiul tău a răpit-o pe Doamna ta Sion, pe fiul tău pe care l-ai născut, care vine dintr-un popor străin, cu care Dumnezeu nu ţi-a poruncit să te căsătoreşti, adică dintr-o femeie etiopiană, care nu este de culoarea ta şi nici înrudit cu ţara ta, şi care, pe lângă aceasta, este negru”. Solomon i-a răspuns: „Deşi vorbeşti aşa, nu eşti tu însuţi din [acel neam] cu privire la care Dumnezeu nu ne-a poruncit să ne luăm soţii din ea? Şi neamul tău este neamul ei, căci toţi sunteţi fii ai lui Ham; şi Dumnezeu, după ce a nimicit din neamul lui Ham şapte regi, ne-a făcut pe noi moştenitori ai acestei cetăţi, pentru ca noi şi neamul nostru după noi să locuim în ea în veci. Iar în ceea ce priveşte Sionul, voia lui Dumnezeu s-a împlinit şi El le-a dat-o ca să se închine. Cât despre mine, nu voi jertfi şi nu mă voi închina idolilor voştri şi nu voi împlini dorinţa voastră”. Şi deşi ea i-a vorbit astfel şi deşi i-a arătat bunătate seara şi dimineaţa, noaptea şi ziua, el a continuat să-i refuze [cererea]. Şi într-o zi ea s-a înfrumuseţat şi s-a parfumat pentru el şi s-a purtat cu el cu aroganţă şi l-a tratat cu dispreţ. Iar el a întrebat-o: „Ce să fac? Ţi-ai întors faţa rea

spre mine, iar privirea ta spre mine nu mai este ca înainte şi forma ta frumoasă nu mai este la fel de atrăgătoare ca de obicei. Întreabă-mă şi-ţi voi da ceea ce doreşti şi voi împlini ceea ce doreşti, astfel încât faţa ta (sau atitudinea ta) să fie din nou blândă faţă de mine ca înainte”; dar ea tăcea şi nu-i răspundea nici un cuvânt. El i-a repetat cuvintele că va face tot ceea ce dorea ea, iar ea i-a spus: „Jură-mi pe Dumnezeul lui Israel că nu mă vei înşela”. Iar el i-a jurat că-i va da tot ce-i va cere şi că va face pentru ea tot ce-i va spune. Ea a legat un fir stacojiu în mijlocul uşii [casei] dumnezeilor ei şi a adus trei lăcuste şi le-a pus în casa dumnezeilor ei. Şi ea a zis lui Solomon: „Vino la mine fără să rupi firul stacojiu şi pleacă-te şi omoară aceste lăcuste înaintea mea şi smulge-le gâtul”; şi el a făcut aşa. Şi ea i-a zis: „De acum înainte voi face voia ta, pentru că ai jertfit zeilor mei şi te-ai închinat lor”. Iar el făcuse aşa din cauza jurământului său, ca să nu încalce jurământul pe care ea îl făcuse să îl facă, deşi ştia că era o crimă (sau, păcat) să intre în casa zeilor ei.

Şi Dumnezeu poruncise copiilor lui Israel, zicând: „Să nu vă căsătoriţi cu femei străine, ca nu cumva să vă corupă cu dumnezeii lor, cu răutatea faptelor lor şi cu dulceaţa glasurilor lor; căci ele înmoaie inima tinerilor simpli cu dulceaţa glasurilor lor blânde şi cu frumuseţea formelor lor distrug înţelepciunea omului nebun”. Cine a fost mai înţelept decât Solomon? şi totuşi a fost sedus de o femeie. Cine a fost mai drept decât David? şi totuşi a fost sedus de o femeie. Cine a fost mai puternic decât Samson? Şi totuşi a fost sedus de o femeie. Cine a fost mai frumos decât 'Amon? şi totuşi a fost sedus de Tamar, fiica lui David, tatăl său. Şi Adam a fost prima creaţie a lui Dumnezeu, dar a fost sedus de Eva, soţia sa. Şi prin această seducţie a fost creată moartea pentru fiecare lucru creat. Iar această seducţie a bărbaţilor de către femei a fost cauzată de Eva, pentru că toţi suntem copiii Evei.

65. DESPRE PĂCATUL LUI SOLOMON

Solomon a săvârşit un păcat foarte mare prin închinarea la idoli şi, din înţelept, a devenit nebun, iar păcatul lui este scris în Cartea Profeţilor. Şi arhiepiscopii care erau acolo au răspuns şi au zis: „A avut Dumnezeu milă de Solomon pentru această greşeală care este scrisă [ca] păcat al lui?”. Da, Dumnezeu a avut milă de el şi numele lui este numărat împreună cu [numele lui] Avraam, Isaac şi Iacov şi cu David, tatăl său, în Cartea Vieţii din ceruri. Căci Dumnezeu este iertător de păcate. Veniţi acum şi gândiţi-vă, care a fost mai mare dintre cele două, păcatul tatălui său David sau păcatul fiului său Solomon? David a pus să-l ucidă pe Urie în luptă printr-un plan de înşelăciune, ca să poată lua pe soţia lui, Bersâbeh (Batşeba), mama lui Solomon; dar el s-a pocăit, şi Dumnezeu a avut milă de el. Pe când era pe moarte, l-a sfătuit pe fiul său Solomon, zicând: „Omoară-l pe Ioab, cum l-a omorât pe 'Amer (Abner), şi omoară-l pe Şimei, pentru că m-a blestemat” ; şi el a împlinit voinţa tatălui său şi i-a omorât după moartea tatălui său David. Şi Solomon nu a ucis pe nimeni în afară de fratele său când a vrut să se căsătorească cu Samenâwît, soţia tatălui său David, al cărei nume era 'Abîs (Abisag). Iar în ceea ce priveşte greşeala lui Solomon, care este scrisă, v-o voi descoperi, aşa cum mi-a descoperit-o Dumnezeu.

66. DESPRE PROFEŢIA LUI HRISTOS

Acum, conform interpretării profeţiei, numele Solomon însemna în discursul secret „Hristos”. Şi după cum Solomon a zidit casa lui Dumnezeu, tot aşa Hristos a ridicat Trupul Său şi l-a făcut Biserica. Iar când le-a spus iudeilor: „Dărâmaţi casa aceasta şi în trei zile o voi zidi din nou”, le-a vorbit despre casa Trupului Său. Şi după cum Solomon înmulţea neveste de la popoare străine pentru frumuseţea şi farmecul lor, şi [se năşteau] în el dorinţe în dragostea lui prefăcută [pentru ele], tot aşa Hristos a adunat de la popoare străine pe cei care nu aveau Legea, dar care credeau în El. Şi nu era pentru El nici necircumcişi, nici păgâni; şi nu era nici sclav, nici iudeu, nici rob, nici liber ; ci El i-a adunat pe toţi în împărăţia Sa cerească prin Trupul şi Sângele Său. Iar în Cântarea Cântărilor însuşi Solomon a cântat şi a spus: „Sunt şaizeci de viteji în jurul patului lui Solomon, toţi antrenaţi în război şi ţinând săbii, fiecare cu sabia pe coapsă”. Numărul şaizeci a indicat numărul drepţilor Patriarhi, al Profeţilor, al Apostolilor, al Martirilor, al Credincioşilor, al Sfinţilor şi al Monahilor care s-au împotrivit gândului rău şi războiului Satanei. Iar cuvântul „sabie” este, interpretat, cuvântul Scripturii. Cuvântul Domnului taie ca un brici drept şi ascuţit, şi tot aşa Scripturile taie din inima oamenilor primejdia provocată de visele mincinoase din timpul nopţii. Iar cuvintele „patul lui Solomon” sunt, fiind interpretate, Biserica lui Hristos.

Şi iarăşi a cântat Solomon, mântuind: „Împăratul Solomon s-a făcut aşternut”, iar aceste cuvinte se interpretează că Hristos S-a îmbrăcat cu trupul nostru. Numele Solomon în limba evreilor este, fiind interpretat, „Hristos”. Iar evreii nebuni îşi închipuie că cuvintele lui David: „Domnul mi-a zis: „Tu eşti fiul meu şi astăzi te-am născut”„, au fost rostite cu privire la fiul său Solomon. „Doamne, dă-i împăratului judecata Ta şi fiului împăratului dreptatea Ta, ca să judece

cu dreptate pe poporul Tău şi cu dreptate pe nevoiaşii Tăi. Şi el va trăi şi-i vor da din aurul Arabiei, şi se vor ruga neîncetat pentru el, şi-l vor urma [cu vorbe bune], şi el va fi un sprijin pentru tot pământul, pe vârfurile munţilor, şi rodul lui va fi mai mare decât cedrul, şi va înflori în cetate ca iarba pământului, şi numele lui va fi binecuvântat în veci şi numele lui va fi înaintea soarelui. Eu te-am născut din pântece înaintea stelei dimineţii. Dumnezeu a jurat, şi nu se va căi, că tu eşti preotul Lui pentru totdeauna, după rânduiala lui Melchisedec".

Iar în legătură cu această profeţie şi cu altele asemănătoare, pe care David a profeţit-o despre Hristos, iudeii cei nebuni, orbi la inimă, spun că ceea ce a spus David la începutul cărţii sale a fost spus despre fiul său Solomon; aceasta spun iudeii şi îl fac pe Hristos să fie Solomon, din cauza asemănării numelui şi a înţelepciunii şi pentru că era Fiul lui David în trup. Şi cu toate că cei care au venit după David şi Solomon, adică Ilie şi Elisei, ştiau acest lucru, totuşi i-au atribuit păcatul lui Solomon în Cartea Regilor, pentru a-i face de ruşine pe evrei, care sunt orbi la inimă şi duşmani ai dreptăţii. Iar regele Solomon, fiul regelui şi proorocului David, a fost şi el însuşi rege şi prooroc şi a proorocit multe asemănări despre Hristos şi despre Biserică, a scris patru cărţi de proorocii şi este socotit împreună cu Avraam, Isaac şi Iacov şi cu David, tatăl său, în împărăţia cerurilor.

67. DESPRE JALEA LUI SOLOMON

Şi acum vă voi spune cum a murit. Zilele lui erau de şaizeci [de ani], când a fost lovit de o boală. Şi zilele lui nu au fost ca zilele lui David, tatăl său, ci au fost cu douăzeci [de ani] mai scurte decât ale lui, pentru că a fost sub stăpânirea femeilor şi s-a închinat la idoli. Şi a venit îngerul morţii şi l-a lovit [în] picior, iar el a plâns şi a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, am fost înfrânt de legea pământească, căci nu este nimeni nepătat înaintea Ta, Doamne, şi nu este nimeni drept şi înţelept înaintea Ta, Doamne. Căci Tu cercetezi şi încerci inima. Nimic nu este ascuns de Tine. Tu priveşti lucrurile ascunse [ca şi cum ar fi] descoperite şi cercetezi inima. Ai milă de mine, Doamne! Tu cercetezi inima omului şi testezi frâiele. Ai milă de mine, Doamne. Tu auzi şoapta şi tunetul. Ai milă de mine, Doamne. Şi dacă Tu ai milă de cel neprihănit, care nu a călcat poruncile Tale, ce este minunat în mila Ta? Ai milă de mine, Doamne! Dar dacă Tu ai avea milă de mine, păcătosul, mila Ta ar fi un lucru minunat şi plin de har. Ai milă de mine, Doamne! Şi chiar dacă am păcătuit, adu-ţi aminte de Avraam, de Isaac şi de Iacov, părinţii mei, care nu au călcat porunca Ta. Ai milă de mine, Doamne, Cel ce eşti milostiv şi iertător; pentru robul Tău David, ai milă de mine, Doamne. Doamne al lumii, al împăraţilor şi al conducătorilor, miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă! Tu, Cel ce faci pe nebuni înţelepţi şi pe înţelepţi nebuni, miluieşte-mă pe mine, Doamne! Biruitorule al păcătoşilor şi Răsplătitorule al drepţilor, miluieşte-mă, Doamne”. În timp ce rostea aceste cuvinte, lacrimile îi curgeau pe faţă şi a întins mâna după şerveţelul său.

Îngerul lui Dumnezeu s-a coborât la el şi i-a spus: „Ascultă ce am să-ţi spun, pentru care m-a trimis Dumnezeu. Din înţelept ai devenit nebun, din bogat ai devenit sărac şi din rege ai devenit un om mic, călcând porunca lui Dumnezeu. Şi începutul răutăţii tale a fost că ţi-ai luat multe neveste,

pentru că prin aceasta ai călcat Legea Lui, hotărârea Lui şi rânduiala lui Dumnezeu pe care Moise a scris-o şi ţi-a dat-o ţie, lui Israel, ca să nu te însori cu neveste de la popoare străine, ci numai cu neamurile tale şi din casa părinţilor tăi, ca sămânţa ta să fie curată şi sfântă şi ca Dumnezeu să locuiască cu tine. Dar voi aţi dispreţuit legea lui Dumnezeu, crezând că sunteţi mai înţelepţi decât Dumnezeu şi că veţi avea mulţi fii. Dar nebunia lui Dumnezeu este mai înţeleaptă decât înţelepciunea oamenilor, şi El v-a dat numai trei fii: pe cel care a dus slava ta într-o ţară străină şi a făcut locuinţa lui Dumnezeu în Etiopia; pe cel şchiop de picioare, care va sta pe tronul tău pentru poporul lui Israel, fiul rudei rudelor tale de la Ţarbâna, din casa lui Iuda; şi pe cel care este fiul unei femei greceşti, o roabă, care în zilele din urmă îl va nimici pe Roboam şi pe tot neamul tău din Israel; şi această ţară va fi a lui, pentru că el crede în Cel ce va veni, Mântuitorul. Iar seminţia lui Roboam şi rămăşiţa lui Israel vor răstigni pe Cel ce va veni, Mântuitorul, şi amintirea voastră va fi ştearsă din ţară. Căci ei vor pune la cale un plan pe care nu-l vor putea pune în aplicare, iar El se va mânie pe ei şi le va şterge amintirea.

„Cât despre tine, Iosif, fiul lui Iacov, el va fi un simbol al tău. Pentru că fraţii lui l-au vândut în ţara Egiptului din Siria, ţara lui Lâbâ (Laban), şi în timpul coborârii lui în ţara Egiptului a apărut o foamete în Siria şi în toată lumea. Si prin coborârea sa şi-a chemat rudele şi le-a izbăvit de foamete şi lea dat o locuinţă în ţara Egiptului, al cărei nume este Geshen (Gosen). Căci el însuşi a fost rege sub Faraon, regele Egiptului. Tot aşa, Mântuitorul care va veni din neamul vostru vă va izbăvi prin venirea Lui şi vă va scoate din Locuinţa morţilor, unde până la venirea Mântuitorului veţi suferi dureri, împreună cu părinţii voştri; şi El vă va scoate. Căci din sămânţa ta va ieşi un Mântuitor, care te va izbăvi pe tine şi pe cei dinaintea ta şi pe cei ce [vor] veni după tine, de la Adam până la venirea Lui, în neamul neamului tău, şi te va scoate din Locuinţa morţilor, precum

Iosif a scos neamul său din foamete, adică din prima Locuinţă morţilor, în ţara foametei, tot aşa şi Mântuitorul te va scoate pe tine, care eşti neamul Lui, din Locuinţa morţilor. Si cum după aceea egiptenii au făcut sclavi [pe rudele lui Iosif], tot aşa şi demonii v-au făcut sclavi pe voi prin rătăcirea idolilor.

„Si după cum Moise a scos pe rudele sale din robie [din Egipt], tot aşa Mântuitorul vă va scoate pe voi din robia Seolului. Si după cum Moise a făcut zece minuni şi pedepse (sau, plăgi) înaintea regelui Faraon, tot aşa Mântuitorul Care va veni din neamul vostru va face zece minuni pentru viaţă înaintea poporului vostru. Si după cum Moise, după ce a făcut minunile, a lovit marea şi a făcut ca poporul să treacă prin ea ca pe uscat, tot aşa Mântuitorul Care va veni va dărâma zidurile Sheolului şi te va scoate de acolo. Si după cum Moise l-a înecat pe Faraon cu egiptenii în Marea Eritreea, tot aşa Mântuitorul îl va îneca pe Satana şi pe demonii lui în Sheol; căci marea trebuie interpretată pentru Sheol, iar Faraon pentru Satana şi oştile lui de egipteni pentru demoni. Si după cum Moise i-a hrănit [cu] mană în pustiu fără oboseală, tot aşa Mântuitorul vă va hrăni pe voi cu hrana Grădinii (adică a Paradisului) pentru totdeauna, după ce vă va scoate din Sheol. Şi aşa cum Moise i-a făcut să locuiască în pustiu timp de patruzeci de ani, fără ca hainele lor să se uzeze şi fără ca tălpile picioarelor lor să se rupă, tot aşa Mântuitorul vă va face să locuiţi fără oboseală după Înviere. Şi aşa cum Iosua i-a dus pe ei în Ţara Făgăduinţei, tot aşa Mântuitorul vă va duce pe voi în Grădina Deliciilor. Şi aşa cum Iosua i-a ucis pe cei şapte regi ai Canaanului, tot aşa Mântuitorul va ucide cele şapte capete ale lui 'Iblîs. Şi aşa cum Iosua a distrus poporul din Canaan, tot aşa Mântuitorul îi va distruge pe păcătoşi şi îi va închide în cetatea Şeol. Şi aşa cum tu ai zidit casa lui Dumnezeu, tot aşa se
5 5 5 ~ 5
vor construi biserici pe vârfurile munţilor”.

68. DESPRE MARIA, DOAMNA NOASTRĂ A MÂNTUIRII.

„Şi mai mult decât atât, va fi pentru tine un semn că Mântuitorul va veni din urmaşii tăi şi că El te va izbăvi pe tine împreună cu părinţii tăi şi pe urmaşii tăi după tine prin venirea Lui. Mântuirea voastră a fost creată în pântecele lui Adam sub forma unei Perle înainte de Eva. Şi când a creat-o pe Eva din coastă, a adus-o la Adam şi i-a spus: „Înmulţiţi-vă din pântecele lui Adam”. Perla nu a ieşit nici în Cain, nici în Abel, ci în cel de-al treilea care a ieşit din pântecele lui Adam şi a intrat în pântecele lui Set. Şi trecând de la el, Perla a intrat în întâiul născut şi a ajuns până la Avraam. Şi nu a trecut de la Avraam la întâiul său născut Ismael, ci s-a oprit şi a intrat în Isaac cel pururea născut. Şi nu a trecut de la el în întâiul său născut, îngâmfatul Esau, ci a intrat în Iacov cel smerit. Şi nu a intrat de la el în întâiul său născut, rebele Ruben, ci în Iuda, cel nevinovat. Şi nu a ieşit din Iuda până nu s-au născut patru păcătoşi, ci a intrat în Fâres (Perez), răbdătorul. Şi de la el a plecat această Perlă la întâii născuţi, până când a ajuns în pântecele lui Isai, tatăl tatălui vostru. Apoi a aşteptat până ce s-au născut şase mâncăcioşi, după care a ajuns la al şaptelea, David, tatăl vostru nevinovat şi smerit; căci Dumnezeu urăşte pe cei trufaşi şi mândri şi iubeşte pe cei nevinovaţi şi smeriţi. Şi apoi a aşteptat în pântecele tatălui tău până ce s-au născut cinci nebuni rătăcitori, după care a venit în pântecele tău, din pricina înţelepciunii şi a priceperii tale. Şi atunci Perla a aşteptat şi nu a ieşit în primul tău născut. Căci acei oameni buni din ţara lui nu L-au renegat şi nici nu L-au răstignit, ca Israel, poporul tău; când L-au văzut pe Cel ce făcea minuni, care avea să se nască din Perlă, au crezut în El când au auzit de El. Iar Perla nu s-a născut în fiul tău cel mai tânăr, 'Adrâmî. Căci acei oameni buni nici nu L-au răstignit, nici nu L-au renegat, când au văzut minunile şi miracolele făcute de Cel ce avea să se nască din Perlă, iar după aceea au crezut în El prin ucenicii Săi.

„Acum, Perla, care va fi mântuirea voastră, a ieşit din pântecele tău şi a intrat în pântecele lui 'Îyorbe'âm (Roboam), fiul tău, din cauza răutăţii lui Israel, poporul tău, care, în negarea şi în răutatea lor, L-a răstignit. Dar dacă nu ar fi fost răstignit, El nu ar fi putut fi mântuirea lor. Căci fără de păcat a fost răstignit şi fără de stricăciune a înviat. Şi pentru aceasta S-a pogorât la voi în Locuinţa morţilor şi a dărâmat zidurile ei, ca să vă izbăvească, să vă scoată şi să vă miluiască pe toţi. Voi, în pântecele cărora va fi purtată Perla, veţi fi salvaţi împreună cu soţiile voastre, si niciunul dintre voi nu va fi distrus, de la tatăl vostru Adam până la cel care va veni, ruda voastră 'Eyâkem (loiachim), si de la Eva, mama voastră, soţia lui Adam, până la Noe Si soţia sa Tarmîzâ, până la Târâ (Tare) si soţia sa 'Amînyâ, până la Avraam si soţia sa Sârâ (Sara), lui Isaac si soţiei sale Rebkâ (Rebeca), lui Iacov si soţiei sale Leyâ (Lea), lui Yahudâ si soţiei sale Te'emâr (Tamar), si tatălui tău si soţiei sale Bersâbeh (Batseba), si ţie însuţi si lui Tarbânâ, soţia ta, si lui Roboam, fiul tău, si soţiei sale 'Amîsâ, si lui Îyo'akem (loiachin), ruda ta, care va veni, si soţiei sale Hannâ.

„Nici unul dintre voi care va fi purtat Perla nu va fi distrus si, fie că este vorba de bărbaţii vostri sau de femeile voastre, cei care vor fi purtat Perla nu vor fi distrusi. Căci Perla va fi purtată de bărbaţii care vor fi drepţi, iar femeile care vor fi purtat Perla nu vor fi distruse, căci ele vor deveni pure prin acea Perlă, căci ea este sfântă si pură, si prin ea vor fi făcute sfinte si pure; si de dragul lor si de dragul Sionului El a creat întreaga lume. Sionul si-a stabilit resedinţa cu întâiul tău născut si ea va fi salvarea poporului etiopian pentru totdeauna; si Perla va fi purtată în pântecele lui 'Ayorbe'âm (Roboam), fiul tău, si ea va fi salvatoarea întregii lumi. Şi când va veni timpul hotărât, această Perlă se va naste din sămânţa ta, căci ea este extrem de pură, de sapte ori mai pură decât soarele. Şi Răscumpărătorul va veni din scaunul Divinităţii Sale si va locui peste ea si se va îmbrăca cu trupul Său, si îndată tu însuţi îi vei vesti ceea ce-mi vorbeste Domnul meu si Domnul tău.

„Iar eu sunt Îngerul Gabriel, ocrotitorul celor care vor purta Perla din trupul lui Adam în pântecele lui Hannâ, ca să vă feresc de robia si de spurcăciunea în care va locui Perla. Iar lui Mihail i s-a poruncit să îndrume si să păzească Sionul oriunde va merge, iar Uriel va îndruma si va păzi lemnul din desisul care va fi Crucea Mântuitorului. Şi când poporul tău, din invidie, L-a răstignit, se va năpusti asupra Crucii Lui, din cauza mulţimii de minuni care vor avea loc prin ea, si vor fi rusinaţi când vor vedea minunile Lui. Iar în vremurile din urmă, un urmas al fiului tău 'Adrâmîs va lua lemnul Crucii, al treilea [mijloc] de mântuire care va fi trimis pe pământ. Îngerul Mihail este cu Sionul, cu David, întâiul tău născut, care a luat tronul lui David, tatăl tău. Şi eu sunt cu Perla curată pentru cel care va domni în veci, cu Roboam, al doilea fiu al tău; iar Îngerul Uriel este cu fiul tău cel mai tânăr, 'Adrâmî[s]. Acest lucru ţi l-am spus si să nu-ţi întristezi inima pentru mântuirea ta si a fiului tău.”

După ce Solomon a auzit aceste cuvinte, i s-au întors [înapoi] puterile pe patul său şi s-a prosternat înaintea îngerului lui Dumnezeu şi a spus: „Ii mulţumesc Domnului, Domnului meu şi Domnului tău, fiinţă strălucitoare a spiritului, pentru că m-ai făcut să aud un cuvânt care mă umple de bucurie, şi pentru că El nu a tăiat sufletul meu din moştenirea tatălui meu din cauza păcatului meu, şi pentru că pocăinţa mea a fost acceptată după chinul meu, şi pentru că El a privit la lacrimile mele şi a auzit strigătul meu de durere şi a privit la necazul meu şi nu m-a lăsat să mor în durerea mea, ci m-a făcut să mă bucur înainte ca sufletul meu să iasă din trupul meu. De acum înainte nu voi mai fi trist la gândul morţii şi voi iubi moartea aşa cum iubesc viaţa. De acum înainte voi bea din paharul amar al morţii ca şi cum ar fi miere, şi de acum înainte voi iubi mormântul ca şi cum ar fi o locuinţă cu pietre preţioase. Şi când voi fi coborât şi voi fi împins în adâncurile Sheolului din cauza păcatelor mele, nu voi suferi durere, căci am auzit cuvântul care m-a bucurat. Şi când voi fi coborât în adâncurile Sheolului, din pricina păcatelor mele, ce- mi va păsa? Şi dacă mă va fărâmiţa în

mâna Sa şi mă va risipi la marginile pământului şi în vânturi din cauza păcatelor mele, nu mă voi întrista, căci am auzit cuvântul care m-a bucurat şi Dumnezeu nu a tăiat sufletul meu din moştenirea părinţilor mei. Şi sufletul meu va fi cu sufletul tatălui meu David şi cu sufletul lui Avraam, Isaac şi Iacov, părinţii mei. Şi va veni Mântuitorul şi ne va lua din Locuinţa morţilor, împreună cu toţi părinţii mei şi cu rudele mele, bătrâni şi tineri. Cât despre copiii mei, ei vor avea pe pământ trei îngeri puternici care îi vor ocroti. Eu am găsit împărăţia cerurilor şi împărăţia pământului. Cine este ca Dumnezeu, Cel Milostiv, care arată milă faţă de lucrarea Sa şi o slăveşte, care iartă păcatele păcătoşilor şi nu şterge amintirea celui care se pocăieşte? Căci întreaga Sa Persoană este iertare şi întreaga Sa Persoană este milă şi Lui îi aparţine lauda”. Amin.

69. DESPRE ÎNTREBAREA LUI SOLOMON

Solomon s-a întors şi s-a uitat la Înger, şi-a întins ambele mâini şi a întrebat: „Domnul meu, este aproape sau departe venirea Mântuitorului despre care vorbeşti?”. Şi Îngerul i-a răspuns: „El va veni pentru treizeci şi trei de generaţii ale seminţei tale şi ale urmaşilor tăi şi te va izbăvi. Dar Israel îl va urî pe Mântuitorul lor şi îl va invidia pentru că va face semne şi minuni înaintea lor. Îl vor răstigni şi-L vor ucide, iar El va învia şi-i va izbăvi, căci El este milostiv cu cei milostivi şi bun cu cei aleşi ai Săi. Şi iată, vă spun limpede că El nu va lăsa în Şeol pe rudele Sale din Israel pentru care a fost luată Perla”.

Şi după ce Îngerul lui Dumnezeu i-a spus aceste cuvinte lui Solomon, i-a zis: „Pace ţie”. Iar Solomon a răspuns şi i-a zis: „Stăpâne, te rog, îţi pun o întrebare; nu nesocoti strigătul meu”. Şi Îngerul i-a zis: „Vorbeşte, pune-mi întrebarea ta şi îţi voi spune ce am auzit şi ce am văzut”. Şi Solomon i-a zis: „Acum sunt mâhnit din pricina lui Israel, poporul Său, pe care l-a ales ca întâiul născut al Său dintre toate seminţiile străvechi ale moştenirii Sale; spune-mi, oare vor fi ei şterşi după venirea Mântuitorului?”. Îngerul lui Dumnezeu i-a răspuns din nou şi i-a zis: „Da, ţi-am spus că ei îl vor răstigni pe Mântuitor. Şi după ce-şi vor vărsa sângele pe lemnul Crucii, vor fi împrăştiaţi în toată lumea”. Şi Solomon a spus: „Plâng pentru poporul meu. Vai de poporul meu, care de la început până la sfârşit a provocat mereu mânia Creatorului său. Eu şi cei care au fost înaintea mea suntem nevrednici să ni se arate milă din cauza răutăţii faptelor noastre, căci suntem un neam necredincios. Vai de cei care varsă sânge nevinovat, calomniază pe cei drepţi şi îşi împart prada, şi nu cred în cuvântul Lui şi nu umblă după porunca Lui! Judecata lor aşteaptă, iar greşeala lor rămâne; mare este pedeapsa lor. Păcatul lor aşteaptă, şi nu le va fi iertat niciodată, şi păcatul părinţilor lor va fi amintit, căci lucrarea lor a fost

păcatul, şi vor fi nimiciţi de ceea ce ei înşişi şi-au închipuit. Şi vai şi de sufletul meu, căci eu, care am fost cinstit, la moartea mea voi fi tratat cu dispreţ; şi eu, care am fost vestit pentru înţelepciunea mea pe pământ, voi fi transformat în ţărână. În ce este superior regele, dacă nu a făcut bine pe pământ săracilor? Căderea lui în mormânt este aceeaşi, şi drumul lui în adâncuri este acelaşi: la ce folos suntem noi, oamenii? Am fost creaţi în zadar, iar după puţin timp suntem ca şi cum nu am fi fost creaţi niciodată. Cât despre suflarea pe care o respirăm, dacă încetează pentru puţin timp, sufletul nostru se stinge, iar dacă bătaia scânteii inimii care se mişcă în mintea noastră se stinge, devenim ţărână, iar prietenii şi cunoscuţii noştri ne privesc ca pe un lucru scârbos. Şi înţelegerea minţii noastre care este pe [în] capul nostru [se distruge] când sufletul nostru se varsă, şi devenim viermi şi murdărie; şi când căldura trupului nostru a trecut, devenim nimic şi trecem ca dizolvarea unui nor. Ce se întâmplă atunci? Înmulţirea vorbirii este inutilă, şi bunătatea statorniciei este distrusă, şi tăria împăraţilor este ştearsă, şi puterea conducătorilor este distrusă şi nu mai este de găsit. Şi noi toţi trecem ca nişte umbre şi, după ce am trecut în moarte, numele nostru este uitat şi nu se mai găseşte nici o urmă de noi; după trei generaţii de copii ai noştri, nimeni nu-şi mai aminteşte de numele nostru.”

Apoi şi-a întors faţa spre Roboam, fiul său, şi i-a zis: „Fiul meu, abţine-te ±5 51 , , 5 , 5
de la rău şi fa binele, ca să găseşti multe zile pe pământ. Şi nu te pleca în faţa zeilor străini şi nu te închina lor, ci teme-te şi cinsteşte numai pe Dumnezeu, ca să biruieşti pe vrăjmaşii tăi şi pe potrivnicii tăi şi să moşteneşti locuinţa tatălui tău în ceruri şi, de asemenea, viaţa veşnică.”

Iar el i-a zis: „Scrie-mă în sulul Cărţii şi pune-l în cufăr”. Şi a zis preotului Ţadoc: „Unge-l pe fiul meu şi fă-l rege. Aşa cum tatăl meu, David, domnul meu, m-a făcut rege cât a trăit, aşa îl fac rege pe fiul meu Roboam. Şi urmaşii lui vor fi mântuirea mea şi a părinţilor mei în veci, după cum mi-a vorbit Îngerul Domnului”.

70. CUM A DOMNIT ROBOAM.

Preotul Ţadoc l-a luat pe Roboam şi l-a făcut rege, l-a uns şi a făcut pentru el tot ceea ce cerea Legea. Roboam a pus o scândură de lemn pe Cort şi a găsit-o cu numele tatălui său Solomon [scris pe ea], apoi au pus-o pe catârul regelui şi i-au spus: „Slavă Domnului! Şi cetatea a răsunat de strigăte şi s-a sunat din trâmbiţă. Şi înainte ca Roboam să se întoarcă la tatăl său, Solomon a murit. Şi l-au pus pe Solomon în mormântul tatălui său David şi lau plâns cu mare jale, căci în zilele acelea nu s-a găsit nimeni ca el în înţelepciune.

După şapte zile, Roboam a făcut să înceteze jalea pentru tatăl său. Şi poporul lui Israel s-a adunat la Roboam şi i-a zis: „Fă-ne uşoară munca [noastră], căci tatăl tău ne-a îngreunat-o foarte mult la tăierea lemnului şi la cioplirea pietrei şi la facerea carelor ca să aducă lemn de cedru”. Atunci Roboam s-a sfătuit cu sfetnicii şi cu bătrânii din casa regelui şi ei i-au zis: „Răspunde-le cu bunăvoinţă. Căci în vremea aceasta eşti ca un animal tânăr şi coapsele tale nu pot să suporte jugul. Şi acum vorbeşte-le cu bunăvoinţă şi spune-le: „Voi face pentru voi tot ce veţi dori”. Şi când mâna ta va fi stăpânit peste ei, vei putea face cu poporul tău ce vei dori”.” Atunci Roboam a alungat pe bătrâni şi a adus pe tinerii nebuni care fuseseră crescuţi cu el, S-a sfătuit cu ei şi le-a spus mesajul pe care i-l trimisese casa lui Israel şi ceea ce îl sfătuiseră bătrânii din casa regelui să facă. Tinerii aceia nebuni i-au zis: „Un bătrân dă sfatul unui bătrân, un bătrân dă sfatul unui bătrân, un bărbat în vârstă dă sfatul unui bărbat în vârstă, iar un tânăr ca tine dă sfatul unui tânăr. Cât despre aceşti bătrâni, coapsele lor sunt la fel de fragede ca ale unui animal tânăr care nu poate merge. Iar în ceea ce priveşte această chestiune despre care vorbeşti, cine poate contesta porunca Domnului nostru Regele?”. Şi unul dintre ei a sărit în aer în faţa lui Roboam, iar altul şi-a scos sabia, altul şi-a fluturat suliţa, iar altul şi-a luat arcul şi tolba. Şi după ce şi-au terminat jocul, s-au sfătuit cu el, zicând: „O, domnul nostru, să fim noi cu tine şi tu cu noi! Acum, tatăl tău, cu

înţelepciune, ne-a dat pe noi, fii de bărbaţi din Israel pricepuţi în arta războiului, să creştem cu tine, ca să fie puternică împărăţia ta după el. Doamne al nostru, nu arăta o faţă timidă acestor oameni, ca să nu creadă că eşti slab şi că nu eşti în stare să faci război împotriva lor şi împotriva duşmanilor tăi. Căci dacă vor vedea în noi o atitudine de slăbiciune în cuvânt şi în faptă, vom fi dispreţuiţi de ei şi nu ne vor da nici daruri, nici cadouri, nici sclavi, nici tribut şi împărăţia ta va fi distrusă. Dar adresează-te lor cu cuvinte îndrăzneţe şi vorbeşte-le cu aroganţă, zicând: 'Despre tatăl meu spuneţi în lemn şi în piatră, dar eu vă voi face să mă slujiţi cu lanţuri de fier şi cu biciuri de scorpion. Căci flancul meu subţire va fi mai tare decât partea cea mai groasă a trupului tatălui meu şi sfatul meu este mai mare decât sfatul tatălui meu care m-a născut. Nimeni nu va micşora pentru voi truda şi serviciul forţat; ba chiar vi le va spori în toate privinţele. Iar dacă nu veţi împlini porunca mea, voi face din vitele voastre prada mea, copiii voştri vor fi captivi şi cuţitul meu de măcelărie vă va mistui. Şi voi pune stăpânire pe cetăţile voastre, pe câmpurile voastre, pe plantaţiile voastre, pe fântânile voastre, pe livezile voastre, pe livezile voastre, pe pământurile voastre şi pe roadele (sau, recoltele) voastre, şi voi lega cu lanţuri de fier pe oamenii voştri de cinste, iar bogăţiile voastre vor servi [ca] hrană pentru slujitorii mei, iar soţiile voastre vor fi pentru podoaba casei nobililor mei. Şi nu voi schimba această hotărâre a mea, nu o voi micşora, nu o voi face mincinoasă şi nu o voi face fără efect; şi o voi duce la îndeplinire repede şi o voi scrie pentru totdeauna. Căci toată ţara aceasta a fost dată lui David, bunicul meu, pentru împărăţia lui, şi tatălui meu Solomon, după el. Şi [Dumnezeu] mi l-a dat mie, după părinţii mei, ca şi lor, şi vă voi face să mă slujiţi aşa cum i-am slujit noi pe ei; şi acum sfătuiţi-vă şi ascultaţi-mă”.”

Aşa a vorbit Roboam şi către bătrânii lui Israel. Şi tot poporul s-a ridicat laolaltă şi a zis: „Întoarceţi-vă [la] casele

voastre, Israele; n-avem pe nimeni altcineva pe care să-l punem rege decât în casa lui Iuda şi în casa lui Beniamin? Vom lepăda casele lor şi pe bărbaţii ambelor şi vom pune ca rege şi conducător al nostru pe omul pe care-l dorim şi în care se bucură sufletul nostru”. Şi luându-şi armele de război, au fugit în trup şi au venit în cetatea Samaria din Beth Efrâtâ, unde s-au sfătuit şi s-au adunat în trup. Şi casa lui Israel a tras la sorţi între ei, ca să pună împărat pe omul pe care îl vor alege din casa tatălui celui în care a căzut sorţul. Şi sorţul a căzut asupra casei lui Efraim, asupra fiului lui Nâbât, şi au ales un om din casa tatălui său şi au făcut rege pe Ieroboam. Astfel s-a despărţit împărăţia lui Roboam, fiul lui Solomon, şi nu i-a rămas decât casa lui Beniamin şi casa lui Iuda, tatăl său.

Iar cuvântul pe care l-a spus Dumnezeu robului său David nu era minciună: „Din rodul trupului tău îl voi face să şadă pe tronul tău”; şi iarăşi a spus: „Rânduit ca luna în veci”; şi iarăşi a spus: „Dumnezeu a jurat lui David cu adevărat şi nu se va pocăi”. Cel care a domnit pe tronul lui David, tatăl său, a fost Iisus Hristos, ruda lui în carne şi oase prin fecioară, Care a şezut pe tronul dumnezeirii Sale; iar pe pământ a îngăduit să domnească pe tronul Său pe regele Etiopiei, întâiul născut al lui Solomon. Lui Roboam, Dumnezeu i-a dat doar doi urmaşi (sau, rădăcini); iar regele din Rome este fiul cel mai tânăr al lui Solomon. Şi Dumnezeu a făcut acest lucru pentru ca oamenii nebuni să nu ne numească evrei, din cauza lui Solomon şi din cauza lui Roboam, fiul său – acum Dumnezeu cunoaşte inima – şi a făcut acest lucru pentru ca ei să nu-şi imagineze aşa ceva. L-au numit pe Roboam „rege al lui Iuda”, iar pe regele Samariei l-au numit „rege al lui Israel”. Şi din generaţiile lui Roboam, de la Roboam până la 'Îyâkem (Ioiachim) au fost patruzeci şi unu de generaţii. Şi lui Malkî i s-au născut doi fii, Levi şi Sem, tatăl lui Honâse. Şi Honâse l-a născut pe Kalâmyos, şi Kalâmyos l-a născut pe Ioachim, şi Ioachim a născut-o pe Maria, fiica lui David. Şi iarăşi 'Îlî l-a născut pe Malkî, şi Malkî l-a născut pe Mâtî, şi

Mâtî l-a născut pe 'Elî, şi pe Iacov, şi pe Hanna, soţia lui loiachin. Şi 'Elî şi-a luat o soţie şi a murit fără copii. Şi Iacov a luat-o de soţie pe Yohadâ, soţia lui 'Elî, şi a născut din ea pe Iosif tâmplarul, care era logodnicul Mariei. Şi Iosif era fiul lui Iacov în carne şi oase şi fiul lui 'Elî, după Lege; căci Dumnezeu îi poruncise lui Moise ca israeliţii să se căsătorească cu rudele lor, fiecare în casa părinţilor săi, şi să nu se căsătorească cu femei străine.

71. DESPRE MARIA, FIICA LUI DAVID

De aici rezultă că Maria era fiica lui David şi că Iosif era fiul lui David. De aceea, Maria a fost logodită cu Iosif, ruda ei, după cum se spune în Evanghelie: „O, Iosif, fiul lui David, nu te teme să iei de soţie pe Maria, logodnica ta, căci ceea ce se va naşte din ea este de la Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu”. Şi din ea s-a născut Dumnezeu, Cuvântul, Lumină din Lumină, Dumnezeu din Dumnezeu, Fiul Tatălui, care a venit şi a izbăvit creaţia Sa; din mâna Locuinţei morţilor şi a Satanei, şi de moarte ne-a izbăvit pe noi toţi cei ce am crezut în El, şi ne-a atras la Tatăl Său, şi ne-a înălţat la cerul tronului Său, ca să fim moştenitorii Lui, căci El este iubitorul de oameni, şi Lui îi aparţine lauda în vecii vecilor. Amin.

72. DESPRE REGELE ROMEI (CONSTANTINOPOL)

Şi vom începe să vă spunem ceea ce am auzit, ceea ce am găsit scris şi ceea ce am văzut cu privire la regele de Rome. Regatul lui Rome a fost partea şi stăpânirea lui Iafet, fiul lui Noe. Şi şezând, au făcut douăsprezece cetăţi mari, iar Darius a construit cele mai mari cetăţi ale regatelor lor: 'Anţokyâ (Antiohia), Dîresyâ (Tir?), Bârtonyâ (Parţia?) şi Râmyâ (Roma?), şi cei care au domnit au locuit acolo; iar regele Constantin a construit Constantinopolul după numele său. În timpul bătăliei, semnul Crucii i s-a arătat sub forma unor stele tăiate în ceruri, el a fost eliberat din mâinile duşmanului său; şi de atunci regii din Rome şi-au făcut acolo reşedinţa. Şi acel Darius a avut mulţi urmaşi; şi de la Darius până în zilele lui Solomon au fost optsprezece generaţii. Şi din urmaşii lui s-a născut un bărbat al cărui nume era Zanbares şi care a făcut cu înţelepciune un desen al astrolabului şi a aşezat stele pe el şi [a făcut] şi o balanţă (adică un ceas) pentru soare. Şi [pre]a văzut ce avea să urmeze şi că împărăţia nu va rămâne pentru fiii lui Iafet, ci va trece la urmaşii lui David, din seminţia lui Sem. Şi când a văzut acest lucru, a trimis un mesaj regelui David, spunând: „Ia-o pe fiica mea pentru fiul tău”; şi David, regele, a luat-o şi a dat-o fiului său Solomon, iar Solomon a născut un fiu din ea şi i-a pus numele „'Adrâmî”. Şi Zanbares a murit înainte [de aceasta] şi Baltasor, care era din rudele sale, a devenit rege. Şi el nu avea urmaşi de sex masculin care să domnească după el pe tronul său şi era gelos că fiii tatălui său vor domni după el. Şi a trimis un mesaj scris regelui Solomon, zicând: „Trăiască măreţia regatului tău şi cinstita ta înţelepciune! Şi acum dă-mi pe fiul tău, pe care îl voi pune rege peste cetatea Rome. Căci eu nu am putut să nasc fii, ci numai trei fiice. Îi voi da pe oricare dintre fiicele mele pe care o va dori, îi voi da tronul meu şi va fi rege, el şi urmaşii lui după el, în cetatea Rome, pentru totdeauna.”

După ce a citit această scrisoare, regele Solomon a meditat, zicând: „Dacă voi refuza pe fiul meu, el va trimite la regele Orientului, care îi va da pe fiul său, şi ceea ce am plănuit va fi anulat; de aceea îi voi da pe fiul meu”. El s-a sfătuit cu consilierii săi din casa lui Israel şi le-a spus: „Noi am dat deja pe fiul nostru şi pe fiii noştri ţării Etiopiei, iar Israel are un regat acolo. Şi acum, pentru ca să avem o a treia împărăţie, ţara Rome, voi trimite acolo pe 'Ardâmîs, fiul meu cel mai tânăr. Nu mi-l ţineţi în ciudă ca pe un lucru rău pe care l-am luat mai înainte de la fiii voştri, căci este un lucru plăcut lui Dumnezeu că oamenii din Etiopia au învăţat Numele Lui şi au devenit poporul Lui. În acelaşi mod, bărbaţii din Rome, dacă le vom da copiii noştri, vor deveni poporul lui Dumnezeu şi vom primi şi noi numele de „poporul lui Dumnezeu”, fiind numiţi şi chemaţi astfel: 'Poporul lui Israel a luat regatul Etiopiei şi regatul lui Rome'. Daţi copiilor voştri mai mici ca înainte [le-aţi dat celor mai mari], iar cei de vârstă mijlocie să rămână în oraşul nostru”.

Ei s-au sculat, s-au sfătuit şi s-au întors şi i-au spus: „Vom vorbi despre această chestiune regelui şi el va face voia lui”. Iar el le-a zis: „Lăsaţi-mă să aud ce vreţi să spuneţi”. Iar ei i-au zis: „Ai luat deja pe cel mai bătrân din casele noastre, iar acum ia-l pe cel mai tânăr dintre fiii lui”. Şi el a fost mulţumit de acest sfat şi a făcut pentru ei cum au dorit ei. Şi l-a pus înaintea lui pe 'Adrâmî, fiul său, care a luat pe unii dintre nobilii de rang inferior ai casei lui Israel, iar sorţul a căzut asupra lui în numele tatălui său Solomon; şi i-au dat un preot din tribul leviţilor, al cărui nume era 'Akîmîhel, şi l-au aşezat pe 'Adrâmî pe catârul regelui şi i-au strigat: „Slavă! [Trăiască] părintele regal!”. Şi tot poporul a spus: „Aşa este corect şi potrivit”. Şi l-au uns cu untdelemnul regalităţii şi i-au poruncit să respecte toate legile regatului şi l-au pus să jure că nu se va închina la alt dumnezeu decât la Dumnezeul lui Israel. L-au binecuvântat aşa cum îl binecuvântaseră pe David, fratele său, şi l-au sfătuit pe 'Adrâmî aşa cum îl sfătuiseră pe David, şi l-au însoţit pe drumul său spre malul mării.

Şi regele Solomon a scris şi a trimis o scrisoare, spunând: „Pace lui Baltasor, regele din Rome! Ia-l pe fiul meu 'Adrâmî, dă-i-o pe fiica ta şi fă-l rege în cetatea Rome. Tu ai dorit un rege din sămânţa tatălui meu David şi eu am făcut voia ta. Şi ţi-am trimis nobilii lui, paisprezece la dreapta lui şi paisprezece la stânga lui, care vor respecta Legea împreună cu el şi îţi vor fi supuşi, după voia ta.”

Şi au venit acolo cu ambasadorii regelui Rome, împreună cu multă splendoare şi cu tot echipamentul necesar pentru ţara Rome. Şi au venit în cetatea Rome, la regele Balţâsâr, şi au repetat tot ce le trimisese Solomon să spună şi i-au predat pe fiul său. Şi Balţâsâr s-a bucurat nespus de mult şi i-a dat pe fiica lui cea mai mare, al cărei nume era 'Adlonyâ; şi a făcut un mare ospăţ de nuntă, potrivit cu măreţia regatului său, şi l-a aşezat peste toată cetatea lui Rome. Şi l-a binecuvântat, pentru că era nobil de statură, înţelepciunea lui era minunată şi era foarte puternic în puterea lui.

Si într-o zi, Baltâsâr a vrut să-si dovedească stiinta sa în judecarea cazurilor, un om, posesor al unei vii, venind la el si apelând la el, salvând: „Stăpâne, 'Arsânî, fiul lui Yodâd, a încălcat cuvântul tău si a devastat via mea cu oile sale. Si iată, i-am confiscat oile si ele sunt în casa mea; la ce hotărâre vei ajunge în privinţa mea?”. Proprietarul oilor a venit la rege si a apelat la el, spunând: „Dă-mi înapoi oile mele, pentru că mi le-a luat pentru că am intrat în via lui”. Si regele i-a spus: „Du-te si pledează-ţi cauza în fata regelui tău 'Adrâmî si ce-ti va spune el să faci.” Si ei s-au dus si si-au susţinut cauza în faţa lui. Si 'Adrâmî i-a întrebat, economisind: „Cât au mâncat oile din vie, frunzele, sau zarzavaturile, sau strugurii tineri, sau lăstarii?”.

Si proprietarul viei i-a răspuns: „Au mâncat zarzavaturile si lăstarii care aveau struguri si nu a mai rămas nimic din viţă decât lăstarii de lângă rădăcină”. Si 'Adrâmî l-a întrebat pe proprietarul oilor, spunând: „Este adevărat?”. Si proprietarul oilor i-a răspuns: „Stăpâne, au mâncat [doar] viţele cu frunze pe ele”. Si 'Adrâmî a răspuns si a zis: „Omul

acesta spune că au mâncat strugurii: este adevărat?” Si stăpânul oilor a răspuns si a zis: „Nu, domnul meu, ci au mâncat florile înainte ca acestea să se formeze în struguri.”

73. DESPRE PRIMA JUDECATĂ A LUI 'ADRÂMÎ, REGELE RROMILOR

'Adrâmî le-a zis: „Ascultaţi judecata pe care vi-o voi vesti. Dacă oile au distrus toate ramurile din rădăcina viţei de vie, atunci toate vă aparţin. Şi dacă au mâncat frunzele ramurilor şi florile strugurilor, atunci luaţi oile, tundeţi-le lâna şi [luaţi] şi puii celor care nu au fătat încă. Dar oile care au fătat deja pentru prima dată, lăsaţi-le proprietarului oilor”. Şi toţi cei care au auzit hotărârea pe care a pronunţat-o s-au mirat, iar Balţâsâr a spus: „Cu adevărat, această hotărâre este o hotărâre a poporului Dumnezeului lui Israel. De acum înainte judecă pe cel care are un caz la lege, fă război cu cel care vrea să facă război, stăpâneşte pe cel care vrea să fie stăpânit, ţine în viaţă pe cel care trebuie ţinut în viaţă şi dă judecata care trebuie dată după cum vor fi judecaţi oamenii şi ia această cetate pentru tine şi pentru sămânţa ta după tine”. Şi toţi bărbaţii din cetatea Rome au fost mulţumiţi şi l-au făcut pe 'Adrâmî rege peste ei şi s-au bucurat în el cu o mare bucurie, căci aşa s-a întâmplat prin voia lui şi prin voia lui Dumnezeu. Şi [apoi] o febră l-a cuprins pe Balţâsâr, şi atunci l-a trimis pe 'Adrâmî la război şi la tot ce dorea, în timp ce el însuşi a rămas în cetate; şi după aceasta Balţâsâr a murit, iar 'Adrâmî a condus regatul. Şi cetatea Rome a devenit stăpânirea lui 'Adrâmî şi a generaţiilor sale de după el, căci prin voia lui Dumnezeu întreaga împărăţie a lumii a fost dată seminţiei lui Sem, iar robia seminţiei lui Ham şi meşteşugurile seminţiei lui Iafet.

74. CU PRIVIRE LA REGELE DIN MEDJÂM

Regele din Medjâm era din neamul lui Sem. Căci din sămânţa lui Isaac era Esau, care a ieşit din pântecele mamei sale cu Iacov agăţat de talpa piciorului său; şi Iacov a luat dreptul de întâiul născut de la Esau pentru o farfurie de mâncare. Şi numele împărăţiei lui Esau s-a numit, după numele său de dispreţ, „Edom", căci interpretarea lui „Edom" este „linte"; şi din acest motiv urmaşii lui Esau au fost numiţi „edomiţi". Căci, din cauza poftei pântecelui său, el a părăsit şi a pierdut dreptul de naştere al seminţei lui Sem. Căci, dacă sufletul nu este stăpânit prin cumpătare, el va aduce în plasă toate poftele pântecelui care sunt ale trupului. Căci trupul este lacom, dar cumpătarea stăpâneşte sufletul, şi de aceea Pavel a spus: „Ceea ce nu doreşte sufletul, doreşte trupul; şi ceea ce nu doreşte trupul, doreşte sufletul, şi fiecare se ceartă cu celălalt". Dacă un om doreşte un lucru, iar sufletul său se uneşte cu dorinţa trupului său, devine asemenea diavolului; dar dacă îşi stăpâneşte trupul, iar sufletul său se uneşte cu dorinţa sa, devine asemenea lui Hristos. Căci Apostolii spun că Hristos este Capul oricărui om care umblă pe calea cea dreaptă. Iar Domnul nostru a spus ucenicilor Săi: „Umblaţi în Duhul şi nu satisfaceţi poftele trupurilor voastre". Iar ei, auzind aceasta, au părăsit toate poftele trupului şi au zis Domnului nostru: „Iată acum, noi am lăsat toate şi Te-am urmat pe Tine; care este răsplata noastră?". Iar Mântuitorul nostru le-a spus: „Aţi făcut trupurile voastre asemenea îngerilor şi veţi face fapte puternice asemenea mie. Şi iată că v-am dat vouă putere să înviaţi morţii şi vam dat putere să vindecaţi bolnavii şi veţi călca în picioare toată puterea vrăjmaşului. Şi la a doua mea venire veţi judeca şi veţi ruşina cele douăsprezece triburi ale lui Israel, pentru că nu au crezut în Mine şi au tratat cu dispreţ slava Mea. Cât despre cei care vor crede în Mine, îi veţi mări şi îi veţi face să se bucure împreună cu voi în

Împărăţia Mea.”

75. DESPRE REGELE BABILONULUI.

Acum, regele Babilonului este din sămânţa lui Sem şi vă vom arăta clar că regele Babilonului este din sămânţa lui Sem. În zilele de demult, în regatul lui Manase, regele lui Israel, trăia un om al cărui nume era Karmîn, care era temător de Dumnezeu şi care dădea multe milostenii şi ofrande săracilor din Israel. Şi când făcea jertfe pentru casa lui Dumnezeu, o făcea cu sinceritate, iar zeciuiala o dădea de două ori; şi era bun în toate căile sale şi nu era nici un rău înaintea lui. Iar Satana, vrăjmaşul a tot binele, era invidios pe el, pentru că vedea că purtarea lui era bună. Omul acela era foarte bogat în cămile şi cai, în turme de oi şi în cirezi de vite, în aur şi argint şi în haine frumoase, şi obişnuia să hrănească catârul împăratului în 'Armâtem, o cetate din Israel. Locul lui natal era ţinutul lui Iuda, partea părinţilor săi, dar din cauza acestei iubiri de bogăţie s-a dus la 'Armâtem să locuiască acolo, iar Israel i-a permis să se stabilească acolo din cauza bogăţiei sale, căci era extrem de bogat şi avea multe averi, iar guvernatorii [lui Iuda] se temeau de el.

76. DESPRE MARTORII MINCINOŞI

Era un depravat din neamul lui Beniamin, pe nume Benyâs, care conducea catârul regelui lui Israel, iar Karmîn îl hrănea, împreună cu catârul regelui Manase. Şi printre vecinii lui Karmîn erau unii oameni care îl invidiau din cauza păşunilor şi a fântânilor [sale] şi din cauza mulţimii turmelor şi a cirezilor şi a slujitorilor săi, pentru că regiunea [în care se stabilise] era moştenirea părinţilor săi, şi din acest motiv au vrut să-l alunge din ţara lor. Ei l-au urmărit cu rea intenţie pe Benyâs, conducătorul catârului regelui, şi l-au maltratat pe Karmîn şi i-au spus lui Benyâs: „Acest Karmîn blasfemiază şi l-a blasfemiat pe regele lui Israel, unsul lui Dumnezeu, spunând: 'Acest rege nu este fiul unei femei libere, ci fiul unei roabe bătrâne pe care [un anumit om] a cumpărat-o pentru două măsuri Korme [de grâu] pentru a lucra la moară şi la fabricarea cărămizilor'. Duceţi-vă la rege împotriva lui şi acuzaţi-l, căci noi vă vom fi martori în faţa regelui şi nu vom îngădui să fiţi ruşinaţi'„. Şi au făcut un legământ împreună şi i-au jurat că vor depune mărturie mincinoasă împotriva lui Karmîn, prin a cărui limbă nu fusese rostit niciodată un astfel de cuvânt şi în mintea căruia nu intrase niciodată un astfel de gând.

Şi Benyâs s-a dus la stăpânul său, regele, şi i-a povestit toată această chestiune. Şi regele i-a spus: „Este cineva care a auzit asta împreună cu tine?” Şi Benyâs i-a răspuns: „Da, sunt unii care au auzit – doi dintre nobilii lui Israel care aparţin lui 'Armâtem”. Şi regele i-a spus: „Du-te acum şi adu-i aici în secret ca să aflăm dacă sunt de acord cu cuvintele tale; [şi dacă sunt de acord] îi vom tăia capul lui Karmîn.” Şi Benyâs a plecat şi i-a adus pe Zaryos şi pe Kârmelos, din tribul lui Manase, pentru că se înţeleseseră între ei că nu-l vor face de ruşine în faţa regelui în chestiunea mărturiei sale mincinoase. Aceşti doi bărbaţi s-au pus de acord împreună şi au plănuit când erau pe [drumul lor], zicând: „După ce vom

vorbi cu regele, dacă ne va întreba apoi separat (ca să afle adevărul cuvintelor noastre), zicând: „Unde aţi auzit aceste cuvinte?”, fiecare dintre noi va răspunde şi-i va spune: „Când beam vin cu el”. Iar când ne va întreba: „În ce zi [era]?”, vom spune: „La cinci zile după luna nouă”. Şi când ne va întreba: „La ce oră [din zi]?”, vom spune: „La ceasul al nouălea, când şedea cu noi şi beam vin împreună”. Şi când ne va întreba: „Din ce aţi băut şi unde aţi stat jos?”, îi vom spune: „Din cupe de aur, iar locurile noastre erau în holul casei lui, unde erau aşezate pernele pentru a ne întinde. Şi s-au înţeles împreună asupra acestui complot ticălos [în timp ce se aflau] pe drum.

Şi când au ajuns în prezenţa regelui Benyâs, acesta i-a adus în faţă, iar regele i-a interogat, iar ei i-au repetat toate sfaturile lor mincinoase. Şi el i-a întrebat – aşa cum presupuseseră pe drum – cu ce ocazie, în ce zi şi la ce oră au băut [vin] şi s-au aşezat [în sală], iar ei i-au spus. Acum, Dumnezeu a poruncit regilor, guvernatorilor şi tuturor celor cu funcţii înalte să cerceteze o acuzaţie, aşa cum a poruncit Dumnezeu lui Moise.

După ce regele a cercetat toată această chestiune, a chemat pe căpitanul armatei sale, care se afla în faţa lui, şi i-a spus: „Mergeţi mâine în zori şi înconjuraţi casa lui Karmîn şi nu lăsaţi să vă scape niciunul dintre oamenii lui, nici bărbat, nici femeie, şi ucideţi-i [pe toţi] cu sabia. Cât despre Karmîn, tăiaţi-i capul şi aduceţi aici toate bunurile şi averile lui, toate turmele şi cirezile lui, aurul şi argintul lui.”

Şi mincinoşii aceia s-au bucurat şi s-au întors în districtul lor, au intrat în casa lui Karmîn şi au discutat cu el cu vorbe de pace, i-au făcut complimente şi l-au batjocorit în faţă, răutatea lor fiind în inimile lor. Şi atunci s-a împlinit asupra lor profeţia lui David, care a spus: „Celor care vorbesc cuvinte de pace cu aproapele lor şi [au] răutatea în inima lor, răsplăteşte-le după răutatea faptelor lor şi după răutatea gândurilor lor”. Şi s-au îmbătat în casa lui Karmîn şi s-au culcat împreună cu el. Şi după ce au adormit, iată că îngerul

lui Dumnezeu a fost trimis la Karmîn, l-a trezit şi i-a zis: „Lasă toate averile tale şi salvează-te, căci oamenii au primit poruncă de la regele Manase să-ţi taie capul. Ia tot ce poţi din averea ta şi fugi în altă ţară, căci acest Manase este un ucigaş de profeţi şi un căutător de sânge de oameni nevinovaţi”.

Atunci Karmîn s-a sculat imediat, şi-a căutat comoara în aur şi a luat-o. Şi-a trezit soţia şi cei doi fii ai săi, şi-a trezit şi servitorii săi aleşi, i-a încărcat cu bunuri de mare valoare şi a plecat noaptea. Şi a concediat pe soţia sa şi pe fiii săi împreună cu doi slujitori ca să meargă la Ierusalim, iar el a plecat cu doi dintre slujitorii săi într-o ţară îndepărtată – o distanţă de trei luni de călătorie – şi a ajuns în Babilon. Şi a venit la Balâ'on, regele Babilonului, şi ia dat un dar şi i-a povestit ce i se întâmplase. Şi Balâ'on l-a iubit pe Karmîn şi i-a dat o cameră lângă casa negustorului său, care plecase într-o ţară îndepărtată pentru o perioadă de trei ani.

Iar pe acei oameni care au depus mărturie mincinoasă i-au ucis în pat în casa lui Karmîn.

Iar soţia negustorului îl iubea pe Karmîn, a fost sedusă de el şi a rămas însărcinată; acum comportamentul femeilor este rău. Şi soţul femeii a părăsit- o când era însărcinată, iar ea a născut şi a dat copilul unei doici care l-a crescut. Iar în al doilea an s-a rătăcit şi a rămas însărcinată cu Karmîn, pentru că persoana lui Karmîn era foarte bună în Israel. Şi femeia a dorit să arunce copilul pe care îl născuse în râu când s-a născut şi să-l aştepte pe negustor, soţul ei, ca şi cum nu s-ar fi rătăcit şi nu ar fi făcut nimic [rău]. Aşa cum spune înţeleptul Solomon: „Sunt trei lucruri care sunt dificile în mintea mea, iar pe al patrulea dintre ele nu-l pot înţelege: – Urma vulturului în ceruri, calea şarpelui în stâncă, urma unei corăbii în mare”. Iar cea de-a patra dintre ele despre care vorbeşte se referă la femeia rea, care, după ce şi-a nedreptăţit soţul şi s-a spălat, stă ca o femeie care nu a făcut nimic şi jură pe nedrept.

Şi în acea vreme, soţia lui Balâ'on, regele Babilonului, a

conceput şi a dat naştere la ceva care semăna cu un vultur, o pasăre perfectă, dar complet lipsită de aripi. Ea a chemat o servitoare favorită şi a trimis lucrul într-un coş de răchită şi i-a poruncit să-l arunce în mare (adică în râu), fără ca nimeni să ştie de el. A venit vremea să nască soţia negustorului, iar ea a născut un copil de sex masculin, cu o figură frumoasă [şi vrednică de] compasiune. Şi fără să-l alăpteze, ea a chemat o slujnică care era preferata ei, l-a pus într-o cutie şi i-a poruncit să-l arunce în mare (adică în râu), fără ca nimeni să ştie, căci se temea de soţul ei. În aceeaşi noapte au născut două femei, [soţia negustorului] şi soţia regelui, iar în zorii zilei cele două femei şi-au trimis roabele să îşi arunce copiii în râu.

Şi, prin voia lui Dumnezeu, aceste două roabe s-au întâlnit înainte de a arunca copiii în râu şi au vorbit împreună. Şi roaba regelui a întrebat-o pe roaba negustorului, zicând: „Ce ai în cutia ta?” Şi ea i-a arătat copilul cel frumos. Şi roaba regelui a întrebat-o: „De ce l-ai adus aici?”. Iar roaba negustorului i-a răspuns: „Pentru că soţia stăpânului meu s-a rătăcit cu un israelit, a rămas însărcinată şi a născut un copil şi mi-a poruncit să-l arunc în râu”. Iar roaba împăratului i-a zis: „De ce nu creşte un copil atât de frumos?”. Iar roaba negustorului i-a zis: „Soţul ei a lăsat-o însărcinată, iar ea a născut un fiu şi îl creşte; cum va creşte atunci pe acest copil care este din neam străin şi străin?”. Iar roaba negustorului a întrebat cu parcimonie pe roaba regelui: „Ce ai în cutia ta?”. Iar roaba regelui i-a răspuns: „Stăpâna mea a născut un copil care nu are înfăţişare de om, ci de vultur fără aripi, şi mi-a poruncit să-l arunc în râu. Şi acum dă-mi pe acest fiu al tău, ca să-l dau stăpânei mele, şi ia această pasăre şi arunc-o în râu”, şi aşa au făcut. Şi roaba regelui a adus copilul [lui Karmîn] stăpânei sale, iar regina s-a bucurat şi i s-a raportat regelui că regina a născut un fiu. Şi regina a dat copilul dăruit dădacilor şi el a crescut în casa regelui, iar ea i-a pus numele „Nâbukednâşar” (Nabucodonosor), ceea ce înseamnă, fiind interpretat, „Prin soarta păsării”.

Şi prin aceasta se ştie bine că regele Babilonului este

sămânţa lui Sem. Şi a venit şi a răsturnat Ierusalimul prin voia lui Dumnezeu şi a luat pe fiii lui Israel prizonieri şi i-a făcut să rătăcească în cetatea Babilonului împreună cu nepoţii lui Manase. Şi era atât de bogat, încât a ridicat în câmpia Babilonului un stâlp de aur înalt de şaizeci de coţi, şi era foarte arogant şi spunea: „Eu fac să strălucească soarele în ceruri”; şi se închina la idoli. Şi Dumnezeu l-a smerit ca să-L cunoască, şi şi-a pus partea lui cu fiarele câmpului. Şi când a cunoscut Numele Domnului, după şapte ani, i s-a făcut milă de el şi l-a adus înapoi cu pocăinţă. Şi împărăţia Babilonului a fost a lui şi a aparţinut neamului său pentru totdeauna.

77. DESPRE REGELE PERSIEI

Şi regele Persiei este, de asemenea, din neamul lui Sem, şi vă vom informa despre cele ce-l privesc. Şi Iuda a născut doi fii şi a adus-o pe Te'mâr (Tamar) prin fiul său cel mare, iar el a murit. Şi Iuda a trimis la ea pe fiul său cel mai tânăr, ca să ridice urmaşi fratelui său prin soţia fratelui său. El a făcut ceea ce Dumnezeu urăşte şi nu a vrut să ridice urmaş fratelui său, cum îi poruncise tatăl său Iuda. Când s-a culcat cu Tamar, a făcut ca sămânţa ei să se ducă în pământ, ca să nu germineze în pântecele ei şi să nu fie numită sămânţa fratelui său, ci a vrut să ridice sămânţă de la propria lui soţie în numele lui. Dumnezeu, văzând fapta lui cea rea, şi-a întors faţa de la el şi l-a omorât. Iuda, socrul lui Tamar, a adus-o înapoi, a aşezat-o în casa tatălui ei şi a zis rudelor sale Păstraţi cu grijă pe această femeie israelită şi să nu se spurce cu un străin. Căci eu am un fiu mic şi, dacă Dumnezeu îl va lăsa să crească, il voi da ei”. Pe când Tamar trăia ca văduvă în casa tatălui ei, iată că Iuda, socrul ei, a venit în locul unde erau stânele ei, ca să tundă lâna cu mare satisfacţie şi plăcere. Tamar, când a auzit că a venit socrul ei, şi-a dat jos hainele de văduvă, s-a îmbrăcat cu haine frumoase, s-a acoperit cu un voal ca o curvă, l-a urmat şi s-a aşezat la masă. El i-a trimis un mesaj, zicându-i: „Doresc să am tovărăşie cu tine”. Iar ea i-a zis: „Ce-mi dai pentru chirie? Iar el i-a zis: „Îţi voi trimite dis-de-dimineaţă un miel de lapte”; iar ea i-a zis: „Dă-mi un gaj până când îmi vei da mielul”. Şi el i-a dat toiagul [lui], inelul şi căciula încinsă care era sub coif. Şi el a mers cu ea, iar ea a luat [lucrurile] şi s-a dus la casa ei. Şi i-a trimis mielul dis-de-dimineaţă. Şi slujitorii lui au întrebat şi au zis: „Unde este casa curvei?”. Iar ei i-au răspuns: „Nu este nicio curvă în cetatea noastră”; şi s-au întors în cetatea lui şi i-au spus că nu este nicio curvă în cetatea lui. Şi Iuda le-a zis: „Lăsaţi [asta]; facă-se voia lui Dumnezeu”.

Atunci Tamar a rămas însărcinată şi i-au spus socrului ei

că a rămas însărcinată. Acesta s-a dus şi a adus pe bătrânii lui Israel la tatăl lui Tamar şi i-a zis: „Adu-mi pe fiica ta care a rămas însărcinată, ca să o ucidem cu pietre, cum a poruncit Moise, căci a adus ocara asupra casei lui Israel”. Şi tatăl lui Tamar şi rudele ei i-au spus că socrul ei a vorbit astfel. Ea a scos inelul, toiagul şi căciula şi le-a dat tatălui ei şi rudelor sale şi le-a zis: „Proprietarul acestor lucruri m-a sedus; să mă ucidă cu pietre împreună cu el”. Iuda, văzându-şi bunurile, le-a recunoscut şi a zis: „Tamar este mai dreaptă decât mine”; a lăsat-o şi a venit la casa lui. Şi Tamar a născut gemeni, două neamuri, Fâres (Perez) şi Lira. Şi Fârs (Persia) a fost întemeiată în numele lui Fâres, iar el a domnit peste ea şi urmaşii ei după el şi au fost numiţi „Farasâwîyân” (persani). Iată acum, este dovedit că regele Persiei este din sămânţa lui Sem.

78. CU PRIVIRE LA REGELE MOABULUI

Şi regele Moabului este din sămânţa lui Sem şi vă vom informa cum s-a întâmplat acest lucru. Şi când Dumnezeu l-a făcut pe Avraam să plece din ţara tatălui său în ţara lui Kirin (Harran), a făcut ca Lot să treacă în ţara Sodomei şi Gomorei. Şi când Dumnezeu a vrut să-i extermine pe locuitorii Sodomei şi Gomorei, a trimis pe îngerii Săi Mihail şi Gabriel să-l scoată pe Lot şi să ardă cetăţile Sodomei şi Gomorei; şi ei le-au distrus şi l-au scos pe Lot cu copiii săi. Iar soţia lui s-a întors să vadă cetatea tatălui ei şi a mamei sale. Şi mânia lui Dumnezeu s-a pogorât peste cetatea Sodomei sub forma unei ploi de foc din cer, care a ars munţii şi dealurile şi stâncile şi pământul. Şi s-au pogorât fulgere, fulgere în furcă, tunete amestecate cu zgomotul mâniei lui Dumnezeu şi un nor de foc, care a făcut ca focul să fumege. Şi când s-a auzit toată această zarvă, îngerii au zis lui Lot: „Nu te întoarce după ce ai ieşit din cetate, nu te întoarce ca să nu mori de moarte”. Dar când 'Akmâbâ, soţia lui Lot, a auzit acest lucru, s-a întors înapoi şi a devenit un stâlp de sare, şi există până în ziua de azi, chiar până în ziua de azi. Cât despre Lot, Dumnezeu l-a făcut să locuiască în munţii Ararat. Şi a plantat o nouă vie, iar fiicele lui l-au făcut pe tatăl lor să bea vin şi au pus la cale o conspiraţie rea, spunând: „Cum (adică, de ce) se va pierde (sau se va şterge) posesiunea tatălui nostru? Mama noastră a fost distrusă pe drum şi nu este nimeni care să ne căsătorească, aici”. Şi l-au îmbătat pe tatăl ei, iar fiica lui cea mare s-a culcat cu el, în timp ce mintea lui era întunecată de vin, iar Lot cel drept nu a ştiut când s-a culcat fiica lui cu el şi când s-a ridicat de la el, căci mintea lui era întunecată de băutura tare. Şi Noe era

beat şi dezbrăcat în faţa soţiei şi a copiilor săi şi a blestemat pe fiul său care râdea de el; şi [fapta de a se culca cu fiica sa]] nu a fost socotită de Lot ca un păcat, căci a făcut-o fără să ştie. Iar fiica sa cea mai mare a rămas însărcinată şi a născut un fiu, căruia i-a pus numele „Moab”, ceea ce înseamnă, fiind interpretat, „De la tatăl meu pe genunchi”. Şi el a fost tatăl moabiţilor şi al hagarenilor. Iată acum că este clar că regele Moabului este din neamul lui Sem.

79. DESPRE REGELE LUI AMALEC

După ce fiica cea mare a lui Lot a născut pe fiul său, ea a zis fiicei celei mai tinere: „Vino acum, hai să-l facem pe tatăl nostru să bea vin, ca să te uneşti şi tu cu el, ca să ai, poate, sămânţă”. Şi iarăşi au pregătit vin şi iarăşi iau spus cuvinte nebuneşti şi i-au zis: „Bea vin, tatăl nostru, ca să ţi se mângâie inima”; iar el, omul cel simplu, a băut şi s-a îmbătat. Şi iarăşi, după ce a băut şi mintea lui era tulburată de vin, a venit fiica cea mai tânără şi s-a culcat cu el, şi iarăşi el nu ştia că s-a culcat cu el, nici că s-a sculat de la el. Şi ea a rămas însărcinată şi a născut un fiu, căruia i-a pus numele Amon şi el este tatăl amaleciţilor.

Iată acum că este clar că regele lui Amalec este din neamul lui Sem.

80. DESPRE REGELE FILISTENILOR

Si iată că sămânţa lui Samson a domnit peste filisteni. Si Samson era din sămânţa lui Dan, [unul] dintre cei doisprezece fii ai lui Iacov, şi era fiul roabei lui Iacov; şi vă vom informa cum a apărut acest Samson. Îngerul Domnului s-a arătat mamei lui Samson şi i-a zis: „Fereşte-te de orice spurcăciune şi nu te lipi de nimeni, afară de bărbatul tău, căci cel ce se va naşte din tine va fi nazireu, sfânt pentru Domnul, şi va fi izbăvitorul lui Israel din mâna filistenilor”. Si atunci ea l-a născut pe Samson. Si din nou Îngerul i s-a arătat şi i-a spus: „Să nu laşi să treacă lama de ras peste capul lui, să nu mănânce carne şi să nu [bea] vin şi să nu se căsătorească cu o femeie străină, ci numai cu o femeie din familia lui şi din casa tatălui său”. Si cum i-a dat Dumnezeu putere aţi auzit în Cartea Judecătorilor. Dar el a călcat porunca lui Dumnezeu şi a venit şi s-a căsătorit cu o fată a filistenilor necircumcişi. Din această cauză, Dumnezeu s-a mâniat şi l-a dat în mâinile unor oameni ai filistenilor necircumcişi, care i-au orbit ochii şi l-au pus să facă pe bufonul în casa regelui lor. Si a dărâmat acoperişul peste ei şi a ucis şapte sute de mii dintre ei, iar în timpul vieţii sale a ucis şapte sute de mii dintre ei cu fierul, cu piatra, cu toiagul [său] şi cu osul de măgar. Căci numărul lor era ca numărul lăcustelor, până când a izbăvit pe Israel din slujba filistenilor.

Apoi Dalîlâ (Dalila) a rămas însărcinată cu Samson şi, pe când era însărcinată, Samson a murit cu filistenii; şi Dalila a născut un fiu şi i-a pus numele „Menahem”, care, fiind interpretat, înseamnă „Sămânţa celui puternic”. Acum Dalila era sora lui Maksâbâ, soţia regelui filistenilor, şi când Samson l-a ucis pe regele filistenilor în casă cu poporul şi familia lui şi a murit cu el, Dalila s-a dus la sora ei, Maksâbâ, regina filistenilor. Amândouă femeile erau frumoase şi nu aveau copii, dar amândouă au rămas însărcinate; Maksâbâ fusese însărcinată şase luni cu Kwolâson, regele filistenilor,

iar Dalila fusese însărcinată patru luni cu Samson; şi soţii amândurora erau morţi. Si cele două femei se iubeau foarte mult. Si dragostea lor nu era ca o dragoste de surori, ci ca dragostea mamei pentru fiu şi a fiului pentru mamă; aşa era dragostea lor. Si au trăit împreună. Si stăpânirea asupra celor care au rămas din măcelul [făcut] de Samson în casa regelui a fost în mâinile lui Maksâbâ, pentru că nu a mai rămas niciunul dintre puternicii războinici ai regatului filistenilor, şi de aceea Maksâbâ a stăpânit peste cei care au rămas. Si ei îi vorbeau dimineaţa şi seara, spunând: „Nu avem alt rege în afară de tine şi în afară de cel care va ieşi din pântecele tău. Dacă domnul nostru Dâgon ne va face o favoare, ceea ce este în pântecele tău va fi un fiu, care îl va venera pe zeul nostru Dâgon şi va domni peste noi. Iar dacă va fi o fiică, o vom face să domnească peste noi, pentru ca numele tău şi numele lui Kwolâson, domnul nostru, să fie memorialul tău peste noi.”

Si atunci Maksâbâ a născut un copil de parte bărbătească şi toţii bărbaţii

[5] filistenilor s-au bucurat, i-au[11] adus omagiu şi[5] au[5] cântat[5], spunând: „Dâgon şi Bel au onorat-o şi au iubit-o pe Maksâbâ, iar sămânţa lui Kwolâson s-a regăsit din Maksâbâ.” Si Dalila a născut şi ea un fiu, iar cele două femei au crescut copiii în mare stare şi demnitate. Si când copiii au împlinit cinci ani, au mâncat şi s-au jucat împreună în faţa lor, iar mamele le-au făcut haine din lucruri scumpe şi [le-au pus] pumnale la brâu şi lanţuri la gât. Si poporul l-a aşezat pe fiul lui Maksâbâ pe tronul tatălui său şi l-a făcut rege peste filisteni.

81. CUM L-A UCIS FIUL LUI SAMSON PE FIUL REGELUI FILISTENILOR

Şi celălalt fiu, Akamhel, fiul lui Samson, a vorbit cu mama sa Dalila, spunând: „De ce nu domnesc şi nu mă aşez pe acest tron?”. Şi mama lui i-a zis: „Încetează, fiul meu. Tronul acesta nu a fost al tatălui tău şi cetatea aceasta nu a fost cetatea tatălui tău; când Dumnezeul tatălui tău te va lăsa să creşti mare, vei merge la tronul tatălui tău.” Iar fiul ei i-a spus: „Nu, nici eu nu te voi părăsi pe tine, mama mea, nici pe Maksâbâ, mama mea, şi voi fi rege aici”.

Într-o zi, cei doi tineri s-au îmbătat după ce s-a terminat masa [lor], iar uşile erau închise. Şi cele două femei stăteau împreună pe punctul de a mânca carne, iar cei doi tineri se jucau în faţa lor, iar ele mâncau împreună cu ei, iar o servitoare ţinea farfuria între ele. Şi 'Akemehel, fiul Dalilei, a luat din farfurie [o bucată de] carne, care-i umplea cele două mâini, şi a dus-o la gură, iar Ţebreles, fiul lui Maksâbâ, regele filistenilor, i-a smuls partea de carne care-i ieşea din gură. Şi 'Akemehel a scos sabia şi i-a tăiat capul, iar el a căzut în farfurie înainte de a putea înghiţi ceea ce apucase, iar trupul lui a căzut pe gresia casei; mâinile şi picioarele îi tremurau convulsiv şi a murit pe loc. Frica şi consternarea au cuprins cele două mame, care nu au spus nimănui nici un cuvânt pentru că le era frică, ci au înghiţit mâncarea pe care o aveau în gură şi se uitau una la alta, neştiind ce să facă.

Şi roaba aceea s-a ridicat din mijlocul lor, a luat capul lui Ţebreles din farfurie, l-a pus la loc la gâtul ei şi l-a acoperit cu mantia ei. Şi Dalila s-a sculat şi a luat sabia fiului mort al surorii sale şi s-a dus să-l ucidă pe 'Akemehel, dar el s-a salvat ascunzându-se după un stâlp. Şi a pornit să-şi ucidă mama. Sora lui s-a ridicat şi a apucat-o, zicând: „De ce să ne distrugă [cearta] lui?” Acest [tânăr] este [născut] din rădăcină rea şi nu poate [da] roade bune; vino, sora mea, ca

nu cumva să te distrugă şi pe tine.” Şi ea a luat sabia din mâna lui şi a scos din perna lui (...) bogate haine purpurii purtate de regi şi i le-a dat şi i-a spus cuvinte bune, zicând: „Ia haina, fiule, şi tu însuţi vei şedea pe tronul împărăţiei filistenilor.” Şi 'Akemehel s-a înfuriat ca un urs sălbatic, căci voia să le ucidă pe amândouă femeile până când le va alunga din casă. Ele au ieşit şi, după ce le-a făcut să părăsească casa, a luat haina purpurie şi a ieşit. Cele două femei s-au întors, au pregătit trupul pentru înmormântare şi l-au îngropat în taină.

Şi când a venit vremea cinei, tinerii şi administratorii l-au căutat [pe regele lor] şi nu l-au găsit şi au întrebat de el, iar mama lui le-a zis: „Regele vostru este bolnav şi acesta va şedea în locul lui”. L-au luat şi l-au aşezat pe tron, şi au pregătit un ospăţ şi s-au bucurat. Şi de atunci fiul lui Samson a domnit peste ei şi nimeni nu a mai călcat porunca lui; şi a săvârşit acest act [de ucidere] la cincisprezece ierni după ce s-a născut, iar împărăţia filistenilor a devenit a lui şi a urmaşilor lui după el. De aceea, iubiţilor, este bine ştiut că regatul filistenilor aparţine seminţiei lui Sem.

82. DESPRE COBORÂREA LUI ABRAHAM ÎN EGIPT

Şi am mai putea să vă informăm că, după ce Dumnezeu i-a dat lui Avraam glorie şi bogăţie, îi lipsea un fiu. Şi Sârâh şi Avraam au discutat împreună pe patul lor, iar el i-a spus: „Tu eşti stearpă”, iar ea i-a răspuns: „Nu eu sunt stearpă, ci tu însuţi”; şi au continuat să discute şi să se certe împreună pe această temă. Şi a venit o foamete în ţara Canaanului, iar Avraam a auzit că în ţara Egiptului, ţara lui Faraon, se găsea ceva de mâncare. Şi, după ce şi- a cheltuit toate bunurile sale în caritate pentru săraci în zilele de foamete, fără să facă provizii pentru ziua următoare, a venit foametea în ţara Canaanului şi i-a lipsit hrana. Şi a zis: „Mulţumesc lui Dumnezeu că ceea ce mi-a dat am cheltuit pentru robii mei. Dar în ceea ce te priveşte pe tine, sora mea Sârâh, vino, să mergem în ţara Egiptului pentru a ne salva de la moartea prin foamete”. Iar ea i-a spus: „Facă-se voia Ta, stăpâne, şi dacă vei muri, voi muri cu tine, iar dacă vei trăi, voi trăi cu tine; nu-mi stă în putinţă să contrazic cuvântul Tău pentru totdeauna.” Şi atunci s-au sculat şi au pornit la drum.

Şi când s-au apropiat [de Egipt], Avraam i-a spus lui Sârâh: „Un singur lucru trebuie să te rog, şi fă ceea ce îţi cer”; iar Sârâh a spus: „Vorbeşte, domnul meu”. El i-a spus: „Am auzit că obiceiurile egiptenilor sunt nelegiuite şi că ei trăiesc în idolatrie şi curvie. Şi când te vor vedea, vor născoci rele împotriva mea şi mă vor ucide din cauza bunătăţii frumoasei tale figuri, căci nu este nimeni printre ei care să se poată compara cu tine. Şi acum, ca să-mi salvezi viaţa, spune, dacă te vor întreba despre mine: „Eu sunt sora lor”, ca să-mi salvezi sufletul de la moarte prin mâna străinilor”. Şi Sârâh a spus: „Facă-se voia ta. Cuvântul pe care mi-l spui îl voi rosti şi ceea ce îmi spui să fac voi face”. Şi au plâns şi s-au închinat lui Dumnezeu şi au intrat în marea cetate a regelui Egiptului.

Şi când egiptenii i-au văzut pe Avraam şi pe Sârâh, s-au

minunat de frumuseţea înfăţişării lor, căci îşi închipuiau că fuseseră născuţi de aceeaşi mamă. Şi l-au întrebat pe Avraam: „Ce este femeia aceasta pentru tine?” Şi Avraam le-a răspuns: „Este sora mea”. Şi au întrebat-o şi pe Sârâh: „Ce este pentru tine bărbatul acesta?” Şi ea le-a răspuns: „Este fratele meu”. De aceea, poporul a făcut o relatare lui Faraon că a venit un cuplu de formă bună, una femeie şi celălalt tânăr, şi că nu era nimeni ca ei în toată ţara. Faraon s-a bucurat şi a trimis un mesaj lui Avraam, zicând: „Dă-mi pe sora ta ca să mi-o logodeşti”. Şi Avraam s-a gândit în mintea sa, zicând: „Dacă o voi refuza, mă va ucide şi o va lua”; şi a zis: „Fă aşa, dacă îmi eşti pe plac”. Şi Faraon i-a dat o mie de ţaflâhet de argint, iar el a luat-o pe Sârâh ca s-o facă soţia lui. Şi a adus-o în casa lui şi a aşezat-o pe patul lui, iar Faraon, regele Egiptului, ar fi vrut să o însoţească. Dar Îngerul Domnului i s-a arătat noaptea purtând o sabie de foc şi s-a apropiat de el şi a luminat toată camera cu flacăra lui aprinsă şi ar fi vrut să-l ucidă pe Faraon. Şi Faraon a fugit de la un perete al camerei la altul, şi de la un colţ al camerei la altul; oriunde mergea, Îngerul îl urmărea, şi nu mai era niciun loc unde să poată fugi şi să se ascundă. Atunci Faraon şi-a întins mâinile şi a zis Îngerului: „Doamne, iartă-mi acest păcat al meu”. Şi Îngerul i-a zis: „De ce ataci soţia [altui] bărbat?”. Şi Faraon i-a spus: „Doamne, nu ucide sânge nevinovat. Căci el mi-a spus: „Ea este sora mea”, şi astfel am luat-o pentru mine nevinovat. Ce să fac ca să mă scap din mâinile tale?”. Îngerul i-a zis: „Dă-i înapoi pe soţia lui Avraam, dă-i un dar şi trimite-l în ţara lui”. Şi îndată Faraon l-a chemat pe Avraam şi i-a dat pe soţia sa Sârâh, împreună cu o roabă al cărei nume era 'Agâr (Agar), şi i-a dat aur, argint şi haine scumpe şi l-a trimis în pace.

Şi Avraam şi soţia sa s-au întors în ţara lor în pace. Şi Sârâh i-a spus lui
5 55 5 V 5 V
Avraam: „Ştiu că sunt stearpă. Intră tu la această roabă a mea pe care mi-a dat-o Faraon; poate că Dumnezeu îţi va da sămânţă în ea. Cât despre mine, persoana mea este

micşorată şi uscată, iar floarea trupului meu s-a uscat”. Şi ea i l-a dat pe 'Agâr. Şi Avraam a intrat la 'Agâr, iar ea a rămas însărcinată prin el şi a născut un fiu şi i-a pus numele Ismael, care, fiind interpretat, înseamnă: „Dumnezeu m-a ascultat”. Şi după aceea, Dumnezeu i-a dat lui Avraam sământă de la soţia sa Sârâh şi el l-a născut pe Isaac. Iar după aceea Sârâh a devenit geloasă pe Işmael, fiul roabei sale, pentru că va ajunge la maturitate înaintea fiului ei, şi a spus: „Poate că el îl va ucide pe fiul meu şi va moşteni casa tatălui său”. Atunci Avraam a adus jertfe lui Dumnezeu şi a spus: „Doamne, ce să fac cu privire la Ismael, fiul meu, primul meu născut? Doresc ca el să trăiască pentru mine înaintea Ta, dar Sârâh, sora mea, este geloasă pentru că mi-ai dat sământă la bătrâneţe”. Or, Ismael avea paisprezece ani înainte ca Isaac să se nască. Şi Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Ceea ce spune Sârâh este adevărat; aruncă afară roaba cu fiul ei Ismael. Lasă-l pe Ismael să trăiască înaintea Mea şi voi face din el o naţiune mare, va naşte douăsprezece naţiuni şi va domni peste ele. Şi Eu voi stabili legământul Meu cu Isaac, robul Meu, fiul lui Sârâh, şi în el voi binecuvânta toate naţiunile pământului şi voi face pentru el o mare împărăţie peste toate naţiunile pământului, iar în ceruri, de asemenea, îl voi face rege.”

83. DESPRE REGELE ISMAELIŢILOR.

De aceea, fiii lui Ismael au devenit împăraţi peste Tereb, peste Kebebeţ, peste Nobâ, peste Soba, peste Kuergue, peste Kîfî, peste Mâkâ, peste Mornâ, peste Fînkânâ, peste 'Arsîbânâ, peste Lîbâ şi peste Mase'a, pentru că ei erau sămânţa lui Sem. Şi Isaac a domnit peste Iuda şi peste 'Amorewon, şi peste Keţewon, şi 'Îyâbusewon, şi Ferzewon, şi 'Eewewon, şi Kekedewon, şi Romyâ, şi 'Anşokyâ (Antiohia), şi Soryâ (Siria), şi Armenia, şi Felesţeem (Palestina), şi Etiopia, şi Edom, şi Filistia, şi Îyoâb, şi Amalek, şi Frigia, şi Babilon, şi Yonâneşţ, şi 'Ebrâyast. Căci aşa cum Dumnezeu a jurat că a dat toate împărăţiile sămânţei lui Sem şi un tron înalt şi o stăpânire seminţei lui Sem, aşa cum tatăl său Noe, prin cuvântul lui Dumnezeu, l-a binecuvântat pe fiul său Sem, zicând: „Fii stăpânul fraţilor tăi şi domneşte peste ei”. Şi aceasta a spus-o referindu-se la Răscumpărătorul, la Împăratul nostru al tuturor, Iisus Hristos, Împăratul cerului şi al pământului, Care îi măreşte pe împăraţi şi Care, atunci când vrea, abrogă puterea lor, căci Lui îi aparţin puterea şi stăpânirea asupra tuturor lucrurilor create în vecii vecilor. Amin.

84. DESPRE REGELE ETIOPIEI ŞI DESPRE CUM S-A ÎNTORS ÎN ŢARA SA

Regele Etiopiei s-a întors în ţara sa cu mare bucurie şi veselie; şi mărşăluind cu cântecele lor, cu flautele lor şi cu carele lor, ca o armată de fiinţe cereşti, etiopienii au venit de la Ierusalim până la cetatea Wakerom într- o singură zi. Şi au trimis mesageri în corăbii pentru a o anunţa [sosirea lor] pe Mâkedâ, regina Etiopiei, şi pentru a o informa cum au găsit toate lucrurile bune, cum fiul ei a devenit rege şi cum au adus Sionul ceresc. Şi ea a făcut ca toate aceste veşti glorioase să se răspândească peste tot şi a făcut ca un vestitor să meargă prin toată ţara care îi era supusă, poruncind poporului să găsească pe fiul ei şi mai ales Sionul ceresc, Cortul Dumnezeului lui Israel. Şi au suflat în cornuri înaintea ei şi tot poporul Etiopiei s-a bucurat, de la cel mai mic până la cel mai mare, bărbaţi şi femei, iar soldaţii s-au ridicat împreună cu ea pentru a-l întâmpina pe Regele lor. Şi ea a ajuns în cetatea Guvernului, care este cea mai mare cetate a regatului Etiopiei; în vremurile de mai târziu, acest [oraş] a devenit principala cetate a creştinilor din Etiopia. Şi în ea a pus să se pregătească nenumărate parfumuri din India, şi de la Bâlte la Gâltet, şi de la 'Alsâfu la 'Azazat, şi a pus să fie adunate acolo. Şi fiul ei a venit prin 'Azyâbâ la Wakerom, şi a ieşit la Masas, şi a urcat la Bur, şi a ajuns în oraşul guvernului, capitala [oraşului] Etiopiei, pe care regina însăşi îl construise şi îl numise „Dabra Mâkedâ”, după numele ei.

85. DESPRE BUCURIA REGINEI MÂKEDÂ

Regele David a venit cu mare fast în cetatea mamei sale şi atunci a văzut pe înălţime Sionul ceresc trimiţând lumină ca soarele. Şi când regina a văzut aceasta, a mulţumit Dumnezeului lui Israel şi L-a lăudat. Ea s-a plecat, şi-a lovit pieptul, şi-a ridicat capul, a privit spre cer şi a mulţumit Creatorului ei; şi-a strâns palmele, a scos strigăte de râs prin gură, a dansat cu picioarele pe pământ şi şi-a împodobit tot trupul de bucurie şi veselie cu toată voinţa lăuntrică. Şi ce voi spune despre bucuria care a avut loc atunci în ţara Etiopiei şi despre bucuria poporului, atât a oamenilor, cât şi a animalelor, de la cel mai mic până la cel mai mare, şi atât a femeilor cât şi a bărbaţilor? Şi au ridicat cabine şi corturi la poalele lui Dabra Mâkedâ, în câmpie, lângă apa bună, şi au sacrificat treizeci şi două de mii de boi şi tauri în grajduri. Au aşezat Sionul pe cetatea Dabra Mâkedâ şi au pregătit pentru el trei sute de gărzi care fluturau săbii, ca să păzească pavilionul Sionului, împreună cu oamenii lor şi cu nobilii lor, vitejii lui Israel. Şi gărzile lor proprii erau trei sute de oameni care purtau săbii, iar pe lângă aceştia, fiul lor David avea şapte sute [de gărzi]. Şi ei s-au bucurat nespus de mult cu mare slavă şi plăcere [fiind îmbrăcaţi] în haine frumoase, pentru că regatul a fost condus de ea de la Marea 'Alebâ până la Marea 'Osekâ şi toţi s-au supus poruncii ei. Şi ea a avut onoare şi bogăţii extrem de mari; nimeni înainte de ea nu a avut vreodată aşa ceva şi nimeni după ea nu va avea vreodată aşa ceva. În acele zile, Solomon era rege la Ierusalim, iar Mâkedâ era regină în Etiopia. Amândurora le-a fost dată înţelepciune, glorie, bogăţie, har, înţelegere, frumuseţe a vocii (sau, elocvenţă a vorbirii) şi inteligenţă. Aurul şi argintul erau la fel de ieftine ca şi bronzul, iar pânza bogată în care era ţesut aurul era la fel de comună ca şi hainele de in, iar vitele şi caii erau nenumăraţi.

86. CUM ŞI-A FĂCUT REGINA MÂKEDÂ FIUL EI REGE PE REGINA MÂKEDÂ

În a treia zi, Mâkedâ i-a dat fiului ei şaptesprezece mii şapte sute de cai aleşi, care urmau să păzească armata duşmanului şi să jefuiască din nou cetăţile duşmanului, şi şapte mii şapte sute de iepe care fătaseră mânji, şi o mie de catâri femele şi şapte sute de catâri aleşi, şi haine de onoare, aur şi argint măsurate cu gomor şi măsurate cu kor, unele şase şi altele şapte, şi i-a dat fiului său tot ce era al său prin lege şi tot tronul regatului său.

87. CUM AU DEPUS JURĂMÂNTUL NOBILII (SAU GUVERNATORII) DIN ETIOPIA.

Regina a zis nobililor ei: „Vorbiţi acum şi juraţi pe Sionul ceresc că nu veţi face femei regine şi nu le veţi aşeza pe tronul regatului Etiopiei şi că nimeni altcineva decât urmaşii de parte bărbătească ai lui David, fiul regelui Solomon, nu va domni niciodată peste Etiopia şi că nu veţi face niciodată femei regine”. Şi toţi nobilii din casa regelui, guvernatorii, consilierii şi administratorii au depus jurământul.

Şi ea i-a făcut pe Elmeyâs şi pe 'Azâryâs (Azarias) şefii preoţilor şi şefii diaconilor, şi au făcut din nou regatul, iar fiii celor puternici din Israel au executat Legea, împreună cu regele lor David, în Cortul Martorilor, şi regatul a fost făcut din nou. Şi inimile poporului au strălucit în faţa Sionului, Cortul Legii lui Dumnezeu, şi poporul etiopian s-a lepădat de idolii săi şi s-a închinat Creatorului său, Dumnezeului care îl făcuse. Şi oamenii din Etiopia şi-au părăsit faptele lor şi au iubit dreptatea şi justiţia pe care le iubeşte Dumnezeu. Ei au renunţat la desfrânările lor de odinioară şi au ales puritatea în tabăra care era în faţa Sionului ceresc. Au părăsit ghicitul şi magia, şi au ales pocăinţa şi lacrimile pentru Dumnezeu. Au renunţat la ghicitul cu ajutorul păsărilor şi la folosirea prezicerilor şi s-au întors la ascultarea lui Dumnezeu şi la aducerea de jertfe pentru El. Au abandonat plăcerile zeilor care erau demoni şi au ales slujirea şi lauda lui Dumnezeu. Fiicele Ierusalimului au suferit ocara, iar fiicele Etiopiei au fost onorate; fiica lui Iuda a jelit, iar fiica Etiopiei s-a bucurat; munţii Etiopiei s-au bucurat, iar munţii Libanului au jelit. Poporul Etiopiei a fost ales dintre idoli şi din chipuri cioplite, iar poporul lui Israel a fost respins. Fiicele Sionului au fost respinse, iar fiicele Etiopiei au fost onorate; bătrânii lui Israel au devenit obiect de dispreţ, iar bătrânii Etiopiei au

fost cinstiţi. Căci Dumnezeu a acceptat popoarele respinse şi a respins pe Israel, căci Sionul a fost luat de la ei şi a ajuns în ţara Etiopiei. Căci acolo unde îi place lui Dumnezeu să locuiască, acolo este locuinţa ei, iar acolo unde nu îi place lui Dumnezeu să locuiască, acolo nu locuieşte; El este întemeietorul, Făcătorul şi Ziditorul ei, Bunul Dumnezeu în templul sfinţeniei Sale, locuinţa slavei Sale, cu Fiul Său şi cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

Şi Mâkedâ, regina Etiopiei, a dat împărăţia fiului ei David, fiul lui Solomon, regele lui Israel, şi i-a spus: „Ia [împărăţia]. Eu ţi l-am dat ţie. L-am făcut rege pe cel pe care Dumnezeu l-a făcut rege şi l-am ales pe cel pe care Dumnezeu l-a ales ca păzitor al Pavilionului său. Sunt mulţumită de cel pe care Dumnezeu a binevoit să-l facă trimisul Cortului Legământului Său şi al Legii Sale. L-am mărit pe cel pe care Dumnezeu l-a mărit [ca] director al văduvelor Sale şi l-am onorat pe cel pe care Dumnezeu l-a onorat [ca] dătător de hrană celor fără tată."

Regele s-a ridicat, şi-a încins haina, s-a închinat mamei sale şi a zis: „Tu eşti regina, doamna mea, şi te voi sluji în tot ceea ce mă vei trimite, fie pentru moarte, fie pentru viaţă. Oriunde mă vei trimite, voi fi trimis, şi oriunde îmi vei porunci să fiu, voi fi acolo, şi orice îmi vei porunci să fac, voi face. Căci tu eşti capul şi eu sunt piciorul, tu eşti stăpâna şi eu sunt robul tău; totul se va face după porunca ta şi nimeni nu va călca porunca ta, iar eu voi face tot ce vei dori. Dar roagă-te pentru mine ca Dumnezeul lui Israel să mă cruţe de mânia Lui. Căci El se va mânia, ni se spune, dacă nu ne vom îndrepta inimile pentru a face voia Lui şi dacă nu vom respecta cu promptitudine toate poruncile Lui cu privire la Sion, locuinţa gloriei lui Dumnezeu. Căci Îngerul armatei Sale este cu noi, care ne-a condus şi ne-a adus aici şi nu se va depărta de noi şi nu ne va părăsi.

„Şi acum, ascultă-mă, Doamna mea. Dacă eu şi cei ce vor veni după mine ne vom purta drept şi vom face voia Lui, Dumnezeu va locui cu noi şi ne va păzi de tot răul şi de mâna

duşmanului nostru. Dar dacă nu ne păstrăm inimile noastre drepte cu El, El se va mânia pe noi, Îşi va întoarce faţa de la noi şi ne va pedepsi, iar duşmanii noştri ne vor jefui, iar frica şi cutremurul vor veni la noi de unde nu ne aşteptăm şi se vor ridica împotriva noastră, ne vor învinge în război şi ne vor distruge. Pe de altă parte, dacă vom face voia lui Dumnezeu şi vom face ceea ce este drept în ceea ce priveşte Sionul, vom deveni oameni aleşi şi nimeni nu va avea puterea de a se purta urât cu noi pe muntele sfinţeniei Sale, cât timp locuinţa Lui este cu noi.

„Şi iată, am adus cu noi întreaga Lege a împărăţiei şi porunca lui Dumnezeu, pe care ne-a declarat-o marele preot Ţadoc, când m-a uns cu untdelemnul suveranităţii în casa sfântă a lui Dumnezeu, având în mână cornul cu untdelemn, care este untdelemnul preoţiei şi al suveranităţii. Şi a făcut cu noi ceea ce era scris în Lege şi am fost unşi: Azaria pentru preoţie şi eu pentru regat, iar 'Almeyâs, gura lui Dumnezeu, păzitorul Legii, adică păzitorul Sionului, şi urechea regelui în toate căile dreptăţii. Şi mi-au poruncit să nu fac nimic decât sub sfatul lor şi ne-au pus în faţa regelui şi a bătrânilor lui Israel şi tot poporul a ascultat în timp ce preotul Ţadoc ne dădea poruncile. Şi au răsunat goarnele şi orgile, şi sunetele harpelor şi ale instrumentelor muzicale, şi zgomotul strigătelor lor care se făceau în vremea aceea, erau la porţile Ierusalimului. Dar ce să vă spun vouă, celor ce eraţi de faţă acolo? Ni s-a părut că pământul se cutremura din temelii şi că cerurile de deasupra capetelor noastre trosneau, iar inimile noastre tremurau împreună cu genunchii noştri.”

88. CUM A POVESTIT EL ÎNSUŞI MAMEI SALE CUM L-AU FĂCUT REGE.

„Şi când acestea au tăcut, s-a ridicat preotul care ne-a dat poruncile, cu frica lui Dumnezeu, şi a vărsat lacrimi, în timp ce trupurile noastre tremurau şi lacrimile noastre curgeau. Dumnezeu este, cu adevărat, fără de minciună, în inimile noastre şi locuieşte în porunca Lui. Şi porunca Lui este rostită şi El nu se depărtează de cei care Îl iubesc şi păzesc porunca Lui şi El este cu ei în permanenţă. Şi acum, ascultaţi judecata şi legile pe care le-au adus bătrânii şi fiii vitejilor lui Israel, pe care le-au scris înaintea regelui Solomon şi ni le-au dat, ca să nu ne abatem nici la dreapta, nici la stânga de la ceea ce ne-au poruncit ei. Şi ne-au mai spus şi ne-au făcut să înţelegem că noi purtăm moartea şi viaţa şi că suntem ca un om care are foc în mâna stângă şi apă în mâna dreaptă şi care poate să bage mâna în tot ce vrea. Căci în ele sunt scrise pedeapsa şi viaţa; pentru cei ce au făcut răul, pedeapsa, iar pentru cei ce au făcut binele, viaţa”.

Şi 'Elmeyâs şi Azaria au adus acea scriere care fusese scrisă înaintea lui Dumnezeu şi înaintea regelui lui Israel şi au citit-o înaintea lui Mâkedâ şi înaintea marilor oameni ai lui Israel. Şi când au auzit aceste cuvinte, toţi cei din jur, mici şi mari, s-au plecat şi s-au închinat şi au făcut reverenţă, şi L-au slăvit pe Dumnezeu, Care îi făcuse să audă aceste cuvinte şi le dăduse această poruncă, pentru ca ei să împlinească dreptatea şi judecata lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, El i-a făcut membri ai casei Sale, căci Sionul era în mijlocul lor şi ea este locuinţa slavei lui Dumnezeu, iar El i-a izbăvit de tot răul şi a binecuvântat roadele pământurilor lor, le-a înmulţit turmele şi cirezile, le-a binecuvântat fântânile cu apă, le-a binecuvântat muncile şi roadele grădinilor lor, a făcut să crească copiii lor şi i-a protejat pe

bătrânii lor, a devenit avangarda şi ariergarda oriunde locuiau şi i-a învins pe duşmanii lor oriunde mergeau. Şi tot poporul etiopian s-a bucurat.

Şi regina i-a spus fiului ei: „Fiul meu, Dumnezeu ţi-a dat mâna dreaptă, mergi în ea şi nu te abate de la ea, nici la dreapta, nici la stânga. Şi iubeşte pe Domnul Dumnezeul tău, căci El este milostiv cu cei simpli. Căci calea Lui se cunoaşte prin porunca Lui şi bunătatea Lui se înţelege prin călăuzirea cuvântului Său.”

Apoi s-a întors către 'Elmeyâs şi Azaria şi către toţi vitejii lui Israel

[zicând]: „Protejaţi-l si învătati-l calea împărăţiei lui Dumnezeu si cinstea

Doamnei noastre Sion. Şi ceea ce nu iubeşte Doamna noastră, să nu facem noi. Spuneţi-ne [aceasta] cu adevărat şi cu grijă pentru totdeauna şi din generaţie în generaţie, ca să nu se mânie pe noi, dacă nu facem bine slujba ei, ca Dumnezeu să locuiască cu noi. Iar tu, fiule, ascultă cuvântul părinţilor tăi şi urmează sfatul lor. Şi să nu te amăgească nici băutura, nici femeile, nici mândria vestimentaţiei, nici frâiele şi hamurile cailor, nici vederea armelor de război ale celor care sunt în frunte sau în spate. Ci încrederea ta să fie în Dumnezeu şi în Sion, Cortul Legii lui Dumnezeu, Creatorul tău, ca să biruieşti pe vrăjmaşul tău, ca sământa ta să se înmulţească pe pământ şi ca duşmanii şi adversarii tăi, apropiaţi şi depărtaţi, să fie răsturnaţi”.

Iar acei fii ai celor puternici au răspuns şi au zis cu un singur glas: „Doamna noastră, noi suntem totdeauna cu tine şi ne vom aduce aminte de Domnul, Împăratul. Iată, ceea ce este scris şi împlinirea lui se va întâmpla dacă Dumnezeul lui Israel îi va fi de ajutor şi dacă va asculta cuvântul mamei sale; şi noi îl vom informa pe calea faptelor bune. Căci nimeni nu se găseşte în zilele acestea atât de înţelept ca tine, afară de domnul nostru, regele. Tu ne- ai atras aici, ca pe nişte slujitori ai Tăi, împreună cu Doamna noastră, Sionul ceresc, Cortul Legii Domnului Dumnezeului nostru, aşa cum

un om trage o cămilă încărcată cu bunuri de valoare cu o bucată de frânghie subţire şi tare legată la nas. Şi acum, nu ne respinge şi nu ne trata ca pe nişte străini, ci fa-ne ca pe nişte sclavi ai tăi care îţi spală picioarele, căci, fie că murim, fie că trăim, suntem cu tine; nu mai avem nădejde în ţara în care ne-am născut, ci numai în tine şi în Doamna noastră, Sionul ceresc, locuinţa slavei lui Dumnezeu”.

89. CUM A VORBIT ÎMPĂRĂTEASA CĂTRE COPIII LUI ISRAEL.

Regina le-a răspuns şi le-a zis: „Nu ca nişte robi, cum spuneţi voi, ci ca tată şi stăpân ne vom purta cu voi. Căci voi sunteţi păzitorii Legii lui Dumnezeu şi călăuzitorii poruncilor Dumnezeului lui Israel, oamenii casei lui Dumnezeu şi păzitorii Sionului, Cortul Legii lui Dumnezeu, şi dorim să nu călcăm poruncile voastre, căci voi ne veţi fi călăuză pe calea lui Dumnezeu, departe de orice rău. Prin cuvintele voastre ne vom depărta de ceea ce nu este pe placul lui Dumnezeu şi ne vom apropia de orice lucru bun de care Dumnezeu este mulţumit prin porunca voastră. Numai instruieşte tot acest popor şi învaţă-i cuvintele cunoştinţei, căci niciodată până acum nu au auzit aşa ceva ca astăzi. Înţelepciunea şi înţelepciunea strălucesc ca lumina soarelui numai pentru cei care au pricepere în ele. Cât despre mine, până astăzi nu am băut adânc din apa cunoaşterii. Acum ea este mai dulce decât mierea şi potoleşte setea mai mult decât vinul, sătură şi face să bubuie înţelepciunea şi stimulează înţelegerea şi îl face pe om să verse cuvinte ca un beţiv, îl face pe omul instabil ca unul care se clatină şi îl înfierbântă pe om ca unul care duce o povară grea pe un drum greu, pe un pământ uscat şi pârjolit de un soare arzător. Când inimile înţelepţilor sunt deschise la profeţie şi la cunoaştere, ei nu se tem de împăratul pentru măreţia slavei sale dacă se abate de la calea lui Dumnezeu. Şi reţineţi acest lucru: Cuvântul Legii, care a fost rostit, este cu adevărat cuprinzător pentru cei care îl doresc, care îl beau şi se îmbibă cu el. Te rog, Doamne Dumnezeule al lui Israel, Preasfinte Sfinţite, dăruieşte-mi să urmez înţelepciunea şi să nu mă fac naufragiat; dăruieşte-mi s-o fac zid pentru mine şi să nu cad niciodată; dăruieşte-mi s-o fac temelie pentru mine şi să nu fiu doborât niciodată; dăruieşte-mi să mă sprijin pe ea ca pe un stâlp [tare ca] un stâlp şi să nu tremur niciodată; dăruieşte-mi să mă ascund în

ea şi să nu fiu luat niciodată de lângă mine; dăruieşte-mi să mă clădesc pe ea şi să nu cad; dăruieşte-mi să mă întăresc în ea şi să nu mă epuizez; dăruieşte-mi să mă ţin de ea şi să nu cad; dăruieşte-mi să mă agăţ de ea şi să nu alunec; dăruieşte-mi să mă agăţ de ea şi să nu alunec; dăruieşte-mi să locuiesc în ea în pace; dăruieşte-mi să mă satur la masa ei şi să nu vomit, să beau din ea şi să nu mă imbăt, să mă satur de ea şi să nu o scuip. „

„Am băut din ea, dar nu m-am clătinat; m-am clătinat prin ea, dar nu am căzut; am căzut din cauza ei, dar nu am fost distrus. Prin ea m-am scufundat în marea cea mare şi am apucat în locul adâncurilor ei o perlă cu care m-am îmbogăţit. M-am coborât ca marea ancoră de fier cu care oamenii ancorează corăbiile pentru noapte în largul mării, am primit o lampă care să mă lumineze şi m-am urcat pe frânghiile bărcii înţelegerii. Am adormit în adâncul mării şi, nefiind copleşit de ape, am visat un vis. Şi mi s-a părut că în pântecele meu era o stea şi m-am minunat de ea, m-am agăţat de ea şi am întărit-o în splendoarea soarelui; m-am agăţat de ea şi nu o voi lăsa niciodată să plece. Am intrat pe porţile tezaurului înţelepciunii şi am scos pentru mine apele înţelegerii. Am intrat în strălucirea flăcării soarelui şi ea m-a luminat cu splendoarea ei, mi-am făcut un scut şi m-am salvat încredinţându-mă în ea, şi nu numai eu, ci toţi cei care umblă pe căile înţelepciunii, şi nu numai eu, ci toţi oamenii din ţara mea, regatul Etiopiei, şi nu numai ei, ci şi cei care umblă pe căile ei, neamurile care sunt de jur împrejur. Căci Domnul ne-a dat o sămânţă în Sion şi o locuinţă în Ierusalim. Şi mai mult decât atât, ne-a venit o parte cu cei pe care i-a ales El, sămânţa lui Iacov, căci El şi-a pus locuinţa Lui să locuiască cu noi. De acum înainte ei sunt dispreţuiţi, şi de acum înainte noi suntem înălţaţi. De acum ei sunt dispreţuiţi şi lepădaţi, iar noi de acum vom fi cinstiţi şi iubiţi în vecii vecilor şi în toate generaţiile viitoare.

„Iar voi, o, nobili, ascultaţi-mă şi învăţaţi bine ce iese din gura mea şi din cuvintele mele. Iubiţi ceea ce este drept şi urâţi minciuna, căci ceea ce este drept este dreptate, iar

minciuna este capul nelegiuirii. Să nu folosiţi între voi nici înşelăciunea, nici asuprirea, căci Dumnezeu locuieşte cu voi şi locuinţa slavei sale este în mijlocul vostru, căci aţi devenit membri ai casei sale. Şi de acum încolo încetaţi să mai respectaţi obiceiurile voastre de mai înainte, [şi anume] să faceţi augurii de păsări şi de semne, să folosiţi amulete, descântece, descântece, preziceri, preziceri şi magie. Şi dacă după această zi se va găsi cineva care să respecte toate obiceiurile voastre anterioare, casa lui va fi jefuită, iar el, soţia şi copiii lui vor fi condamnaţi.”

Iar regina i-a spus lui Azaria: „Vorbeşte şi declară cât de mult o iubeşti pe doamna noastră cu regele ei ceresc”.

90. CUM A LĂUDAT AZARIA PE REGINĂ ŞI CETATEA EI.

Şi Azaria s-a ridicat şi a zis reginei: „O, Doamna noastră, cu adevărat, nu este nimeni ca tine în înţelepciune şi înţelegere – care ţi-au fost date de Dumnezeu – în afară de domnul meu, Regele, care ne-a adus în această ţară cu Doamna noastră Sion, Cortul sfânt şi ceresc al Legii lui Dumnezeu. Acum, noi şi părinţii noştri din vechime am spus: Dumnezeu nu a ales decât Casa lui Iacov, pe noi ne-a ales, pe noi ne-a înmulţit, pe noi ne-a păstrat pentru a-I plăcea, pe noi ne-a făcut împăraţi şi ne-a făcut mădulare ale Casei Sale şi sfetnici ai slavei Sale şi ai Cortului legământului Său. Cât despre ţară, noi spunem că El nu a ales altă ţară decât pe a noastră, dar acum vedem că ţara Etiopiei este mai bună decât ţara lui Iuda. Şi de când am venit în ţara voastră, tot ce am văzut ni s-a părut bun. Apele voastre sunt bune şi se dau fără preţ (sau, plată), şi [avem] aer fără evantai, iar mierea sălbatică este la fel de [abundentă ca] praful din piaţă şi vitele ca nisipul mării. Iar în ceea ce priveşte ceea ce am văzut, nu este nimic detestabil şi nu este nimic rău în ceea ce auzim, în ceea ce călcăm, în ceea ce atingem şi în ceea ce gustăm cu gura noastră. Dar există o chestiune pe care am dori să o menţionăm: sunteţi negri la faţă şi menţionez acest lucru doar pentru că am văzut-o. Dacă Dumnezeu vă luminează inimile, nu există nimic care să vă facă rău."

„Şi depărtaţi-vă de carnea care moare de la sine, de sânge, de trupurile sfâşiate de fiarele sălbatice, de curvie şi de tot ceea ce urăşte Dumnezeu, ca să ne bucurăm în voi când vă vom vedea temându-vă de Dumnezeu şi tremurând la cuvântul Lui, aşa cum Dumnezeu a poruncit părinţilor noştri şi a zis lui Moise: „Dă-le porunci cu privire la toate şi spune-le să păzească Legea Mea şi rânduiala Mea". ' Şi nu vă abateţi nici la dreapta, nici la stânga de la ceea ce vă poruncim astăzi; şi acum [vă poruncim] să vă închinaţi lui Dumnezeu, Sfântul lui Israel, şi să faceţi voia Lui, căci El a

respins neamul nostru, aşa cum au proorocit profeţii noştri, şi v-a ales pe voi. Oare Dumnezeu, Creatorul vostru, nu vă aparţine tuturor? În ce dificultate va avea Dumnezeu dacă ne iubeşte pe noi şi îi urăşte pe ei? Căci toate lucrurile îi aparţin şi toate sunt lucrarea Lui şi nimic nu este imposibil pentru Domnul Dumnezeul lui Israel.

Şi ascultaţi porunca Lui, pe care v-o voi vesti. Nimeni să nu biruiască pe aproapele său prin violenţă. Să nu jefuiţi bunurile aproapelui vostru. Să nu vă ocărâti unii pe alţii, să nu vă asupriţi unii pe alţii si să nu vă certaţi între voi. Iar dacă din întâmplare se va găsi printre bunurile voastre un animal al aproapelui vostru, nu-l ignoraţi şi aduceţi-l înapoi la el. Iar dacă nu ştiţi cine este proprietarul bunului, îngrijiţi-l pentru el şi, de îndată ce aţi aflat cui aparţine, înapoiaţi-i-l. Iar dacă proprietatea vecinului tău a căzut într-o groapă, într-o fântână, într-o scobitură sau într-o râpă, nu trece peste ea şi nu o străbate până nu-l anunţi şi nu-l ajuţi să o scoată. Iar dacă un om a săpat o fântână sau a construit un turn (sau, un adăpost), să nu lase fântâna descoperită sau turnul fără acoperiş. Şi dacă este un om care poartă o sarcină grea sau dacă sarcina a alunecat de la cel care o poartă, să nu treci peste el până nu-l ajuţi să o ridice sau să o uşureze, căci este fratele tău. Să nu fierbi un viţel în laptele mamei sale. Nu vei lăsa deoparte dreptul săracului şi al orfanului. Nu veţi accepta persoana, nici nu veţi lua mită pentru a abate dreptul şi nu veţi depune mărturie mincinoasă.

„Şi când veţi găsi în ţara voastră o pasăre cu puii ei, îi veţi cruţa viaţa şi nu-i veţi lua puii, pentru ca zilele voastre să se prelungească pe pământ şi urmaşii voştri să fie binecuvântaţi cu (sau, prin) lungime de zile. Iar când veţi secera recolta hranei voastre, să nu vă îngrijiţi să o strângeţi pe toată. Să nu strângeţi ce cade din ea, iar secerile pe care le-aţi uitat să le lăsaţi la întoarcere, să nu le strângeţi, ci să le lăsaţi pentru străinul din cetatea voastră, pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze roadele ţării voastre. Să nu lucraţi necurăţia, să nu judecaţi cu părtinire şi să nu vă asupriţi unii pe alţii în nimic, ca să fiţi binecuvântaţi, ca să crească rodul ţării

voastre şi ca să fiţi izbăviţi de blestemul Legii pe care a poruncit-o Dumnezeu, zicând: „Vor blestema pe cel ce face rău”. Şi a scris, zicând: 'Blestemat să fie cel ce va scoate pe orb din calea lui'. Şi blestemat să fie cel ce vorbeşte cuvinte urâte celor surzi (sau, muţi). Blestemat este cel ce spurcă patul tatălui său. Blestemat să fie cel ce înşală pe aproapele său. Blestemat este cel care perverteşte dreptatea în favoarea străinului pentru a ucide sânge nevinovat. Blestemat este cel care îşi tratează cu dispreţ tatăl şi mama. Şi oricine îşi face un chip necurat din piatră sau din metal topit, lucru al mâinilor omeneşti, şi-l ridică şi-l ascunde în casa lui şi i se închină ca unui dumnezeu, fără să creadă că Dumnezeu este Creatorul cerurilor şi al pământului, care l-a făcut pe Adam după chipul şi asemănarea Sa şi l-a pus peste tot ce a creat, noi toţi fiind făptura Lui, omul care nu crede [aceasta], blestemat să fie! Amin. Şi oricine se va culca cu o fiară, să fie blestemat. Şi oricine se va culca cu un bărbat ca şi cu o femeie, să fie blestemat. Şi oricine va omorî o viaţă, sânge nevinovat, prin înşelăciune şi violenţă, să fie blestemat”.

Şi peste toate acestea să nu vă închinaţi la alţi dumnezei, căci Dumnezeu este gelos pe cei care Îl dispreţuiesc şi fac aşa ceva, şi îşi îndreaptă faţa spre ei până ce le va smulge viaţa de pe pământ şi le va şterge amintirea pentru totdeauna. Ferice de cei care ascultă glasul lui Dumnezeu, care fac şi păzesc [poruncile Lui]. Şi fericiţi sunt cei care se îndepărtează de cei răi, ca să nu cadă asupra lor niciuna dintre pedepsele care vor cădea asupra păcătoşilor. Iar dacă vreţi să păziţi cuvântul lui Dumnezeu, feriţi-vă din calea păcătoşilor, ca să nu fiţi bătuţi cu toiagul cu care vor fi bătuţi ei. Aşa cum spune David, bunicul Domnului nostru David: „Dumnezeu nu va lăsa ca toiagul păcătoşilor să cadă peste partea celor drepţi”, ca nu cumva cei drepţi să ridice mâinile cu violenţă (sau asuprire). Când un om are puterea de a face ceea ce este bun şi se păzeşte pe sine însuşi şi îi spune aproapelui său, devine ca şi cum ar fi proprietarul a doi talanţi, şi încă doi talanţi i se adaugă încă doi talanţi şi obţine

răsplată din belşug de la Dumnezeu. Pentru că a făcut el însuşi ceea ce a făcut şi l-a învăţat pe aproapele său să facă, iar pentru aceasta răsplata lui va fi nespus de mare. Şi mai mult decât atât, ferice de voi dacă veţi da averile voastre, fără uzură, şi nu ca împrumut”.

91. IATĂ CE SĂ MÂNCAŢI: CELE CURATE ŞI CELE NECURATE.

„Şi iată ce veţi mânca: cele curate şi cele necurate. Boul, oaia, capra, berbecul, cerbul, gazela, bivolul, antilopa deskena, antilopa we'elâ, oryxul, gazela zerât şi orice creatură cu copita bătută şi cu unghii să mâncaţi, precum şi creaturile care mestecă. Iar acestea pe care să nu le mâncaţi dintre cele care mestecă şi au copite despicate sunt cămilele şi iepurele şi kârgelyon (coney?), pentru că ele mestecă, dar copitele lor nu sunt despicate. Lupul şi porcul să nu-i mâncaţi, pentru că copitele lor sunt despicate, dar nu mestecă coada; să nu mâncaţi ceea ce este necurat. Tot ce este în ape, cu înotătoare şi solzi, să mâncaţi; tot ce este necurat în ele, să nu mâncaţi. Dintre păsări, să mâncaţi tot ce este curat, dar să nu mâncaţi următoarele: vulturul 'elyâţân, vulturul, acvila, vulturul pescăruş, şoimul şi altele asemenea, corbul, struţul, bufniţa, pescăruşul, pescăruşul, heronul, lebăda, ibisul, pelicanul, şoimul, hulpava, cioara de noapte, cornul, uliul, uliu, gaia de apă şi liliacul; acestea sunt necurate. Să nu mâncaţi lăcuste şi nici unul din soiurile lor, nici 'akâţân şi nici unul din soiurile lor, nici lăcuste şi nici unul din soiurile lor, nici lăcuste de câmp şi nici unul din soiurile lor. Dintre lucrurile care zboară (sau, sar) şi care au două sau patru sau şase picioare, carnea lor este necurată, să nu mâncaţi din ea. Să nu vă atingeţi de cadavrele lor şi oricine se va atinge de ele va fi necurat până seara.

„V-am vestit aceste lucruri, ca să păziţi şi să împliniţi frica lui Dumnezeu, ca să fiţi binecuvântaţi în această ţară a voastră, pe care v-a dat-o Dumnezeu pentru Sionul cel ceresc, Cortul Legii lui Dumnezeu, căci prin el aţi fost aleşi. Iar părinţii noştri au fost lepădaţi, pentru că Dumnezeu a luat de la ei Sionul, Cortul Legii lui Dumnezeu, ca să vă păzească pe voi şi pe urmaşii voştri în veci. Şi El va binecuvânta rodul pământului vostru, vă va înmulţi vitele şi îi

5 V , 5 5

va ocroti în toate lucrurile în care trebuie să fie ocrotiţi.

„Cât despre tine, Doamna mea, înţelepciunea ta este bună şi întrece înţelepciunea oamenilor. Nimeni nu se poate compara cu tine în ceea ce priveşte inteligenţa ta, nu numai în ceea ce priveşte intuiţia femeilor care au fost create până în prezent, ci înţelegerea inimii tale este mai profundă decât cea a oamenilor şi nimeni nu se poate compara cu tine în ceea ce priveşte abundenţa înţelegerii tale, cu excepţia domnului meu Solomon. Şi înţelepciunea ta o întrece cu mult pe cea a lui Solomon, încât ai putut să atragi aici pe vitejii lui Israel şi Cortul Legii lui Dumnezeu cu corzile înţelegerii tale şi ai răsturnat casa idolilor lor şi ai distrus chipurile lor şi ai curăţat ceea ce era necurat în poporul tău, căci ai îndepărtat de la ei ceea ce Dumnezeu urăşte.

Iar în ceea ce priveşte numele tău, Dumnezeu l-a pregătit [în mod special], căci te-a numit „Mâkedâ”, a cărui interpretare este „Nu-i aşa”. Gândiţi-vă la voi [poporul] din naţiunea voastră cu care Dumnezeu nu a fost mulţumit, şi veţi spune: 'Nu aşa [este] bine, dar este bine să ne închinăm lui Dumnezeu'; 'Nu aşa este bine să ne închinăm la soare, dar este bine să ne închinăm lui Dumnezeu', veţi spune. 'Nu este bine să consultăm ghicitoarea, dar este mai bine să ne încredem în Dumnezeu', veţi spune. Nu este bine să apelezi la magie, ci să te încrezi în Sfântul lui Israel', vei spune. Nu este bine să oferi jertfe pietrelor şi copacilor, ci este bine să oferi jertfe lui Dumnezeu', veţi spune. Nu este bine să ceri preziceri de la păsări, ci să te încrezi în Creator', vei spune.

„Şi mai mult, în măsura în care aţi ales înţelepciunea, ea a devenit pentru voi o mamă; aţi căutat-o şi ea a devenit pentru voi o comoară. Ai făcut din ea un loc de refugiu pentru tine, iar ea a devenit pentru tine un zid. Ai tânjit după ea, iar ea te-a iubit mai presus de orice. Ţi-ai pus încrederea în ea, iar ea te-a luat la sânul ei ca pe un copil. Ai iubit-o, iar ea a devenit pentru tine ceea ce ai dorit. Te-ai agăţat de ea, iar ea nu-ţi va da drumul până în ziua morţii tale. Te-ai întristat pentru ea, iar ea te-a făcut să te bucuri pentru totdeauna. Ai

muncit pentru ea, iar ea te-a făcut viguros pentru totdeauna. Ai flămânzit de dragul ei, şi ea te-a umplut de hrană pentru totdeauna. Ai însetat de înţelepciune, iar ea ţi-a dat de băut din belşug în veci. Ai suferit necazuri de dragul înţelepciunii, iar ea a devenit pentru tine vindecare în veci. De dragul înţelepciunii ai devenit surd, iar ea te-a făcut să auzi în veci. Ai devenit orb de dragul înţelepciunii, iar ea te-a făcut mai strălucitor decât soarele în veci. Şi toate acestea s-au întâmplat de la Dumnezeu pentru că ai iubit înţelepciunea pentru totdeauna. Căci înţelepciunea, ştiinţa şi înţelegerea sunt ale Domnului. Înţelegerea şi ştiinţa, şi începutul înţelepciunii, şi frica de Domnul, şi cunoaşterea, şi perceperea binelui, şi simpatia, şi compasiunea care există în veci, toate acestea le-ai găsit, Doamna mea, la Dumnezeul lui Israel, Sfântul Sfinţilor, Cunoscătorul inimilor, Care cercetează ce este în inima omului; de la El este totul. Şi s-a întâmplat, prin voia lui Dumnezeu, că Sionul a venit în această ţară a Etiopiei şi va fi călăuză pentru regele nostru David, iubitorul de Dumnezeu, păzitorul pavilionului Său şi directorul locuinţei slavei Sale.”

92. CUM AU REÎNNOIT REGATUL LUI DAVID.

Azaria a zis: „Aduceţi aici trâmbiţele jubiliare şi haideţi să mergem în Sion şi acolo vom reface împărăţia Domnului nostru David”. Si a luat untdelemnul suveranităţii şi a umplut cornul [cu el] şi l-a uns pe David cu mirul, adică cu untdelemnul suveranităţii. Si au suflat în cornuri, în flaute şi în trâmbiţe, au bătut în tobe şi au sunat tot felul de instrumente muzicale, şi sa cântat, s-a dansat şi s-a jucat, şi [s-au făcut] expoziţii cu cai şi cu scuturi [oameni], şi au fost de faţă toţi bărbaţii şi femeile din poporul ţării Etiopiei, mici şi mari, şi negriţii, în număr de şase mii, şi femeile fecioare pe care Azaria le alesese prin lege pentru femeile din Sion, pe care regele David le rânduise pentru [slujba] mesei şi banchete în cetatea regală, când se urca la ea [îmbrăcat în] haine de aur fin. Si în felul acesta s-a reînnoit împărăţia lui David, fiul lui Solomon, regele lui Israel, în capitala cetăţii, pe muntele Mâkedâ, în Casa Sionului, atunci când Legea a fost instaurată pentru prima dată de regele Etiopiei.

Apoi, după ce a terminat de stabilit Legea, au făcut, după cum văzuseră la Ierusalim, Legea în Casa Sionului pentru nobilii regatului, pentru cei dinăuntru şi pentru cei de afară, pentru popor, pentru insule, pentru oraşe şi pentru provincii; şi pentru toţi locuitorii şi pentru toate rudele lor tribale au făcut rânduieli în acelaşi fel. Astfel, hotarul estic al regatului regelui Etiopiei este începutul cetăţii Gâzâ din ţara lui Iuda, adică Ierusalimul; şi hotarul său este lacul Ierihon şi trece pe malul mării sale până la Lebâ şi Sâbâ; şi hotarul său coboară până la Bîsîs şi 'Asnet; şi limita sa este Marea Neagră şi Nucă, şi urcă pe lângă Muntele Kebereneyon până la Marea Întunericului, adică locul unde apune soarele; şi limita sa se întinde până la Fene'el şi Lasîfâlâ; şi graniţele sale sunt ţinuturile [de lângă] Grădina (i.e. adică Paradisul), unde

există hrană din belşug şi vite din belşug, şi [lângă] Feneken, iar graniţa sa se întinde până la Zâwel şi trece până la Marea Indiei; şi graniţa sa este până la Marea Tarsîs, iar în partea sa îndepărtată (?) este Marea Medyâm, până când ajunge în ţara lui Gâzâ; iar graniţa sa este locul unde a început [enumerarea noastră]. Si, în plus, stăpânirea regelui Etiopiei îi aparţine lui şi seminţei sale pentru totdeauna.

93. CUM AU DISTRUS OAMENII DIN ROME CREDINŢA

Şi după ce au aşteptat trei luni – acum Sionul a ajuns în ţara Etiopiei la începutul primei luni, în limba evreilor, în greaca Tarmon şi în Ge'ez (etiopiană) Mîyazya, în a şasea (sau, a şaptea) zi – au scris Legea şi numele, şi au depus [scrierea] ca memorial pentru zilele de mai tarziu, pentru ca ceea ce era drept pentru pavilionul [Sionului] să fie făcut şi pentru ca gloria regilor Etiopiei şi gloria regilor din Rome să fie bine cunoscute. Căci regii Etiopiei şi regii din Rome erau fraţi şi aveau credinţa creştină. În primul rând, ei au crezut ortodox în propovăduirea apostolilor pană [pe vremea] lui Constantin şi a reginei 'Elenî (Elena), care a adus lemnul Crucii, iar ei (adică regii din Rome) au continuat [să creadă timp de] o sută treizeci de ani.

După aceea, Satana, care a fost duşmanul omului din cele mai vechi timpuri, s-a ridicat şi i-a sedus pe oamenii din ţara Rome, iar ei au corupt Credinţa lui Hristos şi au introdus erezia în Biserica lui Dumnezeu prin gura lui Nestorius. Şi Nestorius, şi Arius, şi Yabaso (?) au fost aceia în inimile cărora a aruncat aceeaşi gelozie pe care o aruncase în inima lui Cain pentru al ucide pe fratele său Abel. În acelaşi mod a aruncat gelozia tatăl său, Diavolul, vrăjmaşul dreptăţii şi urâtorul binelui, aşa cum spune David: „Ei vorbesc cu violenţă în înălţimile cerului, îşi pun gura în ceruri şi limba lor se mişcă pe pămant”. Şi tocmai acei oameni care nu ştiu

de unde au venit şi nu ştiu încotro se îndreaptă, îl insultă cu limba lor pe Creatorul lor şi blasfemiază slava Lui, cand El este Dumnezeu, Cuvantul Domnului. El a coborat de pe tronul Dumnezeirii Sale şi a îmbrăcat trupul lui Adam, şi este Dumnezeu Cuvantul. Şi în acel trup a fost răstignit pentru a-l răscumpăra pe Adam în nelegiuirea lui, apoi S-a înălţat la cer şi a şezut pe tronul Dumnezeirii Sale în acel trup pe care l-a luat. Şi va veni iarăşi în slavă să judece pe cei vii şi pe cei morţi şi va răsplăti fiecăruia după fapta lui, în vecii vecilor. Amin.

Şi astfel credem şi ne închinăm Sfintei Treimi. Iar cei ce nu cred aşa sunt
5 5 5
excomunicaţi de Cuvantul lui Dumnezeu, Împăratul cerului şi al pămantului, atat în lumea aceasta, cat şi în cea viitoare. Iar noi suntem tari în Credinţa Ortodoxă pe care ne-au transmis-o Părinţii Apostolici, Credinţa Bisericii. Şi astfel Etiopia a continuat să rămană în Credinţa ei pană la venirea Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava în vecii vecilor. Amin.

94. PRIMUL RĂZBOI AL REGELUI ETIOPIEI

După trei luni, ei (adică David şi soldaţii săi) s-au ridicat să facă război din cetatea Guvernului, cu Mâkedâ, mama sa, şi cu Sion, doamna sa. Si leviţii purtau Cortul Legii, împreună cu lucrurile care ţineau de slujba lor, şi au mărşăluit cu mare măreţie şi, aşa cum în vechime, când Dumnezeu, pe muntele Sinai, a făcut ca Sionul să coboare în sfinţenie la Moise şi Aaron, tot aşa Azaria şi 'Elmîyâs au purtat Cortul Legii. Si ceilalţi puternici războinici ai lui Israel mărşăluiau la dreapta lui şi la stânga lui, lângă el, în faţa lui şi în spatele lui şi, deşi erau fiinţe făcute din ţărână, cântau psalmi şi cântări ale spiritului ca oştile cereşti. Si Dumnezeu

le dădea glasuri frumoase şi cântece minunate, pentru că îi plăcea să fie lăudat de ei.

Si ei au venit din cetatea Guvernului şi au tăbărât în Mâya 'Abaw, iar în dimineaţa următoare au devastat districtul Zâwâ cu Hadeyâ, căci între ei exista duşmănie din vechime; şi au nimicit poporul şi l-au ucis cu ascuţişul sabiei. Au trecut de acolo şi şi-au aşezat tabăra la Gerrâ, şi tot aici au devastat cetatea viperelor care aveau feţe de oameni şi cozi de măgari ataşate de coapsele lor.

Si [regina] s-a întors şi a tăbărât în cetatea Sionului şi au rămas acolo trei luni, apoi carele lor s-au mişcat şi au ajuns în cetatea Guvernului. Si într-o singură zi au ajuns în cetatea Sâbâ şi au devastat Nobâ; şi de acolo au tăbărât în jurul Sâbâ şi au devastat până la graniţa Egiptului. Si măreţia (sau, frica) regelui Etiopiei era atât de mare încât regele din Medyâm şi regele Egiptului au făcut să i se aducă daruri, şi au venit în oraşul Guvernului, şi de acolo au tăbărât la 'Ab'ât, şi au făcut război în ţara Indiei, şi regele Indiei a adus un dar şi un cadou (sau, tribut), şi el însuşi a adus omagiu regelui Etiopiei. El (adică David) a făcut război oriunde a vrut; nimeni nu l-a cucerit, dimpotrivă, oricine l-a atacat a fost cucerit. Cât despre cei care ar fi vrut să acţioneze ca spioni în tabăra lui, să audă vreo poveste şi să o povestească în cetatea lui, ei nu puteau alerga alături de carele de luptă, căci însuşi Sionul făcea ca forţele duşmanului să fie epuizate. Dar regele David, împreună cu soldaţii săi, cu oştenii soldaţilor săi şi cu toţi cei care i-au ascultat cuvântul, au alergat alături de care fără durere sau suferinţă, fără foame sau sete, fără sudoare sau epuizare, şi au parcurs într-o singură zi o distanţă care [în mod normal] dura trei luni. Şi nu le-a lipsit absolut nimic din lucrurile pe care I-au cerut lui Dumnezeu prin Sion, Cortul Legii lui Dumnezeu, să le dea, pentru că El locuia cu ea, iar Îngerul Său o conducea şi ea era locuinţa Lui. Iar în ceea ce priveşte pe regele care se ocupa de pavilionul Său – dacă el călătorea în vreo călătorie şi dorea să se facă ceva, tot ce dorea şi gândea în inima sa şi

arăta cu degetul, toate [spun] se împlineau la cuvântul lui şi toţi se temeau de el. Dar el nu se temea de nimeni, pentru că mâna lui Dumnezeu era cu el şi îl ocrotea zi şi noapte. Şi a făcut voia lui, şi Dumnezeu a lucrat pentru el şi l-a apărat de tot răul în vecii vecilor. Amin.

Aceasta am găsit-o printre manuscrisele Bisericii Sophia din Constantinopol. Şi arhiepiscopii care erau acolo i-au spus lui [Domitius?]: „Aceasta este ceea ce este scris din zilele lui Solomon împăratul”. Iar Domitius al Antiohiei a spus: „Da, ceea ce este scris până în ziua morţii lui Solomon trebuie să fie acceptat şi ceea ce a fost scris de alţi profeţi după moartea lui trebuie, de asemenea, să fie acceptat”.

95. CUM A FOST ACCEPTATĂ ÎN MOD UNIVERSAL STAREA ONORABILĂ A REGELUI ETIOPIEI.

Acum, prin KEBRA NAGAST ştim şi am aflat că, în mod sigur, regele Etiopiei este onorabil, că este regele Sionului şi primul născut din sămânţa lui Sem şi că locuinţa lui Dumnezeu este în Sion şi că acolo El frânge tăria şi puterea tuturor duşmanilor şi adversarilor săi. Iar după el, regele Rome a fost unsul Domnului cu lemnul Crucii. Iar în ceea ce priveşte împărăţia lui Israel – când s-a născut Perla din ei şi din Perlă iarăşi s-a născut Soarele Dreptăţii, Care S-a ascuns în trupul Său – acum, dacă nu s-ar fi ascuns în trup de om, nu ar fi putut fi văzut de ochii muritorilor – şi îmbrăcându-Se în trupul nostru, Sa făcut asemenea nouă şi a umblat cu [oamenii]. Şi a făcut semne şi minuni în mijlocul lor. A înviat morţii lor, a vindecat bolnavii lor, a făcut pe orbii lor să vadă şi a deschis urechile surzilor lor, a curăţat leproşii lor, a hrănit pe cei flămânzi şi a făcut multe minuni, dintre care unele sunt scrise şi altele nu, după cum spune loan Evanghelistul, fiul lui Zebedeu: „Dacă toate cele făcute de Iisus ar fi fost scrise, lumea întreagă nu ar putea cuprinde toate scrierile care trebuie să fie scrise.

Şi când au văzut toate acestea, copiii cei răi ai lui Israel au crezut că El este om şi L-au invidiat pentru cele văzute şi auzite, L-au răstignit pe lemnul Crucii şi L-au omorât. Iar El a înviat din morţi a treia zi şi S-a înălţat la cer cu
5 5 5 5
slavă, [şi a şezut] pe tronul Dumnezeirii. Şi a primit de la Tatăl o împărăţie incoruptibilă în vecii vecilor peste fiinţele duhului şi peste fiinţele pământului şi peste orice fiinţă creată, astfel încât orice limbă se va închina Numelui Său şi orice genunchi se va pleca înaintea Lui; şi El va judeca pe cei

vii şi pe cei morţi şi va răsplăti fiecăruia după fapta lui. Prin urmare, când evreii Îl vor vedea, vor fi ruşinaţi şi condamnaţi la focul veşnic. Dar noi, cei care credem în Credinţa Ortodoxă, vom fi pe tronul nostru şi ne vom bucura împreună cu învăţătorii noştri, Apostolii, cu condiţia să fi umblat pe calea lui Hristos şi în poruncile Lui. După ce iudeii L-au răstignit pe Mântuitorul lumii, au fost risipiţi şi împărăţia lor a fost distrusă, s-a terminat cu ei şi au fost dezrădăcinaţi pentru totdeauna.

Şi toţi sfinţii care erau adunaţi au zis: „Adevărat, adevărat, Regele Etiopiei este mai înălţat şi mai cinstit decât orice împărat de pe pământ, din pricina slavei şi măreţiei Sionului ceresc. Şi Dumnezeu iubeşte poporul etiopian, pentru că, fără să cunoască Legea Lui, a distrus idolii lor, în timp ce cei cărora li s-a dat Legea lui Dumnezeu au făcut idoli şi s-au închinat zeilor pe care Dumnezeu îi urăşte. Iar în vremurile de pe urmă, când S-a născut ca să răscumpere pe Adam, a făcut semne şi minuni înaintea lor, dar ei nu au crezut în El, nici în propovăduirea Lui, nici în cea a părinţilor lor. Dar poporul etiopian a crezut într-un ucenic de încredere şi de aceea Dumnezeu a iubit foarte mult poporul etiopian.”

Episcopii au răspuns şi i-au zis lui (Grigorie): „Ai vorbit bine şi cuvântul tău este adevărat, iar ceea ce ne-ai expus şi interpretat este clar. După cum spune Pavel: „Oare nu cumva sămânţa lui Avraam a înălţat pe cea a lui Sem? Toţi aceştia sunt împăraţi ai pământului, dar aleşii Domnului sunt poporul Etiopiei. Căci acolo este locuinţa lui Dumnezeu, Sionul ceresc, Cortul Legii Sale şi Cortul Legământului Său, pe care l-a făcut scaun de îndurare prin mila [Sa] pentru fiii oamenilor; pentru ploile şi apele cerului, pentru plante (sau, vegetaţie) şi fructe, pentru popoare şi ţări, pentru împăraţi şi nobili, pentru oameni şi animale, pentru păsări şi târâtoare”.

Episcopul Grigorie, care face minuni, le-a răspuns: „Cu adevărat, mântuirea ne-a fost dată nouă, întregului popor creştin, celor care am crezut în Maica Domnului, ca în Sionul cel ceresc. Căci Domnul a locuit în pântecele Fecioarei şi a

fost născut de ea fără unire trupească. Iar cele zece cuvinte (Decalogul) ale Legii au fost scrise de Degetul lui Dumnezeu şi au fost făcute (adică aşezate) în Sion, Cortul Legii lui Dumnezeu. Şi acum, veniţi, şi vom vesti din Legea lui Moise profeţiile Profeţilor, Părinţii noştri, sfinţii din vechime, şi profeţiile despre Hristos, Răscumpărătorul nostru, pentru ca generaţiile posterităţii să audă interpretarea (sau, explicaţia) istoriei, şi le vom relata povestirea interpretării Scripturilor. Vom începe, aşadar, de la începutul Cărţii şi vă vom face să înţelegeţi în Duh, aşa cum spune David, prin Duhul Sfânt: „La început a fost scrisă Cartea pentru mine”.”

Şi răspunzând cineva, a zis: „Care este începutul Cărţii?”. Ei au răspuns şi i-au zis: „Ce este începutul cărţii?

„Este Legea care a fost scrisă despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Şi spune: „La început a făcut Dumnezeu cerurile şi pământul”; şi ele existau din vechime. Pământul nu avea formă, ci întunericul, vânturile, apele, ceaţa şi praful erau amestecate între ele. Şi Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor. Aceasta înseamnă că prin Cuvântul lui Dumnezeu au fost create cerurile şi pământul; iar aceste cuvinte înseamnă că Duhul lui Dumnezeu locuia deasupra întregii creaţii.”

96. DESPRE PROFEŢIA REFERITOARE LA HRISTOS.

Mai mult, Moise a proclamat în Lege şi a spus: „Un profet ca mine se va ridica pentru voi dintre fraţii voştri şi pe el îl veţi asculta; iar pe oricine nu-l va asculta pe acest profet, îl veţi dezrădăcina din mijlocul poporului”. Şi aceasta a spus-o despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Şi a mai profeţit şi despre Răstignirea Sa şi a spus: „Când şerpii i-au chinuit pe copiii lui Israel, ei au strigat la Moise, iar Moise a strigat la Dumnezeu să-i izbăvească de şerpi. Şi Dumnezeu i-a zis: 'Fă o imagine de bronz a unui şarpe şi atârnă-o într-un loc unde să fie cunoscută ca semn şi oricine a fost muşcat de şarpe să se uite la imaginea aceea de bronz şi va trăi. Şi cei care nu s-au uitat la ea au murit, iar cei care s-au uitat la ea şi au crezut au trăit”. Aşa a fost şi cu Hristos; cei care nu L-au ascultat şi nu au crezut în El au pierit în Locuinţa morţilor, iar cei care au crezut şi L-au ascultat au moştenit pământul vieţii veşnice, unde nu va exista niciodată durere sau suferinţă.

Şi acum vă vom spune cum nu L-au luat în seamă pe Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Când copiii lui Israel au vorbit împotriva lui Moise, spunând: „Oare Dumnezeu a vorbit numai lui Moise? Cum se face că nici noi nu am auzit cuvântul lui Dumnezeu, ca să credem în El? Dumnezeu, care cunoaşte inimile oamenilor, a auzit murmurul copiilor lui Israel şi i-a spus lui Moise: „Tu ceri iertare pentru poporul tău şi totuşi ei murmură împotriva ta, zicând: „De ce nu ne vorbeşte Dumnezeu?” Şi acum, dacă vor crede în Mine, vor crede în Mine. Şi acum, dacă vor crede în Mine, să vină aici, la Mine, împreună cu tine. Şi spune-le să se purifice şi să-şi spele hainele şi să urce marii bărbaţi ai lui Israel ca să asculte poruncile pe care le voi da Eu, să asculte glasul Meu şi să împlinească poruncile pe care le voi da Eu”. Şi Moise a spus copiilor lui Israel ceea ce i se poruncise, iar poporul s-a

aruncat înaintea lui Dumnezeu şi s-a purificat a treia zi. Şi cei şaptezeci de bătrâni ai lui Israel s-au suit pe muntele Sinai, au plecat din tabără şi s-au suit pe muntele Sinai. Şi erau depărtaţi unul de altul cât zborul unei săgeţi şi stăteau în picioare, fiecare cu faţa la vecinul său. Acum, deşi erau mulţi şi se străduiau, nu puteau să urce în nor cu Moise, şi frica şi tremurul i-a cuprins, şi umbra morţii i-a învăluit; şi au auzit sunetul cornului şi al cimpoaielor, şi (au simţit) întunericul şi vânturile. Şi Moise a intrat în nor şi a vorbit cu Dumnezeu şi toţi marii lui Israel au auzit acea Voce a lui Dumnezeu, iar ei s-au temut şi au tremurat de groază şi, din cauza terorii copleşitoare care era în inimile lor, nu s-au putut ridica. Şi când Moise a ieşit afară, ei i-au spus: „Nu vrem să ascultăm acest cuvânt al lui Dumnezeu, ca să nu murim de spaimă. Şi iată, noi ştim că Dumnezeu vorbeşte cu tine. Şi dacă este ceva ce vrea să ne spună, ascultă-l şi declară-ne. Fii pentru noi o gură în ceea ce priveşte pe Dumnezeu şi vom fi pentru El poporul Lui”. Nu vedeţi că ei s-au lepădat de Hristos şi au spus: „Nu vom asculta de Vocea aceea ca să nu murim de frică”? Or, Hristos era Cuvântul lui Dumnezeu şi, prin urmare, când au spus: „Nu vom asculta acea Voce”, au vrut să spună: „Nu credem în Hristos”.

Şi din nou Moise a vorbit cu Dumnezeu şi a spus: „Arată-mi Faţa Ta”. Şi
5 5 V 5 5
Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Nimeni nu poate să privească la Faţa Mea şi să trăiască, ci numai ca într-o oglindă. Întoarce-ţi faţa spre apus şi vei vedea în stâncă reflectarea Feţei Mele”. Şi când Moise a văzut umbra Feţei lui
5 5 5
Dumnezeu, propria sa faţă a strălucit cu o strălucire de şapte ori mai puternică decât soarele, iar lumina era atât de puternică încât copiii lui Israel nu puteau să se uite la faţa lui decât printr-un văl. Apoi a văzut că ei nu doreau să privească Faţa lui Dumnezeu, căci I-au spus: „Fă-ne un văl ca să nu putem vedea Faţa Ta”. Şi după ce au spus aceste cuvinte, este evident că ei urau să audă cuvintele Lui şi să vadă Faţa Lui.

Şi mai mult, când Avraam l-a dus pe fiul său Isaac pe Muntele Karmelewos (Carmel), Dumnezeu a coborât din cer un berbec pentru răscumpărarea lui Isaac. Şi Isaac nu a fost sacrificat, ci berbecul care se coborâse din cer a fost sacrificat. Acum, Avraam trebuie interpretat ca Dumnezeu Tatăl, iar Isaac ca simbol al lui Hristos Fiul. Şi când S-a coborât din cer pentru mântuirea lui Adam şi a copiilor săi, Dumnezeirea care se coborâse din cer nu a fost omorâtă, ci trupul Său care fusese îmbrăcat pentru noi, acel trup pământesc care fusese îmbrăcat cu Maria, a fost omorât. Puteţi înţelege şi cunoaşte această asemănare şi similitudine pentru fiinţa pământească Isaac, fiul lui Avraam, care a fost o jertfă de voia tatălui său? Berbecul ceresc a devenit o răscumpărare (sau, înlocuitor), iar fiul lui Avraam a fost răscumpărat. Cât despre Cel care a coborât, Fiul lui Dumnezeu, El a devenit răscumpărarea Dumnezeirii, trupul Său pentru cel pământesc, şi a murit în trupul Său, Dumnezeirea nu a suferit deloc şi a rămas nealterată; iar muritorul a devenit viu în Înviere cu Dumnezeirea. Şi se vede limpede: prin faptul că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne-a răscumpărat pe noi, ne-a mărit pe noi oamenii. Iar noi trebuie să cinstim în mod deosebit, atât pe pământ cât şi în ceruri, pe această Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu.

Şi ascultaţi această explicaţie cu privire la primul om, care este tatăl nostru Adam. Eva a fost creată din om, dintr-un os din coasta lui, fără îmbrăţişare sau unire trupească, şi a devenit tovarăşa lui. Şi auzind cuvântul înşelător, din tovarăşă a lui Adam a devenit ucigaşă, făcându-l pe acesta să calce porunca. Iar Dumnezeu Tatăl, în mila Sa, a creat Perla în trupul lui Adam. A curăţit trupul Evei şi l-a sfinţit şi i-a făcut o locuinţă pentru mântuirea lui Adam. Ea [adică Maria] s-a născut fără cusur, căci El a făcut-o curată, fără pată, şi şi-a răscumpărat datoria fără unire şi îmbrăţişare carnală. Ea a născut în trup ceresc un Împărat, iar El s-a născut din ea şi i-a reînnoit viaţa în puritatea trupului ei. Şi a ucis moartea cu trupul Său curat şi a înviat fără stricăciune şi ne-a ridicat împreună cu El la nemurire, la tronul dumnezeirii, şi ne-a

ridicat la Sine, şi am schimbat viaţa din trupul nostru muritor şi am aflat viaţa cea nemuritoare. Prin seducţia lui Adam am suferit necazuri, iar prin răbdarea răbdătoare a lui Hristos am fost vindecaţi. Prin fărădelegea Evei am murit şi am fost îngropaţi, iar prin puritatea Mariei am primit cinste şi am fost înălţaţi la înălţime.

Şi Ezechiel a profeţit şi el despre Maria şi a spus: „Am văzut o uşă în răsărit, care era pecetluită cu o pecete mare şi minunată şi nimeni nu putea să intre în ea, afară de Domnul oştirilor; El a intrat prin ea şi a ieşit din ea”. Acum ascultaţi această explicaţie: când spune: „Am văzut o uşă”, era vorba de uşa porţii cerului, de intrarea sfinţilor în împărăţia cerurilor. Iar când spune că era „la răsărit” se referă la puritatea şi frumuseţea ei. Oamenii o numesc „Poarta Mântuirii”, dar şi „Răsăritul”, spre care sfinţii privesc cu bucurie şi veselie. Iar „închiderea” de care vorbeşte se referă la fecioria şi la trupul ei. Iar când spune că a fost pecetluită cu „pecete mare şi minunată”, aceasta arată clar că a fost pecetluită de Dumnezeu, Cel Mare şi Minunat, prin Duhul Sfânt. Iar când spune: „Nimeni nu trece prin ea decât Domnul oştirilor, El intră şi iese”, [se referă la] Creatorul cerurilor şi al pământului, Creatorul îngerilor, al oamenilor şi al stăpânilor. Domnul oştirilor este rodul Dumnezeirii, Care a îmbrăcat trupul nostru cu el, Hristos. El a intrat şi a ieşit din el fără să-l pângărească.

Despre Maria a proorocit şi Moise, zicând: „Am văzut un tufiş pe muntele Sinai, pe care focul mistuitor nu l-a mistuit”. Iar sensul acestui foc este Divinitatea Fiului lui Dumnezeu, iar tufişul, care ardea fără ca frunzele sale să se ofilească, este Maria.

97. DESPRE MURMURUL LUI ISRAEL

Şi iarăşi copiii lui Israel au murmurat cu privire la slujba preoţilor înaintea Domnului, zicând: „Oare nu suntem noi Israel, noi, sămânţa lui Avraam, şi de ce nu putem aduce şi

noi jertfe ca şi ei în Cortul Martorilor, lângă Cortul Legii lui Dumnezeu, în Sfântul Sion, cu cădelniţe şi tămâie şi cu instrumentele sacre? De ce să o facă numai Moise, fratele său Aaron şi fiii săi?” Nu suntem noi un popor pe care Dumnezeu l-a ales la fel ca şi ei şi nu vom face voia Lui? Când Moise a auzit [acest lucru], le-a spus: „Faceţi cum vreţi”. Bătrânii lui Israel s-au dus şi au pus să se facă şaptezeci de cădelniţe cu care să aducă tămâie Sionului şi să laude pe Dumnezeu; au luat tămâie şi cărbuni în cădelniţe şi s-au dus şi au intrat în Locul Preasfânt ca să aducă

5 5 5

tămâie. Şi după ce au turnat tămâia în cădelniţe, la prima lovitură a ieşit foc din cădelniţe şi acestea au ars îndată şi s-au topit. Şi cum se topeşte ceara în faţa focului, aşa s-au topit şi cum se usucă iarba când se apropie flacăra de ea, aşa s-au mistuit şi ei şi instrumentele lor şi au rămas din ei numai cădelniţele lor. Şi Dumnezeu a zis: „Sfinţiţi-Mi aceste cădelniţe pentru Cortul (sau, Pavilionul) Meu şi ele vor fi folosite pentru jertfele Mele, pentru că sunt consacrate prin moartea acelor oameni”.

Acum, cădelniţa este Maria, iar Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Divinitatea, este cărbunele, iar mirosul tămâiei este parfumul lui Hristos, iar prin parfumul Lui, Apostolii, şi Profeţii, şi Martirii, şi Călugării, s-au lepădat de lume şi au moştenit Împărăţia Cerurilor. Iar lanţurile cădelniţelor sunt scara pe care a văzut-o Iacov, de care [îngerii] se agăţau când se urcau şi când se coborau; şi pe parfumul tămâiei urcă rugăciunile celor curaţi spre tronul lui Dumnezeu.

După ce flacăra a ars pe cei păcătoşi, poporul care era rudă cu cei care fuseseră nimiciţi i-a ocărât pe Moise şi pe Aaron şi le-a zis: „Voi aţi făcut să piară bătrânii noştri”; şi au luat pietre ca să-i ucidă cu pietre pe Moise şi pe Aaron. Dumnezeu s-a mâniat foarte tare pe Israel şi a urât sfatul lui Datan şi Abiram, fiii lui Core, ca pe nişte zdrenţe murdare. Cuvântul lui Dumnezeu a făcut un semn pe pământ, iar pământul şi-a deschis gura şi i-a înghiţit pe ei, împreună cu toţi însoţitorii lor, cu nevestele lor, cu copiii lor şi cu fiarele

lor. S-au coborât vii în Locuinţa morţilor, iar pământul s-a închis peste ei. Cât despre oamenii care se asociaseră cu ei şi care auziseră insultele lor [împotriva lui Moise], Dumnezeu a trimis asupra lor o plagă şi au murit imediat. Moise si Aaron au venit cu tămâie si cu cădelniţe, au plâns înaintea lui Dumnezeu si L-au implorat să ierte poporul, zicând: „Adu-ţi aminte, Doamne, de Avraam, prietenul Tău, de Isaac, robul Tău, si de Israel, sfântul Tău, căci noi suntem urmaşii lor si copiii poporului Tău. Potoleste-Ţi mânia Ta împotriva noastră si grăbeste-Te să ne asculţi, nu ne distruge si retrage pedeapsa Ta de la poporul Tău”. Şi Dumnezeul cel milostiv a văzut sinceritatea lui Moise si a avut milă de ei.

Şi Dumnezeu a vorbit lui Moise si i-a zis: „Vorbeste acestui popor si spune-i: „Sfinţiţi-vă si aduceţi pentru fiecare dintre casele părinţilor vostri câte un toiag si scrieţi [numele] pe el, ca să le cunoasteţi toiagul, tu si fratele tău Aaron. Şi dintre casele voastre scrieţi Aaron pe toiagul lui, dar pe toiagul vostru nu faceţi nici un semn, căci aceasta va fi o minune desăvârsită pentru fiii poporului vostru, o justificare pentru cei răi si un semn de viaţă pentru toţi cei care cred. Dacă acum vei scrie [numele tău] cu ei, îţi vor spune: „Acesta a fost făcător de minuni din vechime prin cuvântul lui Dumnezeu”; să spună aceasta când le va arăta o minune cu ajutorul ei (adică al toiagului). Dar pentru casa tatălui tău scrie despre toiagul lui Aaron”.

98. DESPRE TOIAGUL LUI MOISE ŞI DESPRE TOIAGUL LUI AARON

Moise le-a spus aceste cuvinte şi ei au adus câte un toiag pentru fiecare dintre casele părinţilor lor, pe care le aleseseră pentru puritate, şi au fost douăsprezece toiege. Şi Moise a scris pe toiagul lor numele părinţilor lor: pe toiagul lui Aaron a fost scris numele lui Levi, pe toiagul lui Karmîn a fost scris numele lui Iuda, pe toiagul lui Adonyâs a fost scris numele lui Ruben, iar pe toiagul fiecăruia dintre toate casele lui Israel a fost scris în acelaşi fel numele tatălui său. Şi Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Du [toiegele] în Sion, la Cortul Martorilor, şi închide-le acolo până dimineaţa şi [apoi] scoate-le în faţa oamenilor şi dă fiecăruia dintre ei toiagul său, după casele părinţilor lor ale căror nume sunt scrise pe toiege, iar omul pe toiagul căruia se va găsi un semn este cel pe care l-am ales ca să-mi fie preot”. Şi Moise a spus poporului aceste cuvinte, iar poporul a făcut după cum îi poruncise Dumnezeu. Când a venit dimineaţa, Moise a luat toiegele şi au venit toţi bătrânii lui Israel şi Aaron. Moise a stat înaintea lor, a ridicat toiagurile şi le-a adus înaintea întregului popor, iar toiagul lui Aaron a fost găsit cu fructe şi flori de migdal, care dădeau un parfum mirositor. Şi Moise le-a zis: „Priviţi acum. Acesta este toiagul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul vostru, temeţi-vă de El şi închinaţi-vă Lui”; şi tot poporul a căzut înaintea lui Dumnezeu.

Acum, acest toiag este Maria. Iar toiagul care a înflorit fără apă arată pe Maria, din care s-a născut, fără sământă de om, Cuvântul lui Dumnezeu. Iar faptul că zice: „Eu am ales, voi face să se arate o minune şi el Îmi va fi preot”, înseamnă că Dumnezeu a ales-o pe Maria din toată adunarea lui Israel, aşa cum a proorocit David, tatăl ei, zicând: „Domnul iubeşte porţile Sionului mai mult decât toate locaşurile lui lacov”, şi a mai spus: „Minunată este vorbirea Lui despre tine, cetatea lui Dumnezeu”. Iar când spune: „mai mult decât toate

locuinţele lui Israel” şi „porţile ei”, [se referă la] tăcerea gurii ei şi la puritatea buzelor ei, la lauda care iese din gura ei, ca mierea care curge din buzele ei, şi la puritatea fecioriei ei, care era fără pată, fără cusur sau impuritate înainte de a fi născută; iar după ce a fost născută a fost pură şi sfântă, şi aşa va fi, aşa cum a fost, pentru toată veşnicia. Iar în ceruri ea umblă cu îngerii ca un lucru curat; şi ea este toiagul lui Aaron. Ea locuieşte în Sion împreună cu vasul cel plin de mană şi cu cele două table scrise cu Degetul lui Dumnezeu. Iar Sionul cel ceresc şi duhovnicesc este deasupra lor, Sionul a cărui lucrare şi alcătuire sunt minunate, al cărui făcător şi modelator este Dumnezeu Însuşi, pentru locuinţa slavei Sale.

Şi Dumnezeu i-a vorbit lui Moise [zicând]: „Fă un Cort din lemn indestructibil [de viermi şi de putrezire] şi acoperă-l cu plăci de aur fin, fiecare parte a lui”. Iar aurul este fineţea Dumnezeirii care s-a pogorât din cer, căci Dumnezeirea cuprinde tot cerul şi tot pământul; şi tot aşa este acoperit cu aur Tabernacolul, locuinţa Sionului ceresc. Iar Tabernacolul trebuie interpretat ca fiind Maria, iar lemnul care este indestructibil trebuie interpretat ca fiind Hristos, Răscumpărătorul nostru. Iar Gomor, care este vasul de aur din interiorul Tabernacolului, trebuie interpretat ca fiind Maria, iar mana care se află în vas trebuie interpretată ca fiind Trupul lui Hristos care s-a coborât din cer, iar Cuvântul lui Dumnezeu care este scris pe cele două table trebuie interpretat ca fiind Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Iar Sionul duhovnicesc trebuie interpretat ca lumina Dumnezeirii. Perla spirituală care este conţinută în Cortâc este asemenea unei pietre preţioase strălucitoare, iar cel care a dobândit-o o ţine strâns în mână, o apucă şi o ascunde în mâna sa, iar cât timp piatra preţioasă este în mâna sa, proprietarul ei intră în Cortâc şi este un deţinut al acestuia. Iar cel care posedă perla este interpretat ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos. Iar Perla spirituală care este apucată trebuie interpretată ca fiind Maria, Maica Luminii, prin care „'Akrâtos”, cel „Neamestecat”, şi-a asumat un trup. În ea şi-a făcut un Templu pentru Sine din trupul Său pur, iar din ea s-

a născut Lumina Luminii, Dumnezeu din Dumnezeu, Care s-a născut din propria Sa voinţă şi nu a fost făcut de mâna altuia, ci şi-a făcut un Templu pentru Sine printr-o înţelepciune de neînţeles care transcende mintea omului.

Şi cu altă ocazie, când Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt, ei însetau de apă în Kâdes, murmurau şi plângeau în faţa lui Moise, iar Moise s-a dus la Dumnezeu şi I-a făcut cunoscut acest lucru. Şi Dumnezeu i-a spus: „Ia toiagul tău şi loveşte această stâncă” ; şi Moise a lovit stânca în lung şi în lat, şi a izvorât apă, douăsprezece izvoare. Şi au băut apă până la refuz, poporul său şi animalele sale, iar după ce au băut, stânca aceea a urmat după ei. Iar stânca trebuie interpretată ca fiind Hristos, iar izvoarele de apă ca fiind Apostolii, iar ceea ce au băut ei ca fiind învăţătura Apostolilor, iar toiagul este lemnul Crucii. Iar stânca este stabilă, după cum spune Evanghelia: „Cel ce zideşte pe stâncă nu se va clinti de demoni”. Şi iarăşi zice: „Eu sunt uşa”, şi iarăşi zice: „Eu sunt uşa”. Şi observaţi că, vorbind, a făcut distincţie între ucenicii Săi,
5 5 5 ~ ~ 5 ~ aşa
cum a făcut şi între cei care [au venit] după ei, episcopii şi comunitatea creştină. „Tu eşti stânca”, i-a spus lui Petru, „şi pe tine voi zidi poporul creştin”. Şi iarăşi a spus: „Eu sunt Păstorul oilor”, şi i-a spus de trei ori: „Paşte oile Mele”. Şi iarăşi a spus: „Eu sunt tulpina viţei de vie”, iar lor le-a spus: „Voi sunteţi ramurile ei şi ciorchinii ei de rod”.

Iar toiagul lui Moise, cu ajutorul căruia a făcut minunea, trebuie interpretat ca fiind lemnul Crucii, cu ajutorul căruia i-a izbăvit pe Adam şi pe copiii săi de pedeapsa demonilor. Şi după cum Moise a lovit cu el apa râului şi a transformat-o în sânge şi a omorât peştii din ea, tot aşa şi Hristos a omorât Moartea cu Crucea Sa şi i-a scos din Sheol. Şi după cum Moise a lovit în aer cu toiagul său şi toată ţara Egiptului s-a întunecat timp de trei zile şi trei nopţi cu un întuneric care se simţea, încât [egiptenii] nu se puteau ridica din paturile lor, tot aşa Hristos, fiind răstignit pe Cruce, a luminat întunericul din inimile oamenilor şi a înviat din morţi în a treia zi şi în a treia noapte. Şi aşa cum toiagul lui Moise a fost schimbat şi

transformat prin Cuvântul lui Dumnezeu, fiind uscat, dar având viaţă, iar având viaţă a devenit uscat, tot aşa Hristos cu lemnul Crucii Sale a făcut viaţă pentru poporul creştin care a crezut în El şi, cu semnul Crucii a făcut să fie alungaţi demonii. Căci demonii şi creştinii s-au transformat; fiinţele duhovniceşti au devenit reprobabile şi, încălcând porunca Domnului lor, au fost alungate prin puterea Crucii Sale. Iar noi am devenit fiinţe duhovniceşti primind Trupul şi Sângele Său în locul acelor fiinţe duhovniceşti care au fost alungate şi am devenit fiinţe vrednice de laudă care au crezut în Crucea Sa şi în Sfânta Sa Înviere. Şi

5 5 5

după cum Moise lovea munţii întinzând mâinile cu toiagul său şi provoca pedepse prin porunca lui Dumnezeu, tot aşa Hristos, întinzându-Şi mâinile pe lemnul Crucii, a izgonit demonii din oameni prin puterea Crucii Sale. Când Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Loveşte cu toiagul tău”, a vrut să spună: „Fă semnul crucii lui Hristos”, iar când Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Întinde-ţi mâna”, a vrut să spună că, prin întinderea mâinii Sale, Hristos ne-a răscumpărat din robia vrăjmaşului şi ne-a dat viaţă prin întinderea mâinii Sale pe lemnul Crucii.

Când Amalec se lupta împotriva lui Israel, Moise s-a urcat pe munte, iar Aaron era cu el, şi s-au urcat să se roage pentru că Amalec a învins. Şi Dumnezeu i-a poruncit lui Moise şi i-a zis: „Întinde mâna ta până când Israel va obţine putere [asupra lui Amalec]”. Şi se spune în Torâh că mâinile lui Moise au fost întinse până la apusul soarelui; dar mâinile lui Moise s-au îngreunat şi, fiindu-i frică, a lăsat să cadă mâinile care fuseseră întinse, şi atunci Israel a încetat să mai învingă şi duşmanii lor i-au învins. Şi când Moise şi-a tinut mâinile ridicate şi întinse, Amalec a fost învins, iar Israel a pus pe fugă şi l-a învins pe duşmanul lor Amalec. Când Aaron şi Hor (Hur) au văzut acest lucru, au adunat pietre la dreapta şi la stânga lui Moise şi au făcut ca mâinile lui Moise să se sprijine pe pietrele pe care le adunaseră, iar Aaron, la dreapta, şi Hor, la stânga, l-au sprijinit pe Moise cu umerii

lor, astfel încât mâinile lui să nu cadă din pozitia lor întinsă.

Şi acum vă voi explica acest lucru. Războiul lui Amalec împotriva lui Israel este războiul credincioşilor împotriva demonilor, iar înainte ca Hristos să fie răstignit, demonii i-au cucerit pe credincioşi. Dar când El Şi-a întins mâna pe lemnul Crucii din cauza păcatului lui Adam şi al copiilor săi şi când Şi-a întins mâna şi palma Sa a fost străpunsă [cu cuie], cei care au fost pecetluiti cu semnul Crucii lui Hristos i-au învins (adică demonii). Întinderea mâinii lui Moise indică Crucea lui Hristos; iar faptul că Aaron şi Hor au construit pietre indică lemnul Crucii şi al cuielor. Şi Aaron a indicat: hotul din dreapta, iar Hor hotul din stânga; şi Amalec indică demonii, iar regele Amalecului indică pe Satana. Iar în ceea ce priveşte faptul că ei (amalecitii) au fost biruiti, aceasta indică faptul că noi am biruit demonii şi pe Satana prin Învierea lui Hristos şi prin Crucea Sa.

Şi, de asemenea, când Israel a ieşit din Egipt, au ajuns la ape amare şi le-a lipsit băutura, pentru că apa era amară; şi mai întâi au murmurat din cauza amărăciunii apei. Şi Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Ridică toiagul tău şi aruncă-l în apă şi arată-i cu semnul Crucii la dreapta şi la stânga”. Acum observaţi ce urmează. Dacă Dumnezeu i-ar fi spus: „Să se îndulcească”, atunci apa nu ar fi devenit dulce? Dar El a manifestat că prin Semnul Crucii totul devine bun, iar apa amară devine dulce şi că prin puterea Crucii lui Iisus Hristos orice lucru poluat devine bun şi plăcut.

Şi aici vă voi declara încă şi alte chestiuni din restul Profeţilor cu privire la Răstignirea Sa. David spune: „Mi-au străpuns mâinile şi picioarele”; acum acest lucru se referă în mod clar la cuiele din mâinile şi picioarele Sale. Şi iarăşi spune: „Mi-au dat să beau oţet pentru setea Mea”, iar acest lucru arată clar că El a băut oţet din cauza păcatului lui Adam. Suflarea Vieţii care suflase asupra lui Adam a băut oţet, iar Mâna care a întemeiat pământul a fost străpunsă cu un cui. Cel care, de dragul lui Adam, S-a smerit pe Sine Însuşi, S-a născut şi a luat forma unui rob.

99. DESPRE CEI DOI SLUJITORI

Un anumit rege avea doi sclavi: unul era arogant şi puternic, iar celălalt era smerit şi slab. Sclavul arogant l-a învins pe cel smerit, l-a bătut şi aproape că l-a omorât şi l-a jefuit, iar regele de pe tronul său i-a văzut. Şi regele coborând a prins pe sclavul arogant, l-a bătut, l-a zdrobit, l-a legat cu lanţuri şi l-a aruncat într-un loc întunecos. Apoi a ridicat pe sclavul cel smerit şi slab, l-a îmbrăţişat, l-a prăfuit, l-a spălat, i-a turnat untdelemn şi vin în rănile lui, la pus pe măgarul său, l-a adus în cetatea sa, l-a aşezat pe tronul său şi l-a aşezat la dreapta sa. Acum, regele este într-adevăr Hristos, iar servitorul arogant pe care l-am menţionat este Satana, iar servitorul umil este Adam. Şi când Hristos a văzut cum robul arogant l-a învins pe cel smerit şi l-a aruncat în ţărână, S-a coborât de pe tronul Său şi l-a ridicat pe Adam, robul Său, şi l-a legat pe Satana cu lanţuri în teroarea lui Şeol. Apoi a aşezat trupul lui Adam pe tronul Divinităţii Sale, l-a mărit, l-a înălţat şi l-a onorat; şi a fost lăudat de toate fiinţele pe care le crease, de îngeri şi de arhangheli, de mii de mii şi zeci de mii de fiinţe spirituale. Pentru că El i-a coborât pe cei aroganţi şi i-a înălţat pe cei umili, i-a redus la ruşine pe cei aroganţi şi i-a înălţat spre cinstire pe cei umili, i-a respins pe cei aroganţi şi i-a iubit pe cei umili, i-a dispreţuit pe cei mândri şi a avut milă de cei umili. A coborât pe cel arogant de pe locul său înalt şi a ridicat pe cel sărac din ţărână. El a luat onoarea celor puternici şi a ridicat pe cel sărac din corupţie, căci la El sunt onoarea şi ruşinea. Pe cine vrea El să onoreze, El onorează, iar pe cine vrea să dezonoreze, El dezonorează.

100. DESPRE ÎNGERII CARE S-AU RĂZVRĂTIT

Au fost anumiţi îngeri cu care Dumnezeu s-a mâniat – căci El, Cunoscătorul inimii, îi cunoştea – şi care l-au insultat pe Adam, spunând: „De vreme ce Dumnezeu şi-a arătat dragostea faţă de el, ne-a pus în slujba lui şi pe noi, şi animalele şi târâtoarele, şi peştii mării, şi păsările cerului, şi toate fructele, şi copacii câmpului, şi de asemenea cerurile şi pământul; şi a rânduit ca cerurile să-i dea ploaie şi pământul să-i dea roade. Şi i-a mai dat şi soarele şi luna, soarele ca să-i dea lumină ziua şi luna ca să-i dea lumină noaptea. Şi l-a modelat cu degetele Sale şi l-a creat după chipul Său, l-a sărutat şi a suflat asupra lui duhul vieţii şi i-a zis: „Fiul meu, întâiul meu născut, iubitul meu. La aşezat într-o grădină ca să mănânce şi să se bucure fără boală şi fără suferinţă, fără muncă şi fără osteneală, dar i-a poruncit să nu mănânce din niciun pom. Şi fiindu-i date toate acestea de către Dumnezeu, Adam a încălcat legea şi a mâncat din pomul acela şi a devenit urât şi respins, iar Dumnezeu l-a alungat din Grădină şi din acel moment Adam şi-a abandonat speranţa, pentru că a încălcat porunca Creatorului său."

Dumnezeu a răspuns îngerilor care îl insultau astfel pe Adam şi le-a zis: „De ce îl insultaţi astfel pe Adam? Pentru că el este carne şi sânge, cenuşă şi ţărână". Îngerii au răspuns şi I-au zis: „Putem noi să declarăm înaintea Ta păcatul lui Adam? Şi Dumnezeu le-a zis: „Declaraţi [păcatul lui] şi Eu vă voi asculta şi Eu Însumi vă voi răspunde cu privire la Adam, robul Meu". Căci Dumnezeu acţionase în numele lui Adam. Şi Dumnezeu a spus: „Eu l-am creat din ţărână şi nu voi lepăda ceea ce am format. L-am scos din inexistenţă şi nu voi face din lucrarea Mea un motiv de râs pentru duşmanii lui. Şi acei îngeri au spus: „Slavă Ţie, Doamne. Căci Tu, Cunoscătorul inimilor, ştii că noi l-am ocărât pe Adam pentru că a încălcat porunca Ta de a nu mânca dintrun singur pom, după ce Tu l-ai făcut stăpân peste tot ce ai creat şi l-ai pus peste orice

lucrare a mâinilor Tale. Şi dacă Tu nu i-ai fi spus şi dacă nu i-ai fi poruncit să nu mănânce dintr-un singur pom, nu ar fi fost nici o ofensă [din partea lui]; şi dacă ar fi mâncat din lipsă de hrană, nu ar fi fost nici o ofensă [din partea lui]. Dar cuvântul Tău s-a făcut cunoscut lui şi i-ai spus: „Pentru că ai mâncat din acest pom, vei muri”. Iar el, după ce a auzit aceasta, a îndrăznit şi a mâncat. Şi Tu nu l-ai lăsat să ducă lipsă de fructe dulci pe care să le mănânce din Grădină şi nu l-ai lăsat să ducă lipsă de cineva care să-l mângâie şi de un tovarăş ca el. Şi aceste lucruri Ţi le spunem şi Ţi le facem cunoscute şi Ţi-am dezvăluit cum a încălcat porunca Ta”.

Iar Cel Milostiv şi Iubitor de milă le-a răspuns în numele lui Adam şi a spus: „Pe voi v-am creat din foc şi din aer cu singura intenţie [ca voi] să Mă lăudaţi. Pe el l-am creat din de două ori mai multe elemente decât voi, din ţărână şi apă, din vânt şi foc; şi a devenit [o fiinţă] din carne şi sânge. Şi în el sunt zece gânduri (sau intenţii), cinci bune şi cinci rele. Şi dacă inima lui îl îndeamnă la bine, el umblă cu o intenţie bună; iar dacă diavolul îl seduce, el umblă cu el pe o cale rea. În ceea ce vă priveşte, nu aveţi alt obiect în mintea voastră decât lauda Mea, cu excepţia acelui arogant care a adus răul şi a devenit o fiinţă rea şi a fost alungat din adunarea voastră. Şi acum, de ce vă preaslăviţi mai presus de Adam; dacă aţi fi fost ca el şi v-aş fi creat din apă şi ţărână, aţi fi fost din carne şi sânge şi aţi fi încălcat porunca Mea mai mult decât a făcut-o el şi aţi fi negat cuvântul Meu.” Şi îngerii I-au zis: „Slavă Ţie, Doamne, departe de noi! Nu vom călca porunca Ta şi nu ne vom împotrivi cuvântului Tău, căci noi suntem fiinţe spirituale pentru viaţă, iar el este o făptură de ţărână [osândită] la nebunie. Şi acum încearcă-ne bine şi pune-ne la încercare, ca să ştii dacă suntem în stare să păzim cuvântul Tău”.

Şi după ce s-au lăudat astfel, Dumnezeu, Iubitorul de oameni, le-a spus: „Dacă acum vă rătăciţi atât de mult încălcând cuvântul Meu, greşeala va cădea asupra capetelor voastre, [căci] Jahannam (sau, iadul), focul, pucioasa, căldura arzătoare şi vârtejul vor fi locuinţa voastră până în Ziua cea

Mare: veţi fi ţinuţi în lanţuri care nu vor putea fi dezlegate şi nici rupte în veci. Dar dacă veţi păzi cuvântul Meu în adevăr şi veţi împlini porunca Mea, veţi şedea la dreapta şi la stânga Mea. Căci oricine a biruit este puternic, şi cel ce a biruit va fi biruit. Or, Satana nu are nici o putere, căci el are doar ceea ce face să germineze în minte; şi nu poate apuca cu fermitate, nici nu poate realiza nimic, nici lovi, nici trage, nici nu poate apuca, nici nu poate lupta; el poate doar face să germineze gândurile în linişte în minte. Iar cel care este apucat de mintea rea îl pregăteşte pentru distrugere; iar dacă [un om] a biruit mintea rea, el găseşte har şi are o răsplată care este veşnică. Iar vouă, după cum veţi vrea, vi se va da mintea omului şi trupul omului. Dar luaţi seama la voi înşivă să nu călcaţi cuvântul Meu şi să nu călcaţi porunca Mea, să nu vă spurcaţi nici mâncând, nici bând, nici curvind, nici făcând orice altceva, şi să nu călcaţi cuvântul Meu.”

Şi îndată li s-a dat cu cuvântul Său carne, sânge şi inimă de fii ai

oamenilor. Si s-au mulţumit să părăsească înălţimea cerului si s-au coborât pe

pământ, la nebunia dansurilor fiilor lui Cain, cu toată lucrarea lor de mestesug, pe care o făcuseră în nebunia curviei lor, si la cântecele lor, pe care le însoţeau cu tamburină, cu flaute, cu cimpoaie, cu multe strigăte, cu strigăte mari de bucurie si cu cântece zgomotoase. Fiicele lor erau acolo si se bucurau fără rusine de acele orgii, căci erau parfumate de bărbaţii care le desfătau si îsi pierdeau echilibrul minţii lor. Bărbaţii nu se stăpâneau nici o clipă, ci îsi luau soţii dintre femeile pe care si le aleseseră si săvârseau cu ele păcate. Căci Dumnezeu nu are odihnă în inima celor aroganţi si ocărâţi, ci rămâne în inima celor smeriţi si sinceri. Si a grăit în Evanghelie, zicând: „Vai de cei ce se fac drepţi si dispreţuiesc pe aproapele lor”. Si iarăsi a spus: „Dumnezeu îi iubeste pe cei smeriţi si îi dispreţuieste pe cei care se înalţă”.

Si îndată Dumnezeu s-a mâniat pe ei si i-a legat în groaza

lui Seol până în ziua răscumpărării, după cum spune Apostolul: „S-a purtat aspru cu îngerii Săi. Nu i-a cruţat, ci i-a făcut să locuiască într-o stare de judecată si au fost legaţi în lanţuri până în ziua cea mare”. Cuvântul lui Dumnezeu, care l-a modelat pe Adam după asemănarea (sau, forma) sa, a învins, iar cei care l-au insultat si l-au batjocorit pe Adam au fost înfrânţi. Fiicele lui Cain, cu care îngerii îsi ţinuseră companie, au rămas însărcinate, dar nu au putut să nască si au murit. Iar dintre copiii care erau în pântecele lor, unii au murit, iar alţii au iesit; si după ce au deschis pântecele mamelor lor, au iesit prin buric. Iar când au crescut si au ajuns la vârsta omenească, s-au făcut uriasi, a căror înălţime ajungea până la nori; si pentru ei si pentru păcătosi s-a potolit mânia lui Dumnezeu, care a zis: „Duhul Meu se va odihni peste ei numai o sută douăzeci de ani si apoi îi voi nimici cu apele Potopului”, pe ei si pe toţi păcătosii care nu au crezut în cuvântul lui Dumnezeu. Iar cei care au crezut în cuvântul părinţilor lor si au făcut voia Lui, nu au fost vătămaţi de apele Potopului, ci El i-a izbăvit, zicând: „Dacă veţi crede în cuvântul Meu, veţi putea fi salvaţi de Potop”. Iar Noe a spus: „Doamne, eu cred în cuvântul Tău, fă-mi cunoscut prin ce mijloace pot fi salvat”. Si Dumnezeu i-a spus: „Te poţi salva din apă cu lemn”. Si Noe a întrebat: „Cum, Doamne?”. Si Dumnezeu i-a zis: „Fă-ţi o arcă cu patru laturi, construieste-o cu tâmplărie, fă-i trei etaje pe dinăuntru si intră în ea cu toată casa ta”. Si Noe a crezut în cuvântul lui Dumnezeu, a făcut [arca] si a fost salvat.

Acum, ascultaţi-mă si vă voi explica despre aceasta. Când Dumnezeu a dat porunca, ar fi putut să-i dea lui Noe o aripă de vultur si să-l ducă în pământul celor vii, cu toată casa lui, până la mânia Lui cu păcătoşii care nu crezuseră în cuvântul lui Dumnezeu şi în cuvântul părinţilor lor, s-ar fi potolit, sau ar fi putut să-l ridice în aer, sau ar fi putut porunci ca apa Potopului – [care era] ca un zid – să nu se apropie de singurul munte unde voia ca Noe şi fiii lui să locuiască şi să nu scufunde fiarele şi vitele pe care le dorea El. Dar să ştiţi că Dumnezeu a fost mulţumit ca prin lemnul care fusese

sfinţit să aibă loc mântuirea creaţiei Sale, adică arca şi lemnul crucii. Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Fă ceea prin care te vei mântui”, adică Cortul Bisericii; iar când i-a spus: „Fă-l cu patru laturi”, a arătat că semnul crucii era cvadruplu. Or, cele patru colţuri ale chivotului sunt coarnele altarului; şi El ia poruncit lui Moise să facă chivotul din lemn indestructibil. El a spus: „Te voi sfinţi prin această lucrare cerească şi spirituală a mâinii Mele. Să te sfinţeşti pe tine însuţi de necurăţie, de impuritate, de curvie, de răzbunare şi de minciună, împreună cu fratele tău şi cu casa ta. Şi jertfeşte-Mi o jertfa curată, cu curăţire, şi te voi accepta după ce te vei fi sfinţit pe tine şi casa ta; porunceşte întregului popor să se sfinţească, căci lucrurile Mele sfinte [trebuie să fie oferite] de către cei sfinţi. Şi aceasta să cauţi, Cortul Legământului Meu, pe care l-am creat pentru lauda Mea. Şi dacă veţi veni cu puritate de inimă, cu dragoste şi cu pace, fără batjocură şi fără injurii, şi dacă vă veţi îndrepta inimile faţă de Mine şi faţă de aproapele vostru, Eu voi asculta rugăciunile voastre şi voi asculta cererile voastre cu privire la tot ceea ce Îmi veţi supune, şi voi veni şi voi fi cu voi, voi umbla printre voi şi voi locui în inimile voastre şi voi Îmi veţi fi poporul Meu şi Eu voi fi Dumnezeul vostru cu adevărat.”

101. DESPRE CEL CARE EXISTĂ ÎN TOATE ŞI PRETUTINDENI.

Şi din nou Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Fă pentru Mine un spaţiu deschis în faţa curţii Cortului; niciun om necurat si necurat sexual nu va intra acolo şi nimeni care nu este pur. Pentru că Eu sunt acolo, şi nu numai acolo, ci în orice astfel de loc în care Numele Meu este chemat în puritate. Eu am fost cu Daniel în groapa [de lei], am fost cu Iona în pântecele peştelui cel mare, am fost cu Iosif în groapă şi am fost cu Ieremia în fântâna [alimentată de] lac. Eu sunt sub adânc, ca munţii să nu se scufunde sub ape; şi sunt sub ape, ca să nu se scufunde în foc şi în pucioasă; sunt sub foc şi pucioasă, ca să nu se scufunde în vânturi şi în rugină. Eu sunt sub vânturi şi sub ceata de rugină pentru ca ei să nu se scufunde sub întuneric. Eu sunt sub întunericul cel mai adânc şi sub abisuri, şi tot ce am creat se sprijină pe Mine, şi tot ce am creat vine la Mine ca la un loc de refugiu.

Eu sunt pe pământ şi sunt la capătul lumii şi sunt Stăpânul tuturor. Eu sunt în aer, locul Meu de şedere, şi sunt pe carul heruvimilor, şi sunt lăudat veşnic de toţi îngerii şi de oamenii sfinţi. Şi Eu sunt deasupra înălţimilor cerului şi Eu umplu toate lucrurile. Eu sunt deasupra celor şapte ceruri. Eu văd toate lucrurile şi examinez toate lucrurile, şi nu este nimic care să-mi fie ascuns. Eu sunt în orice loc şi nu este alt dumnezeu în afară de Mine, nici în cerul de sus, nici pe pământ de jos; nu este nimeni ca Mine, zice Dumnezeu; mâna Mea a pus temeliile pământului şi dreapta Mea a întărit cerurile; Eu şi Fiul Meu şi Duhul Sfânt.”

102. DESPRE ÎNCEPUT

După cum a profeţit David prin gura Duhului Sfânt, zicând: „Cu Tine a fost căpetenia în ziua puterii”. Acum, ce înseamnă aceste cuvinte, „ziua puterii?” Nu este oare ziua în care Hristos, Cuvântul Tatălui, a creat cerul şi pământul? Căci Moise spune la începutul cărţii: „La început a făcut Dumnezeu cerurile şi pământul”. Să se înţeleagă, deci, că „La început” înseamnă „în Hristos”; interpretarea lui „început” este Hristos. Apostolul Ioan, fiul lui Zebedeu, spune despre Hristos: „Acesta este cel dintâi (sau, începutul) pe Care L-am auzit şi L-am văzut, pe Care L-am cunoscut şi pe Care mâinile noastre L-au pipăit”. Şi noi vă vom spune cum avem parte cu El, iar voi, cei ce credeţi cuvintele noastre, veţi avea parte cu noi. Iar ucenicul Luca spune în Faptele Apostolilor: „La început am vorbit despre toate”, şi aceasta spune [arată] că Hristos a fost răscumpărarea tuturor şi noi credem în El. Iar Marcu Evanghelistul Marcu, la începutul cărţii sale, a scris: „Începutul Evangheliei este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu” ; şi aceste cuvinte înseamnă că Hristos a fost vestea cea bună pentru Prooroci şi pentru Apostoli, şi că noi toţi ne-am împărtăşit din harul Său. Şi iarăşi Ioan Evanghelistul a scris, spunând: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu”; iar în alt loc cuvântul său arată [acest lucru] clar, şi spune: „Şi tot aşa, la început era Dumnezeu Cuvântul”. Şi acum observaţi că acel Cuvânt al Tatălui este

5 5

Hristos, prin care El a făcut cerurile şi pământul şi orice lucru creat. El este Cel care a creat, şi fără El nimic din ceea ce a luat fiinţă, absolut nimic: „El a vorbit şi au luat fiinţă; El a poruncit şi au fost create”. Şi al treilea lucru glorios, ascultaţi-l: „Cu suflarea gurii Sale a creat toată oştirea Sa”. Acest lucru scoate în evidenţă Duhul Sfânt, la care se referă în mod clar.

Şi ce să spunem noi? Să plângem pentru ei. Vai de iudeii şi de păgânii ('Aramî) care s-au îndepărtat de adevăr şi au

refuzat să se supună iubirii lui Dumnezeu, cu care, în bunătatea Sa, a iubit pe om. Căci după ce Adam a fost respins pentru păcatul său, El l-a salvat prin măreţia milei Sale, fiind răstignit pe lemnul Crucii, cu mâinile străpunse de cuie. Cu palma întinsă în smerenie şi cu capul plecat într-o parte, pentru noi, El, căruia suferinţa îi era nepotrivită, a suferit în măreţia veşnică a Dumnezeirii Sale. A murit pentru a distruge moartea; a suferit epuizarea pentru a da putere fiinţei obosite de ţărână; însetat a băut oţet, a fost încoronat cu o coroană de spini; nu s-a temut şi nu i-a fost ruşine de batjocura, ura şi scuipările iudeilor spurcaţi. A fost bătut, a fost bătut cu pumnii, a fost străpuns, a fost străpuns cu cuie, a fost hulit si batjocorit, fiind Dumnezeu si Împăratul morţii si Dătătorul de slavă, si de aceea a răbdat orice rusine. Obosit si mizerabil, L-au întristat când L-au respins si L-au urât; dar puternic si glorios, ce putea să-L întristeze când aduceau acuzaţii false împotriva Lui? Pentru că El Însusi Îsi cunostea

5 V 5 5 5

Dumnezeirea Sa, Îsi cunostea slava si Se cunostea pe Sine. Si nu era nimeni care să-L cunoască, căci El era Creatorul tuturor. Si dacă L-ar fi cunoscut, nu L-ar fi răstignit pe Domnul laudelor (sau, slavei). Si El a spus în mila Sa: „Iartă-i, Tată, că nu stiu ce fac”. L-au comparat pe Creatorul lor cu ceva creat si au ucis un străin care nu aparţinea făpturilor muritoare, si El nu era un lucru făcut cu mâna. Ci El Însusi era Creatorul si El Însusi era Creatorul, Lumină din Lumină, Dumnezeu din Dumnezeu, Fiul Tatălui, Iisus Hristos.

El a fost Refugiu, El a fost Hrănitor, El a fost Director; El, a Cărui stăpânire era mai presus de cele de sus si mai presus de toate, S-a smerit pe Sine. Chiar asa cum spune Isaia, omul cuvintelor ascuţite dintre profeţi: „El a fost un om smerit si înfăţisarea Lui a fost respinsă, ca o rădăcină S-a ascuns în pământ uscat, a venit în trup, o fiinţă de pe pământ, [desi era] Susţinătorul universului si Mântuitorul universului”. Iar David Îi atribuie frumuseţea, spunând: „În frumuseţea Ta si în bunătatea formei Tale”. Si iarăsi spune: „Forma Lui este

mai frumoasă decât a fiilor oamenilor”. Si iarăsi spune: „Harul se revarsă de pe buzele Tale”. Si iarăsi spune: „El conduce drept cu prosperitate si domneste prin dreptate, justiţie si sinceritate”. Si iarăsi zice despre iudei, vrăjmasii adevărului: „Săgeţile Tale sunt ascuţite si puternice în inimile celor ce urăsc pe Împărat”; „este drept să le străpungă inimile”, zice, „cei ce nu vor ca Eu să fiu Împărat, si vor fi adusi înaintea Mea si străpunsi” [cu suliţele]. Si iarăsi Isaia spune despre iudei: „I-am căutat si nu i-am găsit; i-am chemat si nu Mi-au răspuns; i-am iubit si ei M-au urât. Si iarăsi David spune: „Ei Mi-au răsplătit rău pentru bine si M-au urât în schimbul iubirii mele pentru ei”. Si iarăsi Isaia spune: „Cu buzele lor Îmi mărturisesc iubire, dar în inimile lor se ţin departe de Mine si închinarea lor la Mine este un lucru gol”. Si asa cum spune Moise: „Ei M-au înfuriat cu dumnezeii lor si îi voi înfuria cu ceea ce nu este o naţiune, căci sunt un popor al cărui sfat este distrus”.

Iar celor care au spus: „Noi nu avem nici o Lege”, lor li s-a dat Legea, căci Dumnezeu este Legiuitorul fiecăruia. Si Dumnezeu a răsplătit pe iudei după răutatea lor, iar cu neamurile s-a purtat cu ele după simplitatea lor. Căci El este milostiv şi plin de compasiune faţă de cei care Îl cheamă şi se adăpostesc în El şi se purifică de orice necurăţie în Biserică şi în Cortul Legii lui Dumnezeu; şi iubeşte pe cei care plâng şi se pocăiesc, cum spune Ştefan, [unul] dintre cei şaptezeci de ucenici. Or, printre cei şaptezeci de ucenici au fost şapte care au fost aleşi să slujească alături de cei doisprezece apostoli, să slujească alături de Sini, de Barnaba, de Marcu, de Luca şi de Pavel. Şi acest Ştefan a vorbit evreilor în timp ce stătea în picioare pentru martiriu şi evreii îl omorau, şi le-a spus în timp ce le arăta nebunia lor de a nu fi păzit porunca lui Dumnezeu: „Voi nu aţi păzit Torâh-ul după rânduiala îngerilor, aşa cum l-aţi primit”. Şi se spune în Faptele Apostolilor [ale Apostolilor]: „Auzind aceasta, ei au înnebunit de mânie şi şi-au scrâşnit dinţii”. Acum ascultaţi-mă. În

5 5 5 5 5

afirmaţia lor: „Voi nu aţi păzit Torâh-ul după rânduiala îngerilor”, [avem] o formă şi o umbră [anterioară] a ceea ce este în ceruri, şi anume Ierusalimul ceresc şi liber, locuinţa Celui Preaînalt, a cărui situaţie şi construcţie sunt de neînţeles pentru inima muritoare. În el se află tronul Celui Preaînalt, care este înconjurat de foc, iar patru fiare îl ţin în locul său, care este al şaselea cer. Şi un tron se urcă la cerul al şaptelea, locuinţa Tatălui, şi acolo locuieşte Cel ce este cu Tatăl Său şi cu Duhul Sfânt, care dă viaţă tuturor lucrurilor. Iar Cortul Bisericii este o asemănare a Ierusalimului care este în ceruri.

103. PE COARNELE ALTARULUI

Acum, Cortul simbolizează coarnele altarului, unde sfinţii preoţi aduc jertfa, unde se aşează ţarapîzâ, (adică masa), asemănare a mormântului unde El (adică Hristos) a fost îngropat pe Golgota. Iar ceea ce se află pe masă, adică jertfa, este simbolul întâietăţii, adică Trupul lui Emanuel, [sau] '„Akrâţos”, cel „curat”, cel „neamestecat”, pe care Mântuitorul nostru l-a luat de la Maria, despre care a spus Sfinţilor Săi Apostoli: „Mâncaţi Trupul Meu; oricine nu mănâncă din Trupul Meu nu va avea parte cu Mine şi nu va avea viaţa veşnică. Dar cel care a mâncat din Trupul Meu, chiar dacă va fi mort, va trăi în veci, [pentru că] s-a asociat cu Trupul şi Sângele Meu şi a devenit moştenitorul Meu, şi va zice Tatălui Meu: „Tatăl nostru care eşti în ceruri”, iar Tatăl îi va răspunde: „Tu eşti Fiul Meu”, iar coroana (adică acoperământul), care se află pe jertfă, este o asemănare a pietrei cu care evreii sigilau mormântul. Iar când preotul va spune: „Trimite Duhul Sfânt”, Duhul Sfânt va fi trimis, iar Trupul Domnului nostru va fi desăvârşit (sau, complet). Iar când vom primi, vom fi părtaşi la Trupul şi Sângele Domnului şi Răscumpărătorului nostru lisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu, şi la Duhul Sfânt, de acum şi până în veci. De aceea, vorbiţi-vă unii altora, ca să nu se laude cu noi iudeii cei orbi la inimă, care sunt vrăjmaşii noştri şi ai Domnului nostru Dumnezeu. Ei zic: „Zeii voştri sunt mulţi, iar voi vă închinaţi lemnului” (adică Crucii), şi zic, propovăduind deschis cuvântul Proorocului Isaia: „Voi vă închinaţi la jumătate din ea, iar cu cealaltă jumătate coaceţi trupul şi-l mâncaţi”. Isaia vorbeşte astfel despre cei care se închină la chipuri cioplite şi la idoli. Iar ei spun [că noi spunem]: „Aceştia sunt dumnezeii noştri şi ei ne-au creat pe noi”; şi că noi le vorbim şi ne închinăm lor ca Domnului Dumnezeului nostru. Şi aceştia sunt şi cei pe care demonii îi rătăcesc în răutatea lor, iar David spune despre ei: „Zeii păgânilor sunt demoni, dar Dumnezeu a creat cerurile; adevărul şi bunătatea sunt înaintea Lui”.

104. MAI MULTE DESPRE CHIVOT ŞI DESPRE CONVERSAŢIA CELOR RĂI.

Cât despre Arcă: Dumnezeu l-a salvat pe Noe în Arcă. Şi Dumnezeu a stat de vorbă cu Avraam în pădurea Manbar, adică în pădurea care nu poate fi distrusă; şi l-a salvat pe Isaac cu ajutorul berbecului prins în desiş; şi l-a îmbogăţit pe Iacov cu ajutorul a trei vergele de lemn pe care le-a pus în apă curgătoare; şi prin capătul vergelei lui Iacov a fost binecuvântat. Şi a zis lui Moise: „Fă un cort de lemn care să nu poată fi distrus, după chipul Sionului, Cortul Legământului”. Şi când David a luat-o din cetatea Samariei, a ridicat Cortul Legii într-un Cort nou şi s-a bucurat înaintea lui. Pentru că de la început Dumnezeu făcuse din Cortolul ca mijloc de mântuire şi, prin forma şi asemănarea lui, s-au făcut prin el multe semne şi minuni. Ascultaţi-mă acum şi vă voi arăta clar cum Dumnezeu rânduise mântuirea prin lemnul crucii Sale, în cortul legii Sale, de la început şi până la sfârşit.

Mântuirea a venit la Adam prin pom. Pentru că prima fărădelege a lui Adam a venit prin pom şi, de la început, Dumnezeu a rânduit mântuirea pentru el prin pom. Căci Dumnezeu însuşi este Creatorul şi Dătătorul vieţii şi al morţii şi totul se realizează prin Cuvântul Său, El a creat totul şi îl face neprihănit pe cel care Îi slujeşte în curăţie în Cortul pur al Legii Sale. Căci se numeşte „scaunul îndurării”, şi se mai numeşte şi „loc de refugiu”, şi se mai numeşte şi „altar”, şi se mai numeşte şi „loc de iertare a păcatelor”, şi se mai numeşte şi „mântuire”, şi se mai numeşte şi „poarta vieţii”, şi se mai numeşte şi „glorificare”, şi se mai numeşte şi „cetate de refugiu”, „corabie”, şi se numeşte „refugiu al mântuirii”, şi se numeşte „casă de rugăciune”, şi se numeşte „loc de iertare a păcatelor pentru cel care se roagă în curăţie în ea”,

pentru ca [oamenii] să se roage în ea în curăţie şi să nu-şi pângărească trupul. Dumnezeu îi iubeşte pe cei curaţi, căci El este locuinţa celor curaţi. Pe cei care vin la locuinţa Sa şi sunt acceptaţi în Cortul sfânt şi care se roagă Lui din toată inima lor, El îi va auzi şi îi va salva în ziua necazului lor şi le va împlini dorinţa. Căci El a făcut din sfântul Cortârnac o asemănare a tronului Său. Dar sunt unii dintre cei pe care ni i-aţi adus la noi, care sunt asemenea nouă, creştinilor, dar care nu au renunţat la păcatul pe care tatăl lor, diavolul, a făcut să răsară în ei. Şi el a spus: „Astfel, este drept să ne rugăm în Sion, Cortul Legii lui Dumnezeu; aşa a fost la început şi aşa este şi acum. Asemănarea şi rodul ei este Maica Răscumpărătorului, Maria; este drept să ne închinăm ei, căci în numele ei a fost binecuvântat Cortul Legii lui Dumnezeu. Şi este corect să ne închinăm lui Mihail şi Gabriel”.

Arhiepiscopul Chiril le-a răspuns: „Şi dacă el v-a spus aceasta, vă vom spune şi noi: Ce a spus Domnul nostru Iisus Hristos când i-a învăţat pe cei ce credeau în El? A venit unul de afară şi i-a spus: „Iată, tatăl tău şi mama ta te caută afară”. Iar Hristos, Iubitorul de oameni, a răspuns şi, întinzând mâna spre cei pe care îi învăţa, a zis, fără să facă nici o deosebire sau diferenţă între bărbat şi femeie: „Iată tatăl Meu şi mama Mea şi fratele Meu. Oricine a
5 5 5
ascultat cuvântul Meu şi a făcut voia Tatălui Meu, acela este tatăl Meu şi mama Mea şi fratele Meu”. O, iudeu cu inima oarbă, nu poţi vedea mila şi dragostea Lui pentru oameni când a vorbit astfel? El nu a făcut nici o separare sau distincţie, ci le-a spus: „Fratele Meu”. Căci El îi iubeşte pe cei care Îl iubesc şi păzesc porunca Lui, mai ales pe martiri, care pentru El s-au dat pe ei înşişi la moarte, deşi cunoşteau amărăciunea morţii; şi pe călugării singuratici care păzesc porunca lui Dumnezeu şi Îl iubesc din toată inima, iar El îi iubeşte. Şi mormintele lor care se zidesc, adică ale martirilor, şi bisericile care se construiesc în numele lor, şi tabernacolele pe care episcopii le sfinţesc în numele lor;

toate sunt sfinte în casa Sanctuarului lui Dumnezeu. Iar pe omul care se roagă în numele lor, Dumnezeu îl ascultă. Iar cei care se roagă în curăţie, fără necurăţie sau pată, cu umilinţă şi sinceritate, într-un tabernacol care a fost sfinţit – fie că este în numele unui martir, fie că este în numele unui înger, fie că este în numele unui drept, fie că este în numele unei fecioare, fie că este în numele unor femei sfinte – dacă este sfinţit, Duhul Sfânt se coboară peste ei şi schimbă lemnul, astfel încât acesta devine o fiinţă spirituală. Astfel, Dumnezeu a transformat toiagul lui Moise prin cuvântul Său, iar acesta a devenit un lucru de viaţă şi l-a făcut pe Moise să se teamă de Domnul său. În acelaşi fel, Iosif s-a închinat la capătul toiagului lui Iacov atunci când acesta a stat în faţa lui; nimeni nu l-a obligat, ci prin credinţa tatălui său s-a închinat la capătul toiagului. Iar aceasta pe care a scris-o Moise este o proorocie pentru zilele din urmă, ca să ştim că tabieturile în numele martirilor şi al drepţilor sunt sfinte, şi anume: când l-a văzut Moise s-a închinat la capătul toiagului său.

Şi vă voi vesti şi ceea ce este scris despre mândria lui Faraon. Moise a făcut cum i-a poruncit Dumnezeu şi a făcut din toiagul său un şarpe, iar Faraon a poruncit magilor, vrăjitorilor, să facă acelaşi lucru cu toiagul lor. Şi ei şi-au transformat toiagul în trei şerpi, care, prin magie, s-au răsucit înaintea lui Moise şi a lui Aaron, înaintea lui Faraon şi a nobililor Egiptului. Şi toiagul lui Moise a înghiţit toiagurile vrăjitorilor, pentru că aceşti înşelători făcuseră magie pentru vederea ochilor oamenilor. Or, ceea ce se întâmplă prin cuvântul lui Dumnezeu întrece orice [fel de] magie care poate fi făcută. Şi nimeni nu poate găsi că este greşit, pentru că Duhul Sfânt este Cel care îl călăuzeşte şi îl îndrumă pe cel care crede cu inimă dreaptă şi fără neglijenţă. Aşa cum spune Pavel: „Prin credinţă s-au mântuit părinţii din vechime”. El a vrut să facă cunoscut pe fiecare pe nume, de la Adam, şi Noe, şi Avraam, până la Rahab, prostituata care a primit pe spioni. Iar tu, o, iudeu orb, nu poţi înţelege din ceea ce citeşti în Lege, adică din Torâh în care crezi, că în

măsura în care nu poţi păzi poruncile Lui, eşti blestemat prin aceasta? Căci atunci când spune: „Toţi cei care umblă în ea, dacă nu păzesc ceea ce este scris în ea, blestemaţi sunt”, o spune către voi. Dar pe noi, cei care credem în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu ne-a ales pe noi, zicând: „Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui”.

105. DESPRE CREDINŢA LUI ABRAHAM.

Si nu înţelegeţi că au fost îndreptăţiţi prin credinţă: Avraam, si David, si toţi Profeţii, unul după altul, care au profeţit despre venirea Fiului lui Dumnezeu. Şi Avraam a zis: „Oare, Doamne, în zilele mele vei arunca la pământ cuvântul Tău? Şi Dumnezeu i-a răspuns: „În nici un caz. Timpul Său nu a venit încă, dar îţi voi arăta o asemănare a venirii Lui. Treci Iordanul şi, trecând, scufundă-te în apă şi vino în cetatea Sâlem, unde îl vei găsi pe Melchisedec si-i voi porunci să-ţi arate semnul si asemănarea Lui”. Si Avraam a făcut acest lucru si l-a întâlnit pe Melchisedec, iar acesta i-a dat taina pâinii şi a vinului, aceeaşi care se sărbătoreşte la Paştele nostru pentru mântuirea noastră prin Domnul nostru lisus Hristos. Aceasta a fost dorinţa şi bucuria lui Avraam, care a umblat în jurul altarului pe care îl făcuse Melchisedec, purtând ramură şi ramură de palmier în ziua de Sabat. Vedeţi cum s-a bucurat în credinţa sa şi vedeţi cum a fost îndreptăţit prin credinţa sa, o, iudeu orb, care deşi ai ochi nu vezi şi urechi nu auzi, aşa cum spune profetul Isaia despre tine: „Ochii lor sunt orbi şi inima lor este acoperită de întuneric, ca să nu înţeleagă şi Dumnezeu să nu le arate milă”.

106. O PROFEŢIE DESPRE VENIREA LUI HRISTOS.

Şi acum auziţi cum fiecare dintre ei a profeţit despre El, [căci naraţiunea] este plăcută de auzit. Proorocul Isaia a profeţit despre venirea Lui şi a spus: „Un Fiu ni s-a născut nouă. Un Prunc ne-a fost dat nouă. Stăpânirea este scrisă pe umărul Lui. El este Dumnezeu, puternic în guvernare, Împărat, mare Consilier este numele Lui”. Acum înţelesul acestui lucru este evident: S-a născut Fiul lui Dumnezeu, a cărui suveranitate a fost scrisă înainte de a fi lumea şi El este mai înţelept decât oricine altcineva: [iată ce] vă spune. Şi iarăşi Isaia a profeţit şi a spus: „Iată robul Meu pe care L-am ales, în care este desfătarea sufletului Meu, şi neamurile îşi vor pune încrederea în El”. Şi aceste cuvinte ne dau să înţelegem că Hristos este Duhul lui Dumnezeu, Cuvântul Tatălui, Care S-a îmbrăcat în trupul nostru şi S-a născut pentru noi; şi popoarele din Rome şi din Etiopia şi toate celelalte naţiuni au crezut în El. Şi a vorbit poporului lui Israel şi iarăşi a proorocit, zicând: „Mulţi Te vor urma pe Tine, cu coapsele lor încununate şi cu spatele legat cu lanţuri, şi se vor ruga Ţie şi Ţi se vor închina Ţie, căci Tu eşti Dumnezeu, iar noi nu Team recunoscut pe Tine”. Or, aceasta a spus-o în legătură cu martirii şi cu cei care au devenit călugări în deşert şi călugări solitari, a căror inimă a fost legată cu porunca Lui şi care s-au rugat Lui, însemnând că răsplata era potrivită atât pentru martiri, cât şi pentru călugării solitari. „Şi noi nu Te-am recunoscut”: Israel s-a orbit, L-a răstignit şi a refuzat să umble în dreptatea Lui. Şi iarăşi Isaia a profeţit şi a spus: „Dumnezeu va veni şi neamurile se vor încrede în El şi Îl vor cunoaşte”; aceasta înseamnă că Hristos va veni, iar evreii Îl vor respinge, dar neamurile vor crede în El. Şi iarăşi a profeţit şi a spus: „Întăreşteţi-vă, mâini slabe şi genunchi obosiţi, şi bucuraţi-vă, inimi deznădăjduite, căci a venit Dumnezeu, care va plăti

datoria noastră şi ne va mântui. El va deschide ochii orbilor şi va face să audă urechile surzilor, să alerge picioarele şchiopilor şi să vorbească limbile muţilor”. Aceste cuvinte sunt rostite cu privire la cei care greşesc în închinarea la idoli, la cei care sunt morţi în păcat, la cei a căror inimă este întunecată şi la voi, care nu ştiţi că Dumnezeu v-a creat. Bucuraţi-vă astăzi: a venit Cel care va răscumpăra păcatul lui Adam şi va face a Lui datoria lui Adam. El a fost răstignit când era liber de păcat. El a omorât Moartea prin propria Sa moarte, iar orbii văd, şchiopii umblă, surzii aud, iar muţii vorbesc fără dificultate şi, pe lângă toate acestea, morţii înviază. Acesta este sensul acestei profeţii.

Astfel, profetul David a profeţit şi a spus: „Dumnezeu va veni într-o formă vizibilă, iar Dumnezeul nostru nu va tăcea”.

Aşa a profeţit Ieremia şi a spus: „Dumnezeu se va coborî pe pământ şi va umbla cu oameni ca noi”.

Astfel, profetul Ezechiel a profeţit şi a spus: „Eu, Dumnezeul vostru, voi veni şi voi umbla printre ei şi ei mă vor cunoaşte că Eu sunt Dumnezeul lor”.

Aşa a profeţit David şi a zis: „Binecuvântat este cel ce vine în numele lui Dumnezeu; noi v-am binecuvântat pe voi în numele Domnului”.

Aşa a proorocit Habacuc şi a zis: „Dumnezeu va veni de la sud şi Sfântul din muntele Phârân şi din cetăţile lui Iuda”.

Astfel a profeţit Ilie, profetul, şi a spus: „Cu un legământ nou va veni Dumnezeu la noi”.

Astfel a proorocit Profetul Ioel şi a spus: „Emanuel cel ceresc va veni şi va izbăvi lucrarea pe care a format-o cu mâna Sa din mâna Diavolului, înşelătorul, şi a demonilor lui care rătăcesc.”

Aşa a proorocit profetul David şi a spus: „Dumnezeul dumnezeilor se va manifesta în Sion. Poporul spune din Sion: „Un om s-a născut în ea şi El, Cel Preaînalt, a întemeiat-o”.”

Aşa a proorocit Solomon, fiul său, şi a spus: „Cu adevărat,

Dumnezeu va fi cu oamenii şi va umbla pe pământ”.

Aşa a proorocit David, tatăl său, şi a zis: „El va coborî ca roua pe lână şi ca picătura de rouă care cade pe pământ, şi dreptatea va răsări în zilele lui”.

Aşa a proorocit Solomon, fiul său, şi a zis: „Din Sion se va naşte un Mântuitor, care va ridica păcatul lui Iacov”.

Aşa a proorocit Osea, Proorocul, şi a zis: „Eu voi veni la tine, Sionule, şi voi umbla pentru tine, Ierusalime, zice Dumnezeu, Sfântul lui Israel”.

Astfel, profetul Miheia a profeţit şi a spus: „Cuvântul lui Dumnezeu se va arăta în Ierusalim şi Legea va ieşi din Sion”.

Astfel, profetul Osea a profeţit şi a spus:” Dumnezeu se va arăta pe pământ şi va locui cu oameni ca noi”.

Astfel, profetul Ieremia a profeţit şi a spus: „Un Mântuitor va fi trimis din Sion şi El va ridica păcatul poporului lui Israel”.

Astfel, profetul Miheia a profeţit şi a spus: „Dumnezeu va veni din ceruri şi va locui în templul (sau, cetatea) Său”.

Astfel, profetul Zaharia a profeţit şi a spus: „Bucură-te, fiică a Sionului! Iată, Eu trăiesc şi voi locui în tine, zice Dumnezeu, Cel Sfânt al lui Israel”.

Aşa a proorocit profetul Miheia şi a zis: „Iată, Dumnezeu va veni şi va străluci peste cei ce se tem de El; Soare al dreptăţii este Numele Lui”.

Astfel, profetul Osea a proorocit şi a spus: „Dumnezeu va veni peste tine, Ierusalime, şi se va arăta în mijlocul tău”.

Aşa a proorocit David Proorocul şi a zis: „Si va trăi şi Îi vor da din aurul
5 V 5 5 5
Arabiei şi se vor ruga neîncetat pentru El şi El va fi statornicul întregului pământ pe vârfurile munţilor”.

Aşa a proorocit Iov cel drept şi a zis: „Dumnezeu va umbla pe pământ şi va călători pe mare ca pe uscat”.

Aşa a proorocit David profetul şi a spus: „El a plecat cerurile şi s-a pogorât”.

Aşa a profeţit profetul Isaia şi a spus: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată şi va naşte un Fiu şi Îi va pune numele Emanuel”.

Aşa a proorocit Proorocul David şi a zis: „El te-a născut din pântece înaintea stelei dimineţii”. Şi iarăşi a zis: „Dumnezeu mi-a zis: „Tu eşti Fiul
5 5 5 5
Meu şi astăzi te-am născut”.”

Şi Ghedeon a proorocit şi a zis: „Iată, El va coborî ca roua pe pământ”.

Aşa a proorocit profetul David şi a zis: „Dumnezeu a privit din ceruri pe fiii oamenilor şi din templul sanctuarului Său”.

Astfel a proorocit Moise Profetul şi a spus: „Şi toţi fiii lui Dumnezeu vor zice: „El este puternic, căci El va răzbuna sângele fiilor Săi”„.

Astfel David a profeţit şi a spus: „Şi acolo voi face să se ridice un corn pentru David şi voi pregăti o lampă pentru Unsul Meu şi voi îmbrăca pe vrăjmaşii Lui cu ruşine şi în El va înflori sfinţenia Mea”.

Aşa a proorocit profetul Osea şi a zis: „Nu te teme, căci nu vei fi ruşinat.

Si nu leşina din cauza laudei Tale”. Si iarăşi a zis: „Ascultati-Mă, ascultaţi- Mă, poporul Meu, căci judecata (sau, dreptatea) Mea este dreaptă. Eu voi veni şi voi locui cu voi şi neamurile îşi vor pune încrederea în lumina Mea, căci neamurile vor fi iubite de Hristos”.

Aşa a spus profetul David: „Un popor pe care nu-l cunosc Îmi va sluji; la simpla auzire a urechii Îmi va răspunde”. Iar iudeilor le-a zis: „Fiii străinului au fost mincinoşi fată de Mine, fiii străinului au îmbătrânit şi au şovăit în calea lor. Dumnezeu trăieşte şi binecuvântat [este] Dumnezeul meu”. Când vă spune: „Dumnezeu trăieşte”, vorbeşte despre Dumnezeirea Sa, iar când vă spune: „şi binecuvântat [este]

Dumnezeul meu”, vorbeşte despre faptul că S-a îmbrăcat în trup. Si iarăşi vorbeşte despre îmbrăcarea Sa în trup în Isaia Profetul, spunând: „Cine este acest glorios care vine din Edom, Adonâi, Care S-a coborât din cer şi S-a îmbrăcat cu lucrurile lui Basor, glorios în măreţie?”. Când spune „glorios”, se referă la mirosul Său dulce; iar când spune „Adonâi”, se referă la Cuvântul Tatălui, Care a fost înainte de lume, Fiul lui Dumnezeu; când spune „S-a îmbrăcat cu lucrurile lui Basor, cel glorios în măreţie”, indică în mod clar trupul lui Adam.

Astfel a profeţit profetul David, spunând despre poporul creştin: „Vestiţi neamurilor că Dumnezeu este Împărat şi că El a făcut lumea tare, ca să nu se clatine niciodată”. Si a mai proorocit şi despre venirea Sa la neamuri, zicând: „Înaintea feţei lui Dumnezeu va veni, va veni şi va judeca pământul şi va judeca lumea cu dreptate şi neamurile cu judecată”.

Aşa a proorocit profetul Isaia şi a spus: „Domnul oştirilor a plănuit să nimicească contumacia naţiunilor şi va nimici pe nobilii şi pe puternicii pământului”. Si continuându-şi profeţia, a spus: „El va veni şi va zidi Casa Sa şi va izbăvi pe poporul Său”. Si a mai adăugat alte cuvinte, zicând: „Si în vremea aceea va ieşi din rădăcina lui Iesei Unul care va fi pus peste neamuri, iar neamurile se vor încrede în El şi locul unde va locui El va fi glorios în veci”.

Astfel a profeţit David şi a zis: „Cântaţi lui Dumnezeu, care locuieşte în Sion, şi vestiţi naţiunii lucrarea Lui”.

Aşa a proorocit şi a vorbit Solomon, fiul său, despre Mântuitorul nostru Emanuel, Soarele dreptăţii: „El m-a născut înainte de dealuri, înainte de a face pământul şi de a-l pune în rânduială, şi m-a întemeiat înainte de lume; înainte de a face pământul şi înainte de a face

a făcut adâncurile, şi înainte de a se ridica izvoarele de apă, şi înainte de a apărea frumuseţea florilor, şi înainte de a sufla vânturile, Dumnezeu a creat lucrarea Sa înaintea feţei Sale, şi Eu eram cu Tatăl Meu.

Aşa a proorocit tatăl său David şi a spus: „Numele Lui era înaintea soarelui şi înaintea lunii, generaţie după generaţie.

Astfel, fiul său, Solomon, a profeţit şi a spus: „Când El a întărit firmamentul deasupra norilor, când a aşezat pe poziţie zidurile de hotar ale cerurilor şi când a aşezat marea la locul ei stabilit, înainte de a întemeia tronul Său pe vânturi şi când a întărit temeliile pământului, eu eram cu El. Eu eram ceea ce Îl bucura neîncetat şi zi de zi, şi mă bucuram cu El în orice moment înaintea feţei Sale”.

Aşa a profeţit profetul Iov şi a spus: „Faţa Dumnezeului meu este în Răsărit şi lumina Lui este înaintea [celei a] soarelui, iar neamurile îşi pun încrederea în Numele Lui”.

Aşa a proorocit Profetul Isaia şi a spus: „Nu vă aduceţi aminte de cele dintâi, nici nu vă gândiţi la cele din vechime; iată, voi face un lucru nou, care va izvorî acum, ca să ştiţi că Eu fac o cale în pustiu şi izvoare de apă în pustiu; şi fiarele câmpului, puii de păsări şi struţii Mă vor urma. Căci Eu am dat apă în pustiu şi am făcut să curgă izvoare de apă în deşert, ca să dau de băut poporului Meu şi aleşilor Mei pe care i-am cumpărat, ca să vestească slava Mea şi să împlinească porunca Mea.”

Astfel a profeţit Solomon şi a zis: „Cine s-a înălţat la ceruri şi s-a coborât, cine a strâns vânturile în sânul său, cine a adunat apele în mantia sa, cine a măsurat apele mării în mâna sa şi cerurile în palma mâinii sale şi care este numele lui şi numele fiului său?”.

Aşa a profeţit profetul Mica şi le-a spus evreilor: „Nu-mi place de voi, zice Dumnezeu, care conduce toate lucrurile. Şi nu-mi plac jertfele voastre şi nu voi accepta niciun dar din mâinile voastre. Căci de la răsăritul soarelui şi până la apusul lui, Numele Meu va fi lăudat de toate popoarele şi în toate ţările se va aduce tămâie Numelui Meu cel mare între toate popoarele, zice Dumnezeu Atotputernic”.

Şi iarăşi profetul Miheia a spus: „Un legământ nou se va arăta pe muntele lui Dumnezeu, se va pregăti pe vârfurile

munţilor, se va înălţa deasupra dealurilor şi popoarele vor zice: „Veniţi, să ne suim pe muntele lui Dumnezeu”. Şi multe popoare se vor duce acolo şi vor zice: 'Veniţi, să ne suim pe muntele lui Dumnezeu, şi ne vor vesti calea Lui şi vom merge pe ea'.

Astfel a profeţit David, profetul, şi a spus: „Ascultaţi-Mă, poporul Meu, şi Eu vă voi vorbi, Israele, şi vă voi mărturisi: Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul vostru”.

Astfel a profeţit şi a spus Moise, Profetul, cu privire la Treime: „Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul tău este Unul”. Şi acest lucru trebuie explicat astfel: Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh sunt Un singur Dumnezeu, a Cărui împărăţie este una, a Cărui stăpânire este una, şi ca Unul singur li se vor închina oamenii în ceruri şi pe pământ, în mare şi în adâncuri. Şi a Lui să fie lauda în vecii vecilor. Amin.

107. LA INTRAREA GLORIOASĂ ÎN IERUSALIM

Despre intrarea Sa glorioasă în Ierusalim au proorocit Profeţii, iar Profetul Isaia a spus: „Străluceşte, străluceşte, Ierusalime, lumina ta a venit şi slava lui Dumnezeu a răsărit peste tine”.

Şi Profetul Zaharia a proorocit şi a spus: „Bucură-te, bucură-te, fiica Sionului, şi Ierusalimul să strige de bucurie”.

Aşa a proorocit David şi a zis: „Din gura pruncilor şi a sugarilor ai pregătit laudă din pricina vrăjmaşului, ca să învingi pe vrăjmaş şi pe răzbunător”.

Aşa a proorocit Solomon şi a zis: „Copiii sunt învăţaţi de Dumnezeu şi 5 V 5 V5 5 5
popoarele se bucură în tine”.

Aşa a proorocit David, tatăl său, şi a zis: „Suflă în corn în Sion în ziua lunii noi, în ziua hotărâtă a sărbătorii noastre, căci aceasta este o rânduială pentru Israel”.

Astfel Ezra, scribul, a proorocit şi a zis: „Ieşiţi, veseliţi-vă cu bucurie şi spuneţi fiicei Sionului: „Bucuraţi-vă, iată, a venit Împăratul vostru”.”

Aşa a proorocit profetul Isaia şi a zis: „Bucură-te, Ierusalime, bucură-te! Iată, Împăratul tău a venit călare pe un măgar. Răsplata Lui este cu El şi lucrarea Lui este înaintea feţei Lui”.

Aşa a proorocit profetul David şi a zis: „Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului”.

Aşa a proorocit Iacov, fiul lui Isaac, şi a zis: „Iuda, fraţii tăi te-au lăudat. Mâna ta este pe spatele duşmanului tău şi fiii mamei tale se vor închina ţie. Stăpânirea nu se va micşora de la Iuda şi guvernarea nu se va depărta de la neamul său, până ce va găsi pe Cel aşteptat şi care este Speranţa

neamurilor”. Şi tot el a proorocit şi a zis: „Dinţii lui sunt albi ca zăpada şi ochii lui se bucură ca vinul şi-şi va spăla hainele în vin şi a zis: „Haina lui în sângele ciorchinilor de struguri”„. Şi iarăşi a proorocit, zicând: „Iuda este un pui de leu; te-ai culcat şi ai adormit; nimeni nu-l va trezi decât cel ce-l vânează până îl va găsi; ridică-te din cetatea ta”. Şi iarăşi Iacov a binecuvântat pe fiul său Iuda şi i-a spus: „Este un Împărat care va ieşi din tine şi-şi va spăla hainele în vin, şi slăvit este locul de odihnă al Iubitului”; acum prin „Iubit” se înţelege Hristos, iar prin „Mesia” se înţelege Hristos, iar Iisus înseamnă „Mântuitorul poporului”. Acum, profeţii Il menţionează pe Hristos sub un nume secret şi Il numesc „Cel Iubit”.

Iar Isaia a vorbit despre Înălţarea Sa în profeţia sa, spunând: „În ziua aceea, Preaiubitul Se va coborî din cer şi-Şi va alege doisprezece Apostoli”. Şi iarăşi a spus: „Am văzut înălţarea Fiului Preaiubit la al şaptelea cer şi pe Îngerii şi Arhangheli primindu-L, El fiind mult mai înalt decât ei”.

Şi David a spus: „Cel Preaiubit este ca fiul unicornului” ; şi iarăşi a spus: „Şi numai al tău din coarnele unicornului”. Şi iarăşi a spus: „Să se înalţe cornul meu ca şi cornul unicornului”. „Coarnele” semnifică împărăţiile lumii; iar „unicornul” semnifică pe Cel care este deasupra împărăţiei Sale, Căruia nimeni nu i se poate împotrivi, căci El este conducătorul regilor; El distruge pe cine vrea şi stabileşte pe cine vrea. Aşa cum spune David: „Te voi face să te bucuri mai mult decât cei puternici prin coarnele lor”, ceea ce înseamnă: „Eşti mai nobil decât regii nobili şi te bucuri”.

Iar Habacuc a proorocit, zicând: „Coarnele sunt în mâinile Lui şi a pus pe cel iubit în tăria puterii Lui”, ceea ce înseamnă: „Palmele mâinii, în care se ţine viaţa tuturor, a posesorului stăpânirii împăraţilor, sunt străpunse de cuie, pe care Hristos, cel iubit, le-a purtat în tăria puterii Lui”.

108. DESPRE RĂUTATEA IUDEILOR CEI RĂI.

Şi Profeţii au profeţit cu privire la răutatea iudeilor. Şi David a spus despre aceasta: „Omul violent vânează nelegiuirea ca să se distrugă pe sine însuşi”. Şi iarăşi spune: „Durerea lui se va întoarce asupra capului său şi nelegiuirea lui asupra frunţii sale” (sau, craniu).

Astfel a proorocit Solomon, fiul său, şi a spus: „Nebunul şi omul nelegiuit umblă pe cărări care nu sunt drepte. El clipeşte cu ochiul, bate cu piciorul, face semne cu mişcările degetelor şi cu mişcarea buzelor, iar inima lui pervertită meditează la rău în orice clipă; un om ca acesta va aduce tumultul şi crima şi vărsarea de sânge prin dublarea de mână şi nu va scăpa de judecată”.

Tatăl său, David, a profeţit şi a spus: „Au scos un cuvânt de rătăcire împotriva mea; cel ce doarme nu se va trezi; omul păcii mele (adică prietenul meu), în care m-am încrezut, care a mâncat hrana mea, va ridica piciorul împotriva mea?”.

Aşa a profeţit profetul Isaia şi a spus: „Vai de omul nelegiuirii care aduce mânia”. Şi iarăşi a zis: „Să se întoarcă păcătosul de la vederea slavei lui Dumnezeu”.

Aşa a proorocit profetul David şi a zis: „Păcătosul vorbeşte ceea ce-l va osândi şi nu este frică de Dumnezeu înaintea ochilor lui”.

Aşa a proorocit Solomon, fiul său, şi a zis: „Omul nelegiuirii aduce tumult în cetate; şi de bunăvoie aduce distrugere, lovituri şi nenorociri care nu se pot vindeca, pentru că se bucură de tot ceea ce urăşte Dumnezeu”.

Astfel a proorocit Moise, profetul, şi a spus: „Dumnezeu nu-l va cruţa, ci va spori răzbunarea asupra lui; va face să cadă pedepsele asupra lui şi blestemul scris în cartea aceasta va veni asupra lui, iar numele lui va fi şters de sub cer”.

Aşa a profeţit profetul David şi a spus: „Inima lui este pornită spre măcel; preferă blestemul şi acesta va veni asupra lui; respinge binecuvântarea şi aceasta va fi departe de el”.

Aşa a proorocit Ieremia Profetul despre el şi a zis: „Omul nelegiuirii va fi
nimicit din pricina iubirii de bani şi priveşte spre întuneric
din pricina /V 1 W • • 1 II
înşelăciunii sale”.

Aşa a proorocit Iov şi a spus despre el: „Creatorul lui va nimici lucrarea lui cea frumoasă, rădăcina lui se va usca sub el, floarea lui va fi coborâtă asupra lui, şi amintirea lui va fi ştearsă de pe pământ, şi numele lui va fi aruncat departe, şi oamenii îl vor îndepărta în întuneric, ca să nu vadă lumina, şi casa omului nelegiuit va fi ştearsă”.

Astfel a proorocit Osea şi a zis despre el: „Ascultaţi-mă, copii ai lui Israel, căci în inima lor nu este nici dreptate, nici milă, nici frică de Dumnezeu, ci minciună, furt, ucidere şi curvie”.

Şi David, Proorocul, a proorocit şi a zis: „Satana este la dreapta lui”; şi iarăşi a zis: „Să ia altul funcţia lui”.

Şi Moise a blestemat în Lege şi a zis: „Blestemat este oricine ia mită pentru a ucide sânge nevinovat; şi tot poporul a zis: „Amin”. Şi Amin”.

Astfel a proorocit profetul Habacuc şi a spus: „Guvernatorul îi face pe [oameni] înţelepţi cu privire la această pervertire a Legii, şi nu iese nici o judecată dreaptă; pentru că păcătosul îl corupe pe cel drept, şi astfel iese o judecată pervertită”.

Astfel a profeţit David Profetul şi a spus: „Păcătosul vede şi se mânie, scrâşneşte din dinţi şi se dizolvă”.

Aşa a proorocit fiul său Solomon şi a zis: „O balanţă falsă este un lucru
urât de Dumnezeu”.

Astfel Ieremia a proorocit şi a spus despre Iuda: „Salariul

meu este gata (sau, cântărit) pentru mine: treizeci [de] de arginţi”.

109. DESPRE RĂSTIGNIREA SA.

Şi Profeţii au profeţit de asemenea despre răstignirea lui Hristos.

Astfel, Moise, robul lui Dumnezeu, a profeţit şi a spus: „Veţi vedea mântuirea voastră răstignită pe lemn şi nu veţi crede”.

Aşa a proorocit David şi a zis: „Mulţi câini m-au prins şi mi-au înfipt cuie în mâinile şi în picioarele mele, şi au

picioarele mele; şi mi-au numărat toate oasele; deşi mă cunoşteau, m-au dispreţuit; şi au împărţit hainele mele între ei şi au tras la sorţi pentru haina mea”.

Aşa a profeţit Isaia despre Întruparea şi Răstignirea lui Hristos şi a spus: „Cine va crede cuvântul nostru şi cui se va arăta braţul Domnului?” Şi noi
5 5 5
vorbim ca un copil înaintea Lui, iar El este ca o rădăcină în pământ uscat, nu are frumuseţe şi nici formă, iar forma Lui este mai lepădată şi mai dărâmată decât [cea a] oricărui om. El este un om zdrobit şi un om al suferinţei; căci El Şi-a întors faţa, şi Îl tratează cu dispreţ şi Îl preţuiesc ca pe un nimic”.

Astfel a proorocit Solomon şi a zis: „Să-l omorâm pe cel drept, căci el este o povară pentru noi; el se ridică împotriva faptelor noastre, se împotriveşte neîncetat intenţiilor noastre, iar noi suntem o urâciune pentru el din cauza păcatelor noastre”. Şi a continuat: „Fiule, nu lăsa pe cei răi să te ducă în rătăcire; dacă îţi spun: „Vino cu noi, fii partenerul nostru, să ascundem sângele nevinovat, să luăm pradă de la el şi să fie o pungă comună pentru toţi”: întoarce-te de pe urmele lor, ca nu cumva prin tine să găsească păsările plasa”.”

Astfel a profeţit David şi a spus: „Au turnat fiere pe mâncarea mea şi miau dat să beau oţet ca să-mi [potolească] setea”.

Aşa a proorocit proorocul Isaia şi a zis: „El a luat boala noastră şi a purtat neputinţa noastră şi prin rănile Lui ne-am vindecat; şi L-am văzut suferind şi lovit în durerea Lui; şi nu Şi-a deschis gura în durerea Lui şi a venit să fie omorât; ca un miel înaintea celui ce-l tunde, nu Şi-a deschis gura în

suferinţa Sa, până ce I s-a luat viaţa, şi n-au cunoscut naşterea Lui; pentru păcatul poporului Meu am ajuns până la moarte”.

Aşa a proorocit profetul Ieremia şi a spus: „Şi au luat preţul celor treizeci [de] arginţi cinstiţi, pe care îi cinstiseră dintre copiii lui Israel. Şi Dumnezeu mi-a zis: „Aruncă-l în creuzet şi încearcă-l [şi vezi] dacă este curat; şi l-au dat pe câmpul olarului; cum mi-a poruncit Dumnezeu, aşa voi vorbi”„.

Astfel a profeţit profetul Isaia şi a spus: „L-au numărat cu păcătoşii şi l-au dat la moarte”.

Aşa a proorocit profetul David şi a zis: „Cei ce Mă urăsc pe nedrept sunt mulţi şi Mi-au răsplătit rău pentru bine”.

Astfel a proorocit Zaharia Proorocul şi a zis: „Şi se vor uita la Cel pe Care L-au răstignit şi L-au străpuns”.

Acum există încă multe pasaje care au fost scrise şi multe profeţii care ar putea fi menţionate despre venirea Lui, despre Răstignirea, moartea, Învierea şi a doua Sa venire în glorie. Dar noi am menţionat doar câteva dintre profeţiile profeţilor – am menţionat câte una de fiecare fel – pentru ca voi să auziţi, să credeţi şi să înţelegeţi, aşa cum se spune în Faptele Apostolilor: „Prin Evanghelie ne-ai călăuzit şi prin Profeţi ne-ai mângâiat, căci cuvintele Profeţilor corectează credinţa celor ce se îndoiesc”.

110. DESPRE ÎNVIEREA SA

Proorocul David a profeţit şi el despre Învierea Sa şi a spus: „Mă voi ridica, zice Domnul, şi voi aduce mântuirea şi o voi manifesta în mod deschis”. Şi a mai spus: „Scoală-te, Doamne, şi judecă pământul, căci Tu vei moşteni între neamuri. Şi a mai proorocit şi el şi a zis: „Scoală-te, Doamne, ajută-ne şi ne izbăveşte pentru Numele Tău”. Şi iarăşi a zis: „Să se ridice Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui şi să fugă vrăjmaşii Lui de la faţa Lui”. Şi a mai proorocit şi a zis: „Dumnezeu s-a sculat ca unul care se trezeşte din somn şi ca un viteaz care şi-a lăsat vinul [său]”.

Aşa a proorocit profetul Isaia şi a zis: „El va îndepărta boala sufletului său, pentru că nu a săvârşit păcat, nici nu s-a găsit minciună în gura lui. Şi va arăta lumină celui ce a slujit dreptatea şi bunătatea şi-l va îndreptăţi; şi va lua păcatele multora, pentru că nu a săvârşit nici un păcat şi nu s-a găsit minciună în gura lui”.

Aşa a proorocit Proorocul David şi a zis: „Căci sufletul meu nu va fi lăsat în iad”.

Aşa a proorocit Solomon, fiul său, şi a spus: „Soarele dreptăţii se va ridica, va călători la dreapta şi se va întoarce la locul Său”.

111. DESPRE ÎNĂLŢAREA ŞI A DOUA SA VENIRE.

Asa au profeţit toţi Profeţii si multi dintre primii Părinţi despre Înălţarea Sa şi[5] a doua[1] Sa[5] venire[5] pentru[555] a judeca[1] pe cei vii[51] si pe cei[5] morţi.

Şi David a spus despre Învierea Sa: „S-a înălţat la ceruri. Tu ai făcut captivi pe cei captivi şi ai dat har fiilor oamenilor”. Şi tot El a mai spus: „După ce am ieşit, Mă voi întoarce şi Mă voi întoarce din adâncul mării”. Şi iarăşi a zis: „Cântaţi lui Dumnezeu, care s-a înălţat la ceruri, cerurile cele dinaintea[5] dimineţii[5]”.[797]

Aşa a proorocit profetul Amos şi a zis: „Mesia, Care a făcut timpul dimineţii, a venit şi S-a înălţat de pe pământ la înălţimi; şi Numele Lui este Dumnezeu[57], Care[9] stăpâneşte[511] toate lucrurile[579]”.

Aşa a proorocit Proorocul David şi a spus: „Tu Te-ai înălţat, Doamne, prin puterea Ta, şi noi vom lăuda şi vom invoca puterea Ta”.

Aşa a proorocit profetul Zaharia şi a spus: „Piciorul Lui este pe Muntele Măslinilor, la răsărit de Ierusalim. Şi El călăreşte pe Heruvimi şi zboară pe aripa vânturilor”.

Aşa a spus David: „Deschideţi porţile prinţilor şi să se deschidă porţile care au fost de la creaţie şi va veni Împăratul slavei!” Cine este acest Împărat al slavei? Dumnezeu, cel puternic şi tare, Dumnezeu, cel puternic în luptă!”. Şi tot el a făcut cunoscut şi a zis: „Deschideţi porţile prinţilor şi să se deschidă porţile care erau din creaţie şi va veni Împăratul slavei! Cine este acest Împărat al slavei? Domnul Dumnezeul oştirilor este acest Rege”.

Şi iarăşi despre venirea Lui: El va judeca pe cei vii şi pe

cei morţi; Acela căruia îi aparţine gloria în vecii vecilor. Amin.

Aşa a proorocit profetul Zaharia şi a zis: „În ziua aceea va veni Domnul Dumnezeul meu şi toţi sfinţii Lui împreună cu El.

Aşa a proorocit proorocul David şi a zis: „Dumnezeu a vorbit o dată, şi aceasta după [ceea ce] am auzit: Compasiunea aparţine lui Dumnezeu. Iar a Ta, Doamne, este puterea, căci Tu vei răsplăti fiecăruia după fapta lui”.

Aşa a vorbit profetul Daniel şi a spus: „Am văzut în vedenia mea de noapte şi iată că a venit [unul] ca Fiul Omului la Cel Bătrân de zile şi i s-a dat stăpânire, glorie şi suveranitate şi toate neamurile, popoarele şi ţările Îi vor sluji Lui şi stăpânirea Lui nu va avea sfârşit în vecii vecilor. Amin.

Si toţi Profeţii au profeţit şi nimic din ceea ce s-a întâmplat nu a fost fără profeţia Profeţilor. Si ei au vestit tot ce s-a întâmplat şi ce se va întâmpla, ce s-a făcut şi ce se va face, ce ţine de vremurile vechi şi ce ţine de zilele din urmă, până la a doua Sa venire. Şi aceasta au făcut-o nu numai prin ceea ce au profeţit şi au declarat, ci, împreună cu profeţiile lor, au dat manifestări ale Lui în trupurile lor. A fost foamete în ţara Canaanului, iar tatăl nostru Avraam s-a coborât în Egipt şi s-a întors cu multe bogăţii şi cu o cinste fără cusur. Şi tot aşa şi Răscumpărătorul nostru a coborât şi a izbăvit Biserica, Adunarea Naţiunilor, şi s-a înălţat [din nou], obţinând cinste şi laudă.

112. CUM L-AU PREFIGURAT PROFEŢII ÎN PERSOANELE LOR.

Isaac a poruncit tatălui său, zicând: „Leagă-mă”; şi a fost adus ca jertfa, deşi nu a murit, fiind răscumpărat de berbecul care s-a coborât din cer. Şi în acelaşi mod, Fiul lui Dumnezeu a fost ascultător Tatălui său până la moarte. Şi a fost legat cu iubirea de oameni şi a fost bătut în cuie [pe Cruce] şi străpuns, iar Fiul lui Dumnezeu a devenit răscumpărarea noastră, iar Dumnezeirea Lui nu a suferit.

Astfel, Iacov, fiul său, a plecat în ţara lui Lâbâ (Laban), ţara fratelui mamei sale, numai cu toiagul său, şi acolo a făcut multe vite şi a dobândit animale curate şi necurate, şi a născut doisprezece fii, şi a revelat botezul, şi s-a întors în ţara sa, unde a primit binecuvântare de la Isaac, tatăl său. La fel s-a pogorât din ceruri şi Hristos cel lung al nostru, Cuvântul lui Dumnezeu prin Sine, iar toiagul lui Iacov cu care a păstorit oile Sale este Maica Domnului, mântuirea noastră. Şi iarăşi, toiagul semnifică lemnul Crucii prin care, fiind răstignit pe ea, El a răscumpărat turma Sa şi ne-a luat în stăpânire pe noi dintre iudei, dintre păgâni şi dintre neamuri. Şi Şi-a ales pentru Sine Doisprezece Apostoli, iar ei au făcut să creadă poporul în tot pământul şi în toate ţările, iar El S-a înălţat la ceruri la Tatăl Său.

Astfel Moise a plecat în ţara Madianului şi acolo a stat de vorbă cu Dumnezeu, Care l-a făcut să înveţe şi să cunoască credinţa în învierea din morţi a părinţilor săi Avraam, Isaac şi Iacov. Şi prin intermediul toiagului (sau, toiagului) său, El l-a înzestrat cu puterea de a face minuni; şi a născut doi fii. Iar acest lucru arată clar că noi vom fi mântuiţi de Treime. Aşa cum gura lui Dumnezeu a proclamat: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam” – aceasta a Tatălui – „şi Dumnezeul lui Isaac” – aceasta a Fiului – „şi Dumnezeul lui Iacov” – atunci când spune aceasta este a Duhului Sfânt – indicând clar şi răspicat Treimea. „Eu nu sunt Dumnezeul morţilor, ci Dumnezeul celor vii”, pentru că toţi sunt vii cu Dumnezeu; şi prin

aceasta se înţelege învierea morţilor.

Iona a fost înghiţit şi aruncat în pântecele peştelui cel mare; iar Răscumpărătorul nostru a coborât în inima pământului şi a înviat a treia zi. Şi Daniel a fost aruncat în groapa cu lei şi [regele şi domnii] l-au scalpat cu peceţile lor; şi de acolo s-a ridicat fără ca leii să-l devoreze. În acelaşi fel, Domnul nostru a fost aruncat în mormânt, iar iudeii l-au pecetluit cu peceţile lor, închipuindu-şi că au pecetluit şi răsăritul soarelui ca să nu strălucească. O, nebuni, răi, blasfemiatori, orbi şi slabi de minte, vreţi să afirmaţi că Duhul Vieţii nu ar trebui să apară şi să iasă? Si iudeii au fost ruşinaţi, iar El a ieşit ca să ne lumineze pe noi, cei ce am crezut în El.

Iosif a fost vândut de mâna fraţilor săi, iar Domnul nostru a fost vândut de mâna lui Iuda. Şi Iosif, acolo unde a fost vândut, a izbăvit pe fraţii săi de foamete, şi Hristos ne-a izbăvit pe noi, cei ce am crezut în El, şi ne-a făcut moştenitori ai Lui şi ai fraţilor Lui. Şi după cum Iosif a dat o moştenire rudelor sale în ţara Gesham (Gosen), tot aşa [Hristos] va da celor drepţi ai Săi o locuinţă, o moştenire veşnică.

Şi mai mult, pentru ca să ştiţi, să înţelegeţi şi să fiţi siguri de învierea morţilor, vă voi da un semn, pe care îl veţi înţelege prin călăuzirea cuvântului Său. Când Avraam a venit în ţara moştenirii [sale], a cumpărat mai întâi de toate un mormânt în care să adune trupurile moarte ale rudelor sale, ale copiilor şi ale soţiei sale, ca să se alăture lor la înviere; şi acolo a îngropat-o pe soţia sa Sara, iar el însuşi a fost îngropat. Căci era profet şi ştia că va învia împreună cu ai săi. Tot acolo au fost îngropaţi şi Isaac şi Rebeca, soţia sa. Şi posesiunea lor a rămas de când Iacov s-a pogorât în ţara Egiptului cu şaptezeci şi şapte de suflete, din cauza foametei şi pentru că Iosif, fiul său, [era acolo], până când numărul lor a ajuns la şase sute de mii de bărbaţi în marş, care erau echipaţi pentru război, fără [a număra] femeile şi copiii. Iacov a murit în Egipt la o vârstă înaintată şi a zis fiului său

Iosif: „Te conjur pe viaţa tatălui meu şi pe Dumnezeul meu, care este înnoitorul vieţii mele, să nu mă îngropi în ţara aceasta, ci în mormântul părinţilor mei, pentru ca moartea mea să fie cu ei, iar viaţa mea să fie după aceea cu ei”. Cunoaşteţi, aşadar, prin această asemănare a cuvântului. Şi Iosif, fiul său, a dus pe Israel şi l-a îngropat lângă mormântul părinţilor săi, pentru că a respectat jurământul pe care Iacov îl făcuse să se jure.

Şi de asemenea, când Iacov s-a îmbolnăvit în Egipt, a chemat pe fraţii şi pe fiii săi şi i-a pus să jure că nu vor lăsa oasele lui în ţara Egiptului şi a zis: „Când vă va aduce Dumnezeu înapoi, luaţi cu voi oasele mele şi le amestecaţi în mormântul părinţilor mei”.

113. DESPRE CARUL ŞI ÎNVINGĂTORUL VRĂJMAŞULUI.

Arhiepiscopii (sau, Patriarhii) au răspuns şi au zis către Grigorie, Făcătorul de minuni: „Iată acum, noi ştim bine şi tu ne-ai făcut să înţelegem că regii Etiopiei s-au făcut glorioşi şi mari prin Sion. Iar regii din Rome au devenit şi ei mari prin cuiele [Crucii] pe care Elena le-a făcut frâu, care a devenit un biruitor al duşmanului pentru regele din Rome. Iar carul aparţine regelui Etiopiei şi a biruit pe duşmanul său. Şi spune-ne, de asemenea, cât timp va rămâne învingătorul duşmanului la regele din Rome, iar carul care conţine Sionul la regele Etiopiei. Spune-ne, căci Dumnezeu ţi-a descoperit ceea ce a fost şi ceea ce va fi, viziune şi profeţie, ca şi lui Moise şi Ilie”.

Gregorie le-a răspuns: „Vă voi descoperi despre regele din Rome când va călca strâmb şi va provoca mânia lui Dumnezeu în credinţă. Această credinţă pe care Noi am rânduit-o şi am stabilit-o va încălca un rege care va veni la Rome şi un anumit arhiepiscop se va asocia cu el, iar ei vor schimba şi vor perverti cuvântul celor doisprezece apostoli şi îl vor arunca în dorinţa inimii lor[s] şi vor învăţa ceea ce vor şi vor răstălmăci Scripturile pentru a se potrivi cu firea lor,

aşa cum spune Apostolul: „Ei s-au purtat ca [oamenii din] Sodoma şi Gomora”. Iar Domnul nostru a spus ucenicilor Săi în Evanghelie: „Feriţi-vă de cei care vor veni la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Şi când vor fi distrus credinţa, se va lua de la ei biruitorul vrăjmaşului şi nu va mai fi nimeni dintre cei care au schimbat credinţa

, 5 5 5

noastră care să stea pe tronul lui Petru, iar măruntaiele arhiepiscopilor lor se vor goli dacă şi-au ocupat locurile pe el cu credinţă pervertită. Căci Îngerul lui Dumnezeu a primit poruncă să ocrotească tronul lui Petru în Rome. Şi Dumnezeu va lua cuceritor pe împăratul vrăjmaş care nu păstrează credinţa, iar perşii vor face război împotriva lui şi-l vor învinge, şi mi se pare că numele lui este Marcion Apostatul. Iar regele Persiei, al cărui nume este Harenewos (Irineu), îl va cuceri (...), iar regele îl va lua împreună cu calul său şi, prin voia lui Dumnezeu, calul pe care se află învingătorul vrăjmaşului se va zdruncina şi va intra în mare şi va pieri în ea. Dar cuiele vor străluci acolo în mare până când Hristos va reveni în mare slavă pe un nor din cer, împreună cu puterea.

„Aceasta mi-a arătat-o Dumnezeu în groapă. Cât despre Împăratul Etiopiei şi despre Sion, Mireasa cerului, şi despre carul ei în care se mişcă, vă voi spune ceea ce mi-a descoperit Dumnezeul meu şi m-a făcut să înţeleg. [Etiopia] va continua în credinţa ortodoxă până la venirea Domnului nostru şi nu se va abate în nici un fel de la cuvântul apostolilor şi aşa va fi aşa cum am rânduit până la sfârşitul lumii.

Şi cineva a răspuns şi i-a zis Făcătorului de Minuni (adică lui Grigorie): „Acum, când va veni Samâlyâl, care este Falsul Hristos (Antihristul), credinţa poporului etiopian va fi distrusă de atacul lui?” Iar Grigorie a răspuns şi a zis: „Cu siguranţă că nu. Oare nu a profeţit David, zicând: „Etiopia îşi va face mâinile să se apropie de Dumnezeu”? Şi aceasta spune el că înseamnă că etiopienii nu vor perverti şi nu vor schimba această credinţă a noastră şi ceea ce am rânduit noi

şi credinţa celor care au fost înaintea noastră, învăţătorii Legii Apostolilor”.

114. DESPRE ÎNTOARCEREA LUI ION.

Şi Cortul Legii lui Dumnezeu, Sfântul Sion, va rămâne aici până în ziua când Domnul nostru va locui pe Muntele Sion; şi Sionul va veni şi se va arăta tuturor celor pregătiţi, cu trei peceţi – aşa cum a dat Moise – aşa cum spune în Legea Veche şi în cea Nouă: „Pe mărturia a doi sau trei [martori] vor sta toate”. Şi apoi, spune profetul Isaia: „Morţii vor învia şi cei din morminte vor trăi, căci roua care [vine] de la Tine este viaţa lor”. Iar când morţii vor învia, va înceta mila Lui prin care udă pământul; ei vor sta înaintea Lui cu faptele pe care le-au făcut. Şi Enoh şi Ilie vor veni, vii, să dea mărturie, iar Moise şi Aaron din rândul morţilor vor trăi cu toţi. Şi ei vor deschide lucrurile care o leagă (adică Sionul)[5] şi vor face[5] ca[5] iudeii, cei care au răstignit-o, să vadă şi săi pedepsească şi să-i mustreze pentru tot ce au făcut prin pervertirea Cuvântului lui Dumnezeu. Iar evreii vor vedea ceea ce El a scris pentru ei cu mâna Sa – Cuvintele Poruncii Sale şi mana cu care i-a hrănit fără muncă [din partea lor] şi măsura ei, Gomor, şi Sionul spiritual, care s-a pogorât pentru mântuirea lor, şi toiagul lui Aaron, care a înflorit după cum a înflorit Maria.

115. DESPRE JUDECATA LUI ISRAEL

Şi El le va răspunde şi le va spune: „De ce M-aţi [renegat, M-aţi rugat cu răutate şi M-aţi răstignit, văzând că] am făcut toate acestea pentru voi şi că prin coborârea Mea [din cer] v-am eliberat de Satana şi de robia Satanei şi că am venit pentru voi? Priviţi şi vedeţi cum M-aţi străpuns cu cuie şi M-aţi străpuns[1] cu suliţa”. Şi[555] se vor ridica cei[51] Doisprezece Apostoli[55] şi vor judeca peste ei şi le vor spune: „Am fi vrut să vă facem să auziţi, dar voi n-aţi vrut să ascultaţi profeţia Profeţilor şi propovăduirea noastră, a Apostolilor”. Iar iudeii vor plânge şi se vor pocăi când nu va fi de folos să facă aceasta şi vor trece în pedeapsa veşnică, iar cu diavolul, tatăl lor, care i-a condus, şi cu demonii lui, care i-au rătăcit, şi cu cei răi vor fi închişi.

Iar cei care au crezut şi care au fost botezaţi în Sfânta Treime şi au primit Trupul şi Sângele Său, vor deveni slujitorii Lui din toată inima, căci „nu este nimeni care să poată urî cu desăvârşire Trupul Său”. Trupul lui Hristos strigă în Trupul nostru, iar El are milă din cauza Trupului şi a Sângelui Său, pentru că au devenit copiii şi fraţii Săi. Şi dacă există cineva care a păcătuit, va fi judecat în foc după mărimea păcatelor sale; cel a cărui povară a păcatului este uşoară, pedeapsa lui va fi uşoară, iar cel a cărui povară a păcatului este grea, extrem de mare va fi pedeapsa lui. O zi pentru Dumnezeu este ca o perioadă de zece mii de ani; vor fi unii care vor fi pedepsiţi timp de o zi, alţii timp de o jumătate de zi, alţii timp de trei ore dintr-o zi, alţii timp de o oră dintr-o zi; şi vor fi unii care vor fi judecaţi şi achitaţi de fărădelegile lor.

116. DESPRE CARUL ETIOPIAN

Arhiepiscopii au răspuns şi au zis lui Grigorie, Făcătorul de Minuni: „Iată acum, tu ne-ai spus despre învingătorul vrăjmaşului Rome, iar acum [spune- ne] despre carul Etiopiei şi dacă acesta va sta în picioare de acum înainte, până la venirea lui Hristos, aşa cum ne-ai spus despre Sion şi despre credinţa poporului etiopian şi, de asemenea, dacă va sta în picioare carul lor”. Iar Grigorie le-a zis: „Cu siguranţă că nu va dispărea. Şi mai mult decât atât, ascultaţi-mă şi vă voi declara aceasta: Câţiva iudei îşi vor ridica capetele împotriva credinţei noastre în Nâgrân şi în Armenia, în zilele de după aceasta, şi aceasta va face Dumnezeu prin voia Sa, ca să-i nimicească, pentru că Armenia este un teritoriu al Rome şi Nâgrân este un teritoriu al Etiopiei”.

117. CU PRIVIRE LA REGELE DIN ROME ŞI LA REGELE DIN ETIOPIA.

Şi regele Rome şi regele Etiopiei şi arhiepiscopul Alexandriei – acum oamenii din Rome erau ortodocşi – au fost informaţi că trebuie să-i distrugă. Şi trebuiau să se ridice să lupte, să facă război împotriva duşmanilor lui Dumnezeu, evreii, şi să-i distrugă, regele lui Rome 'Enyâ şi regele Etiopiei Pinhas (Fineas); şi trebuiau să le pustiiască pământurile şi să construiască biserici acolo, şi trebuiau să-i taie în bucăţi pe evrei la sfârşitul acestui Ciclu în douăsprezece cicluri ale lunii. Atunci se va pune capăt împărăţiei evreilor şi se va constitui Împărăţia lui Hristos până la venirea Falsului Mesia. Aceşti doi regi, Iustin, regele Rome şi Kâleb, regele Etiopiei, s-au întâlnit la Ierusalim. Arhiepiscopul lor trebuia să pregătească jertfe şi ei trebuiau să aducă jertfe şi să întemeieze Credinţa în dragoste, şi trebuiau să-şi dea daruri unul altuia şi salutul păcii, şi trebuiau să împartă între ei pământul a jumătate din Ierusalim, aşa cum am spus deja la începutul acestei cărţi. Şi, din iubire, ei urmau să aibă împreună titlul regal [de rege al Etiopiei]. Ei urmau să se amestece cu David şi Solomon, părinţii lor. Cel pe care, prin credinţă, îl alegeau prin tragere la sorţi să fie numit dintre regii din Rome urma să fie numit „rege al Etiopiei”, iar regele din Rome urma să poarte la fel numele de „rege al Etiopiei” şi urma să se împartă la sorţi cu David şi Solomon, părinţii săi, după cum au făcut cei patru evanghelişti. Iar cel de-al patrulea urma să fie ales de fiecare în ţara sa. . .

Şi astfel, după ce s-au unit într-o legătură comună şi au stabilit dreapta credinţă, trebuiau să hotărască ca evreii să nu mai trăiască şi fiecare dintre ei să-şi lase acolo fiul său, iar regele Etiopiei să-şi lase acolo fiul său cel întâi născut, al cărui nume era Israel, şi să se întoarcă în ţara sa cu bucurie. Când va ajunge la casa sa regală, va mulţumi din belşug lui

Dumnezeu şi-şi va aduce trupul ca jertfă de laudă Dumnezeului său. Şi Dumnezeu îl va accepta cu bucurie, căci el nu-şi va pângări trupul după întoarcere, ci va intra într-o mănăstire în curăţie de inimă. Şi îl va face rege pe fiul său cel mai tânăr, care se va numi Gabra Maskal, şi el însuşi se va închide [într-o mănăstire]. Şi când cineva va fi spus acest lucru regelui Nâgrân, fiul lui Kâleb, el va veni să domnească peste Sion, iar Gabra Maskal va face să se ridice oştile sale, iar el va călări într-un car şi se vor întâlni la capătul îngust al Mării Lîbâ şi se vor lupta împreună. Şi în aceeaşi noapte, cei doi se vor ruga de la apusul soarelui până în zori, când lupta se va înteţi asupra lor. Şi când vor fi strigat la El cu lacrimi, Dumnezeu va privi la rugăciunea amândurora şi la rugăciunea penibilă a tatălui lor şi, va spune: „Acesta este cel mai mare şi s-a ridicat pentru a împlini voia tatălui său, iar acela, cel mai tânăr, şi-a iubit tatăl şi s-a rugat lui Dumnezeu [pentru el]”. Şi Dumnezeu îi va spune lui Gabra Maskal: „Alege-te între car şi Sion!” Şi El îl va face să ia Sionul şi va domni deschis pe tronul tatălui său. Şi Dumnezeu va face ca Israel să aleagă carul şi el va domni în secret şi nu va fi vizibil şi îl va trimite la toţi cei care au încălcat porunca lui Dumnezeu. Şi nimeni nu va zidi case, şi vor locui în corturi, şi nimeni nu va suferi de oboseală în muncă, şi nimeni nu va suferi de sete pe drum. Şi zilele lor vor fi de două ori mai lungi decât cele ale oamenilor [obişnuiţi] şi vor folosi arcuri şi săgeţi, vor trage şi îl vor străpunge pe cel pe care îl urăşte Dumnezeu.

Astfel, Dumnezeu a făcut pentru regele Etiopiei mai multă slavă, har şi măreţie decât pentru toţi ceilalţi regi ai pământului, din cauza măreţiei Sionului, Cortul Legii lui Dumnezeu, Sionul ceresc. Şi să ne dea Dumnezeu să împlinim bunăvoinţa Sa duhovnicească, să ne izbăvească de mânia Sa şi să ne facă părtaşi ai împărăţiei Sale. Amin.

Iar ei, răspunzând, i-au zis: „Cu adevărat ai vorbit bine, căci aşa ţi s-a descoperit cu ajutorul Duhului Sfânt. Tu ne-ai spus tot ce s-a întâmplat şi eşti de acord cu cartea lui Damotîyos (Domitius) din Rome. Şi ai profeţit şi ce se va

întâmpla cu cele două cetăţi, miresele lui Hristos, Bisericile Nestâsyâ şi 'Arkâdyâ, cu Mârenâ şi cu Etiopia, marile cetăţi ale lui Dumnezeu, în care se vor aduce în orice moment jertfe şi ofrande curate.

Fie ca Dumnezeu să ne arate harul Său! Binecuvântarea tuturor sfinţilor şi

5 5

martirilor [să fie cu noi] în vecii vecilor! Amin. Hristos este Regele nostru, iar în Hristos este viaţa noastră în vecii vecilor. Amin. Şi Amin.